

BATININ İÇİMİZDEKİ TRUVA ATI DEMOKRASİ

Batının İçimizdeki Truva Atı DEMOKRASİ

Kerem ÇAĞLAR

www.tevhidmeali.com
www.tevhiddersleri.org
www.tevhiddergisi.org
www.tevhidkitap.net
tevhiddergisi@gmail.com

Batının İçimizdeki Truva Atı DEMOKRASİ

Kerem ÇAĞLAR

Teknik Hazırlık: Dizgi

Tevhid Basım Yayın, 42546

Düzeltilmeler

Tevhid Basım Yayın, 42546

Baskı: Basım Yeri

İmak Ofset Basım Yayın A.Ş.

Akçaburgaz Mah. 137. Sok. No. 12

Esenyurt/İstanbul - Sertifika No: 71320

ISBN: 978-625-94697-4-4

1. Baskı, Ağustos / 2025

İletişim: E-posta

tevhiddergisi@gmail.com

Telefon

+90 545 762 15 15

Posta

P.K. 51 Güneşli Merkez PTT Bağcılar/İstanbul

Merkez

Güneşli Mah. 1332. Sok. No. 1 Bağcılar/İstanbul

Satış Noktaları: Tevhid Kitabevi

İstanbul	: Güneşli Mah. 1332. Sok. No. 1 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Konya	: Mengene Mah. Büyük Kumköprü Cad. No. 78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Bursa	: Bağlarbaşı Mah. 1. Hürriyet Cad. 1. Sedit Sok. No. 1 16160 Osmangazi/BURSA 0 543 225 50 46
İnegöl	: Sinanbey Mah. Baykut Sok. No. 1 16400 İnegöl/BURSA 0 543 225 50 16
Ankara	: Piyade Mah. İstasyon Cad. No. 190 06794 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Adana	: Reşatbey Mah. 62008. Sok. No. 10 İşyeri-2 01120 Seyhan/ADANA 0 555 655 00 70
Kırıkkale	: Yenişehir Mah. Özbek Saran Sok. No. 3/A 71450 Yahşihan/KIRIKKALE 0 536 391 76 60
Şanlıurfa	: Paşabağı Mah. Zafer Cad. Aydınlar A Blok No. 42/C, 63040 Haliliye/ŞANLIURFA 0 544 978 00 63
Diyarbakır	: Mezopotamya Mah. 327. Sok. Şeval Kent Sitesi A Blok No. 1/A 21070 Kayapınar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Van	: Vali Mithat Bey Mah. Gündüz 2. Sok. No. 2/A 65100 İpekyolu/VAN 0 543 225 50 45
Erciş	: Kışla Mah. Şehitler Cad. No. 10 65400 Erciş/VAN 0 543 225 50 30

İÇİNDEKİLER

HUTBETU'L HÂCE	7
TAKDİM	9
İTİKADÎ SAPMALARIN KAYGAN ZEMİNİ: "ANAYASAL" DEMOKRATİK SİSTEM	13
DİKİLİ PUTU VE TAKKELİ PAPASI OLMAYAN ŞİRK DİNİ: DEMOKRASİ	25
Demokraside Tefrika Esas, Vahdet ise İlettir	29
Demokratik Seçimlerde Bir Oy Çok Şey Değiştirir!	31
Demokrasi Şeytanın Ustalık Eseridir	33
BUHRANLARIN DOĞURGAN ANASI: DEMOKRASİ	37
Demokrasi Bataklığında Maraz Üreten 'Sivrisinekler'	42
MAKBUL(!) TAĞUT VE DEMOKRATİK TUĞYAN	49
UMUT, HAKİKAT VE AKİBET	57
Maziyi Kutsarken Elden Kaçan İstikbal	60
Münbit İklimi Bozkıra Çevirenler ve Mizanı Bozanların Akıbeti	63
Görülen Işık Tünelin Ucu mu, Yoksa Trenin Farı mıdır?	68
YAZIKLAR OLSUN ŞU KAVME... ..	71
ÖRGÜT, DEVLET VE DEMOKRATİK TUĞYAN	77
NAİF'LERE MEKTUP: 'DEMOKRASİ ŞERARETTİR'	85
MÜNHEZİM ZÜMRELER... ..	95
Tevhid ve Sünnet Davetine Yöneltilmiş Tehdit ve Tehlikeler	98
Tevhid Ehlinin Sebatı ve Ümitvarlık	106
ÖZDE LAİK, SÖZDE DEMOKRATİK REJİM VE UZMAN MÜNAFIKLİK	
SİYASETİ	111
Geçmiş Kavimlerin İzinde	114
Yeryüzünün 'Kalp' Ağrısı	115
Gözler ve Namlular Yeryüzünün Kalbine Kilitlenmiş Durumda	118
TEVHİD ÜMMETİNE KARŞI TOPYEKÜN TAARRUZ	121
Haçlı Ordularına Vekâleten Haçsız Marabalar İşbaşında	124
Koyun Gözlü Adam ve Batı'nın 'Yeşil Alan'ı	125
Tevhid Ümmetine Karşı Askerî ve 'Manevî' Koalisyon!	128
Haçlıların Haçsız Müttefikleri: Laik Marabalar	130
Zalimler Felah Bulmazlar	131
ULUSLARARASI ŞER SİSTEMİNDEN EŞ BAŞKANLI KÜRESEL ŞİRK	
KOALİSYONUNA	135
Tarihin Tekerrürü, Sünnetullah'ın Tahakkuku	138

UZAKTAKİ, ÇEVREMİZDEKİ VE ARAMIZDAKİ ‘BATI’	141
İleri Demokrasinin İdeal Toplumu: Nesl-i Şarlı!	143
Humeynî’nin Ruşdî’sinden Şerif’lerin Şarlı Hadisesine	147
DOSTA VELA, DÜŞMANA BERA!	153
Dost Dost Diye Kime Sarılırsın?	154
En Büyük ‘Dost’un Muhabbetinde Buluştuğumuz Dostlar	157
“Bera” Olsun Size!	160
MİLLİYETÇİLİĞİN ANAVATANI AVRUPA’DA MİLLİYETÇİLİĞİN BUMERANG HALİ	165
İBLİSİ HÜCÜM, ALENİ CÜRÜM!	179
Safların ve Mevzilerin Güçlendirilmesi	183
DEMOKRASİDE İLAHLAŞTIRILAN İKTİDAR VE “YEŞİL”LERİN SAVAŞI	187
En Alttakiler	189
Hâki Yeşili ve Türbe Yeşili Tuğyan	191
KÜRESEL TUĞYAN “ÇİFTLİĞİ”NDE DOMUZLAR HEGEMONYASI	195
Kesintisiz Talanın Kısa Hikâyesi	198
KÜÇÜK İNSANLAR VE BÜYÜYEN GÖLGELER OYUNU: DEMOKRASİ	205
DEMOKRAT BATI: BU BATAKLIK KURUTULMALI	213
Pisliğin ve İğrençliğin Adı: Batı Demokrasisi	217
İnsanın ve İnsanlığın Düşmanı: “Demokrat” Maskeli Batı	219
TEVHİD DAVETİ DÜNYA GÜNDEMİNDE	225
BİN MUSİBET, BİR NASİHAT	233
ÜMMETİ BÖLÜNMÜŞLÜĞE VE KUŞATILMIŞLIĞA MAHKÛM EDEN YIKIM MODELİ: ULUS DEVLET	241
ROMALILARIN İSLÂM’A KARŞI BİTMEYEN/BİTMEYECEK SAVAŞI	249
İslâmî Davet ve Cihadda Mücadelenin Ana Eksenî: Romalılar	251
Romalıların Rönesans’ı ve İslâm’a Karşı Yeni Saldırı, İfsad ve İmha Dalgası	255
Halifesiz Ümmet ile Organize Romalıların Mücadelesinde Son Halka	259
DEMOKRASİ GEMİSİ İÇİN BATIŞ VAKTİ	265
Liberal Demokrasi ve Kemâlden Sonra Zeval	268
Demokratik Blok, Ekonomik Güç ve Kültürel Nüfûz	270
Batılı Demokratik Bloğun Gerilemesi	272
Otoriter Yönetimler ve Yumuşak Güç	275
Küresel Demokratik Hegemonyada Sonun Başlangıcı	277

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنُسْتَعِينُهُ، وَنَسْتَغْفِرُهُ،
وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا، وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ
يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ،
وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ،

وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ
هَيَّا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا
وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ ۞ أَلِ عِمْرَنَ / ١٠٢

هَيَّا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ
وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا
اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ

رَقِيبًا ﴿١﴾ ۞ النِّسَاءِ / ١

هَيَّا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا
﴿٧﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ ۞ الْأَحْزَابِ / ٧١-٧٠

أَمَّا بَعْدُ فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرُ الْهَدْيِ هَدْيُ
مُحَمَّدٍ، وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلُّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ، وَكُلُّ
بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ

HUTBETU'L HÂCE

“Muhakkak hamd Allah’adır. O’na hamdeder, O’ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüğünden Allah’a sığınırız. Allah’ın hidayet verdiğini kimse saptıramaz. O’nun saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur. O, bir ve tektir, O’nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed O’nun kulu ve resûlüdür.

‘Ey iman edenler! Allah’tan hakkıyla korkup sakının! Yalnızca Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah’a yönelen kullar olarak can verin.’¹

‘Ey insanlar! Sizleri tek bir nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve o ikisinden de birçok erkek ve kadın türetip (yeryüzünde) yayan Rabbinizden korkup sakının. Kendisiyle istediğiniz Allah’tan ve akrabalık bağlarını koparmaktan korkup sakının. Şüphesiz ki Allah, sizin üzerinizde gözetleyicidir.’²

‘Ey iman edenler! Allah’tan korkup sakının ve doğru/sağlam/adil söz söyleyin. (Allah da buna karşılık) amellerinizi ıslah etsin, günahlarınızı bağışlasın. Kim de Allah’a ve Resûl’üne itaat ederse, şüphesiz ki büyük bir kurtuluş ve kazanç elde etmiş olur.’³

Bundan sonra, şüphesiz sözlerin en güzeli Allah’ın kelamı, yolların en hayırlısı Muhammed’in yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan çıkarılanlardır. Sonradan çıkarılan her şey bidattir, her bidat sapıklıktır, her sapıklık da ateştedir.”⁴

1. 3/Âl-i İmrân, 102

2. 4/Nisâ, 1

3. 33/Ahzâb, 70-71

4. Müslim, 867; Nesai, 1578

TAKDİM

Bizi tevhid dini İslâm'la şereflendiren Allah'a (ac) hamdolsun. O'nun hidayeti olmasaydı doğru yolu bulamazdık.

En güzel salât ve selâmlar efendimiz ve dostumuz Muhammed'in, temiz ailesinin ve seçkin ashabının üzerine olsun. Muvahhidlerin, mücahidlerin ve azâları abdestten dolayı parlayan müminlerin imamı ... İnsanların günümüzde emekliliğin, rahatın, huzurun, gezi, turizm ve torun sevmenin tadını doyasıya çıkarmaya başladığı yaşlarda, elli üç yaşında eline kılıç almaya başlamış olan merhamet ve savaş peygamberi ...

Allah'tan (ac) dileğimiz, bizi de onlardan kılmayı, dünya ve ahirette livau'l hamd altında toplanmayı nasip etmesidir.

Allah (ac) şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Allah'tan hakkıyla korkup sakının! Yalnızca Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullar olarak can verin.”¹

Günümüz Müslümanlarının hemen hemen tüm başlıca sorunlarının temelinde demokrasi vardır. İslâm ahkâmı-

1. 3/Âl-i İmrân, 102

nın yürürlükten kaldırılmış olması, adaletsizlik, ahlâkî yozlaşma, yerel ve genel anlamda ümmete ait servetin yağmalanması, ümmetin geleceğinin ülkemizde olduğu gibi Batıcı-Laik-Kemalist güçlerce kontrol altına alınması, ümmet coğrafyasındaki Batı marabası tuğyan rejimlerince gençlerin zorla askere alınması, çarpık ve düşük kaliteli eğitim sistemi ve hiçbir menfaati olmadığı halde halkın savaşlara sokulması...

Günümüz demokrat haçlı Romalıların dinî anlayışına göre Batılı beyaz ırk ve uygarlık arasında din olarak Hristiyanlık, demokrasi ve kapitalizmle ayrılmaz ve güçlü bir bağ bulunmaktadır. Yani Hristiyanlık, demokrasi ve kapitalizm üçlüsü Batı'nın, İslâm coğrafyasında ümmete dayatılan savaşıla birlikte mevcut çağa olan bir mesajıdır.

Tarihsel olarak asla değişmeyen bir hakikat vardır. Muvahhidlere karşı olan şimdiki her düşman (Rafızîler, Budistler, Komünistler vd.) içinde bulunduğumuz ânın düşmanıdır. Ancak asrımızda ABD öncülüğündeki Batılı güçler ile İsrail adıyla vücut bulan beynelmilel siyonizmin ortaklığından müteşekkil olan Romalılar, kıyamete kadar İslâm ümmetinin düşmanıdır. Tüm tarihsel, ekonomik, siyasal ve askeri göstergeler onların kıyamete kadar tevhid ümmetiyle savaşıacaklarını gösteriyor.

Tevhidî esaslara aykırı çağdaş şirk ideolojisi demokrasi fitnessi bazı yönleriyle Rasûlullah'ın (sav) vefatından sonra ortaya çıkan riddet hareketleri ve sonraki dönemlerde İslâm ümmetini çokça meşgul eden 'Halku'l Kur'an' fitnessine benzemektedir. Her iki fitne hadisesinde de ehlisünnet muhaliflerinin dayandıkları zemin akıl ve hevadan başka

bir şey değildi. İslâm ümmeti için uzun soluklu ve çetrefilli derin bir itikadî fitne haline gelen demokrasi akımı coğrafyamızı ve halklarımızı bir ahtapot gibi sarmıştır. İtikadî bir veba gibi olan demokrasi, son birkaç kuşağın yaşadığı bir bedbahtlığa benzer şekilde nesillerimizin istikbalini de karartma tazyiki ve etkinliğini gösterebilecek yaygınlığa ulaşmış durumdadır. Demokrasiyi aziz İslâm’la eşitlemeye çalışanlar ve hatta bu şirk ideolojisini İslâm’dan üstün görenlerin sayısı maalesef her geçen gün daha da artmaktadır.

Allah’ın dininden tamamen uzaklaşmış olup “eşitlikçi” etiketiyle pazarlanan ve zalim tağut yöneticiler ile davetçi/alim kılığındaki yol kesicilerin tezyin ve teşvikleriyle şirk ideolojisi demokrasi ve tevhid dini İslâm arasında inanç ve ilkeler temelinde hiçbir problem yokmuş gibi bir kanaat oluşturulmaya çalışılmaktadır. Uzun yıllar boyunca ısrarla sürdürülen bu çalışmalar maalesef kayda değer ölçüde başarılı olmuştur.

Söz konusu bu fitneye karşı ilim ehli muvahhidler ümmeti ve genel anlamda insanları uyarmak için usûl ilmine ve şer’i esaslara dayalı ve hiçbir kapalılığı olmayan çok güçlü reddiyeler ve kitaplar telif ettiler. Bazıları yazmış oldukları bu eserler gerekçe gösterilerek tağutî yönetimler tarafından takibatlara, soruşturmalara ve kovuşturmalara uğratıldı. Onlardan kimileri uzun yıllar zindanlarda tutuldu. Halen zindanlarda tutulan yahut ailelerinden ve yurtlarından uzak beldelerde hicret hayatı yaşamak mecburiyetinde bırakılan ve sayısı tam olarak bilinmeyen davetçi alimler bulunmaktadır.

Demokrasinin, içi su dolu havuza atılan bir çakıl taşının merkezden kenarlara doğru haleler oluşturması gibi başta İslâm ümmeti olmak üzere yeryüzünde bulunan tüm toplumları etkisi altına alması ve bunun vahim sonuçlarını irdeleyen bu kitap, yazar tarafından farklı zamanlarda yayınlanmış olan yazılarından bir kısmının okuyucunun istifadesine sunulmasıyla ortaya çıktı. Allah'tan (ac) bu çalışmamızı umulan hayra vesile kılmasını ve yevm-i teğabûn'de/aldanış gününde lehimizde bir hüccet kılmasını niyaz ederiz.

Çaba bizden, muvaffakiyet Allah'tandır.

İTİKADÎ SAPMALARIN KAYGAN ZEMİNİ: “ANAYASAL” DEMOKRATİK SİSTEM

Anayasa: Bir devletin şeklini belirleyen; kanunları yapan, yapılan kanunları fiilen tatbik eden ve ilgili kanunlarla yargılamada bulunan organların ellerindeki bu gücü nasıl kullanacaklarını bildiren ve bir toplumun siyasi, ekonomik, sosyal çerçevesi ile iskeletini teşkil eden yazılı (veya yazısız) bir hukuk metnidir. Anayasalar aynı zamanda vatandaşların temel haklarını, özgürlüklerini, sorumluluklarını ve görevlerini de genel esaslar çerçevesinde düzenler.

Anayasalar devlet ve toplum arasında “Otorite” ve “Özgürlükler” dengesini kurmak iddiasıyla hazırlanır. Otorite ve özgürlükler arasında sağlıklı ve sürdürülebilir bir denge kurma iddiası anayasaların yazılıp uygulanmaya başlandığı tarihten bu yana hiçbir zaman tam olarak gerçekleştirilememiştir. Anayasalar tarihi boyunca bunun sayısız örnekleri mevcuttur. Günümüzde laik, demokratik ve Batı referanslı anayasalarla yönetilmeye çalışılan ülkelerdeki kamplaşma, huzursuzluk ve krizlerin giderek daha da derinleşip yaygınlaşma eğilimi göstererek büyük boyutlara ulaşmış olması da bu gerçeğin açık delilidir.

Modern anlamda anayasa metinlerinin ortaya çıkış hikâyesi Avrupa'daki sanayi devrimi sonrasına dayanır. Avrupa'da gerçekleşen sanayi devrimi sonrası süreçte kuru akıl ve heva ürünü saptırıcı ideolojilerin üretilip yaygınlaştırılmaya başlaması ve toplum içerisinde sınıflar arası kutuplaşma ve sonrasında da kaçınılmaz hâle gelen mücadeleler en nihayetinde kanlı savaflara dönüşmüştür.

Saptırıcı beşerî ideolojilerin yaygınlaşması toplumları kutuplaştırıp kamplaştırmış, bununla beraber toplumun her kesimi kendi menfaatleri gereği genel olarak bazı müştereklerde iş birliği veya daha doğru bir ifadeyle iş bölümü yapmaya yönelmişlerdir. İş bölümünü zorunlu kılan nedenlerden başlıcalarını şöyle sıralayabiliriz:

1. Toplum içinde oluşan ve çıkarları birbiriyile çatışan yeni sosyal sınıfların ortaya çıkması.

2. Fertler ve yeni ortaya çıkan bu sınıflar arasında güç ve nüfuza dayanan bir zenginlik hiyerarşisinin oluşmaya başlaması.

3. Bu durumda ideolojik temelleri farklı olsa da devlet dahil diğer tüm toplumsal kesimler arasında genel esaslar çerçevesinde bir iş bölümünün kaçınılmaz hâle gelmesi.

“Toplumsal Sözleşme” gibi albenili bir tabirle ifade edilen Batı tarzı anayasa metinlerine geçmişte İslâm toplumlarında rastlanmamıştır.

İslâm coğrafyasında bilinen Batılı tarzdaki ilk anayasa metni, tarih sahnesinden çekilmesine yarım yüzyıldan az bir süre kala Osmanlı Devleti'nde 1876 yılında kabul edilmiş olan Kanun-i Esasî'dir. Osmanlı Devleti de 19.

yüzyıl boyunca anayasacılık hareketlerinden etkilenmiştir. 23 Aralık 1876'da "Osmanlı Kanun-i Esasi"sinin yürürlüğe konması ile Osmanlı tarihinde ilk kez anayasalı ve parlamentolu yönetim dönemi başlamıştır. 1909 yılında Kanuni Esasi'de yapılan değişiklikler ile sistem daha Batılı bir mecraya savrulmuştur.

Tarihsel süreç içerisinde hangi devletin geçmişine bakacak olursak o devletin bazı dönemlerde krizlerle baş başa kaldığını görürüz. Devletler bu krizlerden kurtulabilmek için kendi bünyelerinde bir takım idarî, hukukî ve kültürel reform ve restorasyon çabalarına yönelmişlerdir. Krizlerle boğuşan ya da bir varoluş mücadelesiyle karşı karşıya kalan devletlerde reform ve ıslahat hareketlerinin başarıya ulaşarak hedeflenen sonuçların elde edilebilmesi için sany devrimi sonrası Avrupa'sına kadar hiçbir yöneticinin herhangi bir toplumsal uzlaşma veya anayasa metnine ihtiyacı olmamıştır.

Böyle kritik dönemlerde devlet yöneticilerinin toplumsal uzlaşmaya yahut herhangi bir anayasa metnine değil, esasen yetenekli ve ehil kimselerle istişare etmeye, güçlü bir iradeye, imkân ve dirayete ihtiyacı vardır.

1876 yılında yapılan Kanun-i Esasi'nin ilk ayak sesleri hükmündeki Tanzimat Fermanı (1839) ile Islahat Fermanı (1856) o dönemlerde tefessüh etmiş, içten içe iyice bozulmaya başlamış olan Osmanlı Devlet yapısının şiddetle ihtiyaç duyduğu idarî, askerî ve iktisadî reformların gerçekleştirilmesi amacıyla hazırlanıp ilan edilmiş idi.

Bazı maddeleri, çok kısa ve aynı zamanda çokta kötü bir anayasa metni taslağını andıran ilk ferman (Tanzimat Fer-

manı) Osmanlı'da genel olarak yürürlükte olan şer'i şerifi (İslâm Hukukunu) alt üst etmiştir. Şer'i şerifin örtülü bir biçimde kısmen yürürlükten kaldırılıp iptal edildiği Tanzimat Fermanı'nın ilanı töreninde ilginçtir, devrin sadrazamı ve Şeyhu'l İslâm'ı ile beraber önde gelen ulema da hazır bulunmuştur. Tanzimat Fermanı'nın başta İngilizler olmak üzere Avrupalıların baskısıyla ilan edilmesinin ilk amacı, Hristiyan ve Yahudilere bir takım özel haklar tanınmasıydı. İkinci olarak bu ferman ile Osmanlı ve sonrasında da Türkiye Cumhuriyeti'nin laikleştirilmesi yolunda uzun soluklu projelerin ilk adımı da böylelikle atılmış oldu. Islahat Fermanı da aslında gayrimüslim zimmîlere Tanzimat Fermanı'yla örtülü olarak verilmiş olan imtiyazların halka duyurulması maksadıyla ilan edilmiş bir fermanıdır. Tanzimat Fermanı'nın daha önceki fermanlardan bir farkı da Padişah yetkilerinin sınırlandırılması ve zimmîlere hukuken tüm Müslümanlarla tam eşitlik hakkının verilmesidir.

Müslümanlarla gayrimüslimler arasındaki itikadî temele dayalı farklılıkların ve bu farklılıkların tanımlanmasının Osmanlı gibi bir devlette, üstelik bu kadar kolay yapılabilmiş olması, üzerinde ayrıca durulması ve çokça düşünülmesi gereken önemli bir meseledir.

03 Kasım 1839 tarihinde başlayan bu süreç Osmanlı sonrası Cumhuriyet devrinde laiklik adıyla sistemleştirilip kurumsallaştırıldı. Osmanlı'nın 1876 tarihli Kanun-i Esasî'nin ilk nüvelerinden olan söz konusu fermanların üzerinden bir buçuk asır geçtikten sonra çağdaş şirk akidelerinin ortak zemini hâline gelen laiklik ideolojisi 1982 darbe anayasa-

sında âdeta devletin dini olarak tüm anayasal kurumların işleyişinde temel referans kaynağı hâline getirildi.

Gayrimüslimlere gavur demenin yasak kılındığı Tanzimat Fermanı'nın ilan edildiği yıllar, aslında bu topraklarda ümmet bilinci ve olgunluğuyla yaşayan halkların kamp-laşıp kutuplaşmasının tetikleyicisi olan laikliğin zehirli tohumlarının saçılmaya başlandığı ilk dönemdir. Gavura 'gavur' demenin yasaklanmasıyla başlayan bu dönem, ileriki yıllarda özellikle de Cumhuriyet rejiminin kurulmasından sonraki süreçte öyle bir merhaleye geldi ki, ülkemizde muvahhid Müslümanların 'Rabbim Allah'tır ve ben Müslümanlarımdır!' demesinin 'örgütlü bir suç unsuru' hâline getirildiği vahim bir noktaya ulaştı.

Toplumun farklı kesimleri arasında iktidar sahiplerinin ağabeyliğinde sözde bir denge kurma çabası rabbanî ölçülerle tesis edilmiş olan en sağlam yapıyı bozmuştur. Osmanlı, devlet işleyişinde ve toplumsal yaşamda tevhidî özgünlükten ve şer'i esaslardan uzaklaştıkça hükmettiği coğrafyada giderek küçülmüş ve o dönemlerde ismi tam olarak konulmamış olsa da batılıların laikleştirme kapana kısılivermiştir. Tanzimat Fermanıyla başlayan örtülü laikleşme süreci 05 Şubat 1937 tarihinde bu kez bir Cumhurbaşkanlığı (M. Kamâl) kararnamesiyle laiklik ilkesinin anayasaya eklenmesi neticesinde resmen tamamlanmış oldu. Halen yürürlükte olan 1982 darbe anayasasındaki ilgili madde Tanzimat Fermanındaki hükmün geliştirilip genişletilmiş son hâlidir:

'Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetmeksizin

kanun önünde eşittir.’¹ Kur’an-ı Kerim bu türden mutlak/sınırsız eşitlik safsatalarını kesin olarak red eder:

“Hiç müminle fasık olan kimse bir olur mu? Bir olmazlar!”²

Allah’ın (ac) apaçık emrine muhalefet ederek müşrik ile muvahhidi birbiriyle eşitleyen ve hâlen yürürlükte olan 1982 anayasası 07 Kasım 1982 tarihinde yapılan referandumda yüzde doksan birden fazla bir oranda evet oylarıyla kabul edilmiştir.

Laiklik ilkesi T.C. Anayasasına tepeden bir müdahaleyle, yani bir Cumhurbaşkanlığı Kararnamesiyle eklenmiş idi. Halk ise, başta laik eğitim müfredatıyla, Batı referanslı medenî hukukla, faize dayalı ekonomiyle, İslâm’a ve fit-rata aykırı saptırıcı ideolojilerle, Batı’nın yoz kültürünün yaygınlaştırılmasıyla ve demokrasi şirkine bulaştırılıp yeni yetişen nesillerle beraber sisteme teveccüh gösterecek kıvama ge(tiri)ldiğinde adeta havada asılı kalmış bir çatı gibi duran laikliğe kitlesel olarak bir temel ve bir payanda olup bu şirk akidesine sahip çıkmıştır.

1876’da Kanun-i Esasi ile başlayan Anayasal süreç yürürlükte olan 1982 anayasasıyla hâlen devam etmektedir. Anayasa, isminden de anlaşılacağı üzere temel/esas bir yasa metni olduğundan bir devletin hukuk sistemindeki en üstün yasadır. Bundan dolayı parlamentolarda çıkarılan kanunların hiçbirisi anayasaya aykırı olamaz. 1982 Anayasasına göre: “Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş

1. T.C. Anayasası, 1. Bölüm, Genel Esaslar, 10. Md

2. 32/Secde, 18

ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır... Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz.”³

Anayasal Demokratik sistemlerde, anayasanın diğer kanunlara göre bir başka üstünlüğü de yürürlükte olan herhangi bir kanuna göre çok daha zor bir şekilde değiştirilebiliyor olmasıdır.

Anayasal Demokrasi denilen gayri İslâmi düzen yine Batılılar ve yerli işbirlikçileri eliyle İslâm coğrafyasına sokulmuş ve birçok ülkede sistemleştirilmiştir. Anayasal Demokrasi denilen sistemin özünde laiklik bulunmaktadır. Anayasal Demokratik sistem esas olarak şu iki unsurdan müteşekkildir:

1. Devlet adına güç ve yetki kullanan kurumların ve kişilerin anayasaya göre tanımlanıp sınırlandırılması, yani Anayasal Devlet.

2. Canlı bir bedendeki ruh gibi, devletin tüm kurumlarının ve yasalarının laik ve demokratik ilke ve anlayışla işletilmesi, kısaca Laik ve Demokratik Devlet.

Devlet ile toplumun farklı kesimleri arasında otorite ve özgürlük dengesinin kurulmasını amaçlayan ve tüm toplum kesimlerinin ortak aklı ve genel uzlaşısı iddiasıyla ortaya çıkarılmaya çalışılan yazılı hukuk metni Anayasa’ya mutlak manada ihtiyaç duyan toplumlar, daha ziyade şirk akidesiyle yoğrulan ideolojilere dayanan rejimlerle yönetilen toplumlardır.

Son dönemdeki tartışmalarda olduğu gibi Anayasa metnlerinin yazılışı sürecinde taraflar arasında ortak akıl ve

3. T.C. Anayasası, Md. 11

uzlaşma tabirleri sıkça dile getirilir. Anayasal Demokrasi-lerde ortak akıl denen şey aslında hüküm/iktidar sahipleri ile onlara yakın olanlardan oluşan seçkin (!) azınlığın kendi aralarında ortaklaştıkları ilkelerdir. Uzlaşma ise, esasen fertler veya gruplar arasında gerçekleşir. Aslında uzlaşma denen şey, yetersiz bir pozisyona gerileyip pes etmiş kişi ya da grupların çabasıdır. Dolayısıyla Anayasal Demokrasi-lerde ortak akıl ve uzlaşma gibi söylemler hüküm/iktidar sahiplerinin cumhura/halka takdim ettikleri helva kâğıdından başka bir şey değildir.

Konunun başında da belirttiğimiz gibi İslâm tarihinin hiçbir devrinde (Osmanlı Kanuni Esası'si hariç) Anayasa adıyla şer'i esaslara aykırı bir Toplumsal Sözleşme yapılmamıştır. Zira doğumdan ölüme kadar hayatın var olduğu tüm alanlarda muvahhid ümmet için Tevhid ve Sünnet nizamının düstûru (anayasası) Kur'an'dır. Bu düsturun ulaştırıcısı, açıklayıcısı, uygulayıcısı ve öğreticisi de Rasûlullah'tır (sav). Birkaç yılda bir gömlek değiştirir gibi yeni anayasa hazırlama arayışında olduğu hâlde günün ihtiyaçlarını karşılayamayan ve toplumun tüm kesimleri arasında adil ve hakkaniyete dayalı sürdürülebilir bir dengeyi sağlayamayan kuru akıl ve heva ürünü beşerî anayasal metinlerin yenilenip değiştirilmesiyle ömür tüketenler iki büyük kayıpla karşı karşıya kalırlar:

1. Allah'ın (ac) muvahhid mümin kullarına bahşetmiş olduğu izzetten ve büyük nimetlerden mahrum kalmak.

2. Şekli olarak bidat, aslî olarak da şirk unsurlarıyla bezeli olan Batı ürünü beşerî anayasalarla iştigal edip Rabbanî

hükmü iptal ederek haktan yüz çevirmek zilletine düşür olmak.

“... Bugün kâfirler, dininizden (İslam’ın yok olmasından) ümitlerini kestiler. (Öyleyse) onlardan korkmayın, yalnızca benden korkun. Bugün, sizin için dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve din olarak sizin için İslam’dan razı oldum ...”⁴

Ayetteki ‘Bugün’ ifadesi herhangi özel bir güne değil, bu ayetin nazil olduğu döneme işaret eder. Hükmünün kıyamete kadar geçerli olduğu hakikatine binaen yaşadığımız ân da ‘Bugün’ ifadesinin anlamı kapsamındadır. Muvahhid ümmet bu eşsiz nimete, (düstûra, anayasaya) Tevhid ve Sünnet nizamı olarak müstakil bir nizam hâlinde ve bu üstün akideye yaraşır biçimde tâbi olduğunda işte o andan itibaren yeryüzünün bütün kafirleri, muvahhid ümmeti kendilerine benzetmekten ümitlerini tamamen kesmiş olacaklardır.

Tevhid ve Sünnet nizamına tâbi olan muvahhidler için yaşamın hiçbir alanında herhangi bir boşluk, çarpıklık veya istikrarsızlık söz konusu olmadığından insanlar arasında bir sözleşme niteliği taşıyan ve kişiler, kurumlar ve kanunlar üstü özelliğindeki yazılı hukukî bir metne itibar olunmamıştır. Çünkü dinimiz, yani hayat düsturumuz olan Rabbanî düstur ve Nebvî örneklik ve önderlik, her açıdan tam ve mükemmeldir.

Gayri İslâmi ve gayri fitrî, akıl ve heva ürünü her çeşit bozuk ‘din’lerden ayrı müstakil bir hayat nizamı ve mü-

4. 5/Mâide, 3

kemmel medeniyet kurallarının ortaya konulmuş olması, Allah'ın (ac) İslâm dinini ikmal etmesi demektir. Böylelikle insanlar, hayatta karşılaşabilecekleri hiçbir meselenin çözümü için, bu Rabbanî düstur ve Nebevî örneğliğin dışına çıkmaya ihtiyaç duymayacaklardır. Allah'ın bizler için din olarak İslâm'ı beğenip seçmiş olmasını, üzerimizdeki sayısız nimetlerin görkemli bir şekilde taçlandırılmış olması olarak da anlamak mümkündür. İnsanlar Allah'a (ac) kulluk ve itaat sözünü samimi bir gayret ve ihlas ile ispat ettiğinde Allah da kendileri için din olarak İslâm'ı seçip onlara yüce zâtı dışındaki yüzlerce sahte ve sentetik ilah taslaklarına kulluk zilletinden muhafaza eder.

Rabbanî düstûrun (anayasanın) terk edilerek insanların birbirleri üzerine hüküm koymaları kesin olarak haram, dolayısıyla şirk olduğu gibi aralarındaki münasebetlerin asıl çerçevesini ve genel esaslarını da tamamlanmış/mükemmel İslâm dini tayin eder.

“... Her kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse onlar kâfirlerin ta kendileridir.”⁵ ayet-i kerimesi hem hükmeden iktidar sahiplerine hem de hükme muhatap olan yönetilenlere ortak bir ölçüyü belirlemiştir. Yönetim gücünü elinde bulunduran hüküm sahipleri her halükârda hem itikadî hem de hukukî (şer'î) olarak Tevhid ve Sünnet nizamını esas almak mecburiyetindedirler.

Bugün devletin en tepe makamlarında bulunan hüküm/ iktidar sahiplerinin çoğu kendilerini herkesten daha çok İslâm'a nispet etmekte ve zaman zaman İslâmcı (!) pozlar verip bu yönde söylemler dile getirmekteler. Türkiye Cum-

5. 5/Mâide, 44

huriyeti'nin "Laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti" olduğu ilkesi T.C. Anayasasının ikinci maddesinde belirtilmektedir. Mevcut Cumhurbaşkanı veya anayasaya göre yeni seçilecek zat 'İslâmcı' sıfatlı olsa dahi laiklik merkezli bir devletin ve demokratik bir sistemin başına oturacak bir 'çarkçıbaşı' olmaktan öteye geçemeyecektir. Böyle bir Cumhurbaşkanı'nın oluşturmaya çalıştığı toplum modelinin Kamâlist bir toplum değilse de laikleştirilmiş muhafazakâr bir cumhur (halk) olduğu kuşkusuzdur. İtikadî sapma ve savrulma öyle vahim noktalara varmıştır ki bundan birkaç yıl öncesine kadar dahi büyük tartışmalara sebep olabilen "laik sistem-İslâmcı kesim" arasındaki geniş makas artık tamamen kapanmak üzeredir.

DİKİLİ PUTU VE TAKKELİ PAPASI OLMAYAN ŞİRK DİNİ: DEMOKRASİ

Dünya üzerinde demokrasiyle idare edilen birçok ülkenin ve demokratik değerlerle mayalanmış her hareketin kendine özgü ve ayrı demokrasi tanımları ve uygulamaları bulunur. Hepsinin de ortak noktası, özgürlük adı altında düşünce ve ifade hürriyeti ile dinsizlik cereyanlarının sınırları zorlayıcı şekilde serbest bırakılmasıdır. Bu durum tabîi olarak insanın yaratılış amacı olan tevhid akidesine ve fitrata tamamen aykırıdır.

Fıtrat değerlerini ve kişiye özel olarak dikilmiş olduğundan üzerinde pek şık duran güzel bir kıyafet misali tevhid akidesini temelde hemen hemen bütünüyle reddeden demokrasinin, fiili olarak uygulandığı süreç içerisinde bireye, aileye ve topluma hem refah hem huzur hem de uhrevî açıdan düşünüldüğünde hiçbir müspet katkısının olmadığı hususu tüm müslümanların ortak kanaatidir.

Bu hakikat kendisini o kadar büyük trajedilerle göstermektedir ki, hani neredeyse anadan doğma körler dahi bu lanetli ideolojinin sebep olduğu yıkımları kolaylıkla tasvir edebilirler.

Sosyal, ekonomik, güvenlik ve eğitim gibi hem dünyevî hem de itikadî yönden uhrevî hayata müteallik sonuçları itibariyle ortaya çıkan bu ağır bilanço özellikle de İslâm coğrafyasında onulmaz yaralara sebebiyet vermiştir. İslâm'dan nasiplenmiş akliselim her bir insanın şahitlik ettiği üzere kalpleri eleme gark eden bu müessif durum gittikçe derinleşerek hâlen devam etmektedir. Tağutlar ise tüm bunlara rağmen demokrasi ısrarlarından vazgeçmemektedirler.

Soyut ve muğlak söylemler, hedefler ve iddialarla demokrasicilik mesleğine giren her kesim, zihinlerinde tesviye edip projelendirerek yonttukları yeni tür putları hedef kitleye takdim etmektedirler. Demokrasicilik bu anlamda yontma bir soyut paganizm mesleğidir. Yeni tür bu putçuluğun en önemli özelliklerinden birisi, ilkel putçulukta olduğu gibi insanları somut putlara tapınmaya çağırmıyor olmasıdır. Hatta kimi örneklerde görüldüğü üzere özellikle de bazı İslâm ülkelerinde iktidara gelen muhafazakâr mukaddesatçı demokratlar bu gibi meselelerde yüksek hassasiyet göstermektedirler. Orta yerde somut putlarının olmaması hem demokrasi davetçilerini hem de demokratik sürece katılmaya davet edilen “Müslüman” halkı olabildiğince rahatlatmaktadır.

Demokrasiciliğin en temel ve büyük vaadi toplumun her kesimine uygun yeni bir “put” tahsis etmektir. İstihdam alanları açıp işsizliği azaltmak, gelir dağılımında adaleti sağlamak, köprüler, barajlar, duble yollar, adliye sarayları, üniversiteler ve havaalanları yapmak vb. diğer tüm vaatler kalplerin ve gözlerin önüne çekilen kalın birer perdeden başka bir şey ifade etmez. Eğer kalplerde nur, kuvvet ve

idrak yoksa insan suretindeki şeytanın telbisatından olan bu perdelemelerin ardında saklı çağdaş putlara tazimde bulunulduğu hakikatinin görülmesi hiç de kolay değildir.

Mısır ve Roma gibi eski putperest gelenekte tanrı diye isimlendirip tapındıkları putlar adına yapılan tapınaklarda belirli zamanlarda bağlılık ve samimiyetlerini göstermek, savaşta zafer elde etmek veya tabiî afetlerden korunmak gibi vesilelerle kurban törenleri yapılırdı. Kurbanlarını tapınağın sunağında putlarına takdim etmekle ibadetlerini gerçekleştirmiş oluyorlardı. Somut bir örnek olduğu için bu fiilin katıksız şirk olduğundan hiç kimsenin şüphesi olmaz. Görsel olarak katıksız şirk olan bu manzarada dikkat edilmesi gereken çok önemli bir husus da böylesi bir törene iştirak etmiş olanların bu istikamette irade beyanında bulunmuş olmalarıdır.

Başta demokrasi olmak üzere “Din” diye tanımlanabilecek farklı ideolojiler, ortaya çıkış ve uygulanışları itibariyle şirkin zahirî niteliklerinin de kısmen ortadan kalkması gibi bir netice doğurmuştur. Şirk ve müşrik denince günümüzde hemen hemen herkesin zihninde şarapçı suratlı, pörtlek gözlü, Lat ve Menat putlarına tazimde bulunan ve başta Rasûlullah (sav) olmak üzere Mekke’deki diğer mustaz’af müslümanlara düşmanlıkta sembol bir isim olan Ebu Cehil gelir. Böyle bir düşünüş bu hâliyle doğrudur. Fakat demokrasiciliğin temel kaidelerinden olan (gayri şer’î ve gayri fitrî) fikir hürriyeti çerçevesinde ileri sürülen şirk ideolojilerine müsamaha göstermek, hoş görmek, sempatiyle bakmak, yasalarla korumak ve desteklemek gibi şenaatlerle beraber

aynı anda Ebu Cehil'i de İslâm düşmanı baş müşrik diye lanetlemek çok büyük bir çelişki ve samimiyetsizliktir.

Demokrasicilikte Lat ve Menat gibi somut putlar üretilmiyorsa bunun sebebi zihinlere ve kalplere yerleştirilmeye çalışılan çağdaş ideolojik putların çok olmasındandır.

Demokrasicilikte somut putlara tapınmaya yönelik açık bir çağrı yoksa da bu türden şirk fiillerinin icrası anayasal güvence altındadır. Nitekim her meydanda eğer yaşıyor olsaydı Nemrud'u kıskançlık krizlerine sokacak mebzul miktarda putlar varlıklarını halâ sürdürmektedir.

Roma putperestliğinin etkisiyle tahrifatta dibini bulan muharref Hristiyanlıkta sonraki dönemlerde cılız da olsa bir öze dönüş hareketi yaşandı. Bunların en başta geleni Protestanlık akımıydı. Protestanlar, Hristiyanlıktaki ruhbanlığı ve Papa'nın yanılmazlığını reddettiler. Rahiplerin evlenebileceğini, dinin ana kaynağının "Kutsal Kitap" olduğunu ve kiliselerdeki törenleri sadeleştirerek sözde, İsa (as) ile Meryem'i (as) tasvir eden ikonları/putları kiliselerden attılar. Protestanlar tüm bunları yaptılar ve bu yaptıkları tevhid akidesine yakın uygulamalardır diye hiçbir müslüman Protestanlığı hak bir yol olarak görmez. Protestan Hristiyanlara "kardeşim!" diye hitap edecek bir müslüman da yoktur.

Bir şeyin doğru veya isabetli olması hususu ile hak ve hidayet üzere olması başka şeylerdir. Demokrasi namına dünyevî alanda halka hizmet üretenlerin hak ve hidayet üzere olduklarını iddia etmek de bunun gibidir.

Mesele Hristiyanlık veya diğer muharref dinler olunca müslümanlarda ve müslümanlık iddiasındaki hemen hemen herkesin kalp ve zihin dünyasında otomatikman engelleyici bir bariyer ve sorgulayıcı bir filtre devreye girer. Aslında bu tepki çoğu insanın farkında bile olmadığı fitrî korunma kalkanının bir tür aktif hâle gelmesidir. Böyle bir mekanizmanın aktifleşmesinin nedeni Kur'an-ı Kerim'de ve Sünnet-i Seniye'de bu muharref dinlerin bâtil olduğunun açık ve net bir şekilde bildirilmiş olmasıdır. Söz konusu naslara dayalı ve yüz yıllardır aktarılagelmiş devasa ilmî geleneğimiz de bu yüksek duyarlılığı diri tutmaktadır. Bu meselede en az Ebu Cehil putçuluğuna karşı gösterilen hassasiyete yakın bir duyarlılık vardır. Müslüman kimse, tevhidini ve fitratını muhafaza edebilmek için putperestlik şirkini ve diğer muharref dinlerdeki küfrü tanımak amacıyla Usulu'd-Dîn'den özel olarak ilim tahsil etmeye de ihtiyaç duymaz.

Demokraside Tefrika Esas, Vahdet ise İlettiir

Demokrasıcılık İslâm ümmeti için birçok yönüyle açık putperestlikten ve Hristiyanlık ile diğer muharref dinlerden çok daha sinsi ve yıkıcı bir tehlikedir. Demokrasinin temel şartlarından bir tanesi halk içerisinde örgütlenmiş ve aralarında gizli anlaşma olmayan birden fazla partinin (grup, hizip) aktif bir şekilde faaliyette bulunmasıdır.

Hak ve hidayet üzere de olsa toplumun birliği ve dirliğinin tesis edilmesi demokrasilerde asla mümkün değildir. Birlik ve beraberlik nutukları atanların asıl maksadı, başında oldukları partinin veya gurubun taraftarlarını ortak menfaatlerde ve doğal olarak kendi liderlikleri etrafında bir, iri ve diri kılmaktır. Her parti ve her grup demokrasi-

ciliğin tabiatına uygun olarak başlangıcı dalalet ve nihayeti ebedi cehennem olan farklı mecralara savrulmakta iken bu hâllerini dahi tevhid dini İslâm'a tasdik (!) ettirmek gibi esasen beyhude gayretler içerisine girmektedirler.

Bâtıl, eğer İslâm ümmetine açık putperestlik yahut muharref dinler suretinde taarruza geçmiş olsaydı, geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi yine zelil ve yenilmiş olarak inine çekilmek zorunda kalırdı. Nitekim Afganistan, Somali vd. İslâm beldelerinde olduğu gibi söz konusu surette yaptığı işgal harekâtı neticesinde kaçınılmaz olarak rüsvay edici yenilgiyle yüz yüze kaldılar.

Batıl çoğu kez mağlup olduğu hâlde hiçbir zaman sinsi emellerinden vazgeçmemiştir. Özellikle Ortadoğu/Orta Dünya bölgesini kan denizindeki enkaza çeviren temel nedenlerden birisi de bâtıl ürünü laik ve müsvedde demokrat yönetimlerdir. Demokrasiciliğin dikili putu olmadığı için demokrasi davetçileri artık sadece televizyonlardan değil, son teknoloji ürünü modern iletişim araçlarıyla dijital mecralardan cami minberlerine kadar hemen hemen her alanda ve her aygıt vesilesiyle sorunsuz bir şekilde ve hatta hüsnü kabul görerek insanlara ulaşabilmektedirler. Bu örnek dahi demokrasiciliğin ne denli sinsi ve bulaşıcı itikadi bir hastalık olduğuna delildir.

Demokrasiye has bir şeymiş gibi takdim edilen yöneticileri belirleme hakkı, inanç ve fikir özgürlüğü ile özel mülkiyet ve girişimcilik hürriyeti gibi bazı meselelerde ucundan tutup İslâm ile özdeşleştirme çabaları da demokrasinin tevhid akidesine yönelik tehdit boyutunu daha net bir şekilde ortaya koymaktadır. Çünkü bu gibi ilkeler üzerinden İslâm

ile paralel bağlantılar kurulmaya çalışılmakta ve sonuçta bu çabaları gösterenlerin İslâm ile demokrasinin birbiriyle uyumlu olabileceğinden söz ettikleri görülmektedir. Batıda yetiştirilmiş müslüman isimli kimi bilgin müsveddesi daha da ileri giderek demokrasinin günümüz şartlarında İslâm'dan daha kuşatıcı ve çözümleyici bir karaktere sahip olduğu hezeyanını dillendirebilmektedirler. Bilginlerinin azımsanmayacak kısmı demokrasicilik dinine intisap etmişken bu şirk ideolojisine halkın teveccüh göstermesi doğal olarak daha cazip gelmektedir.

Demokrasicilik mesleğine giren partilerin mensupları bu ideolojinin, şer-i şerifin öngördüğü açık, anlaşılır ve müşahhas bir şirk fiili ihtiva etmediği zannıyla birbirlerini motive etmektedirler. Bu ise şeytanın aldatmasından başka bir şey değildir.

Demokratik Seçimlerde Bir Oy Çok Şey Değiştirir!

“Bir oy çok şeyi değiştirir” sözünü duymayanımız yoktur. Evet, hakikaten de bir oy çok şeyi değiştirir! Şirk ideolojisi demokrasi dininin bir tür ibadet töreni/bayramı olan demokratik seçimlerde özgür iradesi ve bilinçli bir tercih ile sandık başına gidip oy kullanan birisinin hayatında, ilk anda pek de fark edemediği birçok şey değişir.

Kişi eğer daha önce müslüman idiyse yaptığı ‘demokratik görev’ ile beraber tevhid dairesinden çıkma tehlikesiyle yüz yüze kalmış olur. Kişinin böyle ağır bir bedele mâl olan amelinin bu sonucunu kabul etmesi elbette kolay değildir. Hattâ yaptığı bu şirk ameli ile İslâm’a hizmet ettiğine ve müslümanlara destekte bulunduğu dahi inanır veya

kendisini buna inandırmaya çalışır. Bu hususta en büyük yardımcısı da aslında en büyük düşmanı olan şeytandır.

Şeytanın yardımcı olduğu bu ameli işledikten sonra muhafazakâr-mukaddesatçı tiplerin çoğunun ilk buluşma yeri genellikle cami avluları olur. Öz fitratın tiksindiği bu şirk amelinden sonra artık bir demokrat olan şahıs, günahattan sonraki fitrî nedametle camiye yönelir. Yaşı müsait olan dikkatli bir gözlemci ülkemizdeki camilerin hemen hemen tamamının neredeyse tıka basa olduğu üç vakit olduğunu bilir. Bayram günleri, depremlerden sonraki ilk namaz vakitleri ve demokratik seçimlerin yapıldığı günün ikindisi.

Üçüncüsü biraz da Katolik Hristiyanların kilisede günah çıkarma/günah itirafı ameli andırmaktadır. Müslüman olduğunu ifade edip demokratik seçimlere katılan ve fitratı henüz tam olarak bozulmamış kimsenin farklı biçimlerde ortaya çıkan derin pişmanlık hâlleri vardır. Şunu çok iyi bilir ki, açık bir şekilde duyulmayan ve tanımlanması oldukça zor bir fitrat isyanıyla karşı karşıyadır. Bu isyan, etrafındaki ins ve cin şeytanlardan birinin diğerlerini motive etmesiyle zaman içerisinde yatıştır. Kendisini “milyonlarca insan benim gibi demokratik seçimlere katıldı” diye avutmaya çalışır.

Hiç şüphe yok ki kişi için en büyük fitne ve musibet kalbinin şirke yönelmesi, ondan hoşnut olması ve onunla amel etmeye devam etmesidir. Sapkınlığı ve saptırıcıları en şiddetli olan fitnelerin başında da günümüzün en yaygın şirk dini olan demokrasi fitnessi gelmektedir.

Demokrasi fitnessi; fizik kurallarına göre depreme sebep olan fay hattındaki enerjinin yıkıcı sonuçlarla ortaya çıkması gibi kalbin altını üstüne getirerek tepetaklak edip o

kalbi mechiya (ters çevrilmiş kap) haline getirir. Artık o kap, içerisine hiçbir hayrı kabul etmez hale gelir.

Böyle bir kalp ise ne tevhidi ne takvayı ne de ma'rufu kabul eder. Kalp eğer hidayetden dalaletle doğru dönüp devrilmişse, kul yeri doldurulamaz çok büyük bir kayıpla yüz yüze kalmış demektir. Kalbin, kişinin hem dünyevî hem de uhrevî akibetini belirleyici etkiye sahip niyet ve ameller hususunda bir kaptanın gemi üzerindeki kontrol ve hakimiyeti gibi bir hakimiyete sahip olduğu düşünüldüğünde demokrasıcılık mesleğine intisab etmiş bir kimsenin tevhid dini İslâm'a göre durumunun vahim olduğunu söylemek bir iddia değil, hakikatin tâ kendisidir.

Demokrasi Şeytanın Ustalık Eseridir

Kötü bir demokrasıcılık ile laikliğin egemen olduğu ülkemizde bilhassa mütedeyyin muhafazakâr insanların demokratik seçimlere katılımının gerekçelerine baktığımızda bu gerekçelerin hiçbirisinde şer'i şerifin hâkim kılınması gibi bir şık olmadığını görürüz. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkün olmamakla beraber şer'i şerifin hâkim kılınmasıyla ilgili Rabbani menhece aykırılığını da hatırlatmak gerekir. Esasen günümüz itibariyle kimsenin böyle bir derdi ve davası da kalmamış gibidir.

Peki mütedeyyin muhafazakâr insanlarımız demokratik seçimlere neden bu kadar istekli bir şekilde iştirak etmektedirler?

Bu sebeplerden bazılarını şöyle sıralayabiliriz.

1. İtikad, ibâdet, muamelat, ahlak, evlenme, boşanma, iktisat ve eğitim sahalarında tüm müslümanlara bir hayat

nizamı takdim ettiği hâlde hükümleri iptal edilmiş olan Kur'an-ı Kerim öğretiminin laik okullarda da başlatılmış olmasına ve daha da yaygınlaştırılmasına destek vermek.

2. Allah'ın (ac) hükümlerinin geçersiz kılınarak yerine batıl ve güdük kanunların ihdas edildiği, yani adeta bir tür fabrikasyon şirk kanunlarının üretiminin yapıldığı parlamen-toda; bu kanunların fiilen tatbik edildiği her kademedeki mahkemelerde; laik eğitimin verildiği okullar, üniversiteler ve diğer devlet kurumlarında görev alacak kadınların başörtüleriyle yer bulup istihdam edilmeleri için sağlanan imkânı sürdürülebilir kılmak.

3. Somali'de, Afganistan'da, Irak'ta, Suriye'de, Yemen'de ve Filistin'de mustazaf halkın üzerine ateş topları yağdıran dünya müstekbirlerinin safında yer aldığı halde Türkiye'yi hâlâ dünya müslümanlarının yegâne hamisi ve lideri olarak göstermeye şartlanmış olarak "Yeni Osmanlı" hikayelerine prim vermek.

4. Demokratik-laik sistemin iktisadi temelini faize dayandığı çok iyi bilindiği hâlde hutbelerde ve vaazlarda faizin kötülüğünün anlatıldığı tevhid itikadlarından söz edilmeyen pir-i fani ihtiyarların ölümünden önceki bekleme salonu ve bir tür sosyal alan hâline getirilen, hakkın üzerinin örtüldüğü ve bu sebeple en azından kısmi olarak Zarar Mescidi niteliğine haiz camilerin sayısının artıyor olmasından duyulan memnuniyet.

5. Laik-Demokratik bir sistemde aynı anda müslüman(!) demokrat olup İslâm'ını mekân olarak camiye; zaman olarak

da cuma günüyle Ramazan ayına mahsus kılarak batı tarzı bir hayatı da rahatlıkla sürdürebiliyor olmak.

6. Ülkede yaşanan her çeşit zulmün ve kaosun en önemli sebebinin laiklik ve demokrasi olduğu hakikatine rağmen sıfatı ve aidiyeti ne olursa olsun sandık başına gidip demokratik seçimlerde oy kullandığı andan itibaren şeytan tarafından “Demokrat” payesiyle taltif (!) olunan her vatandaşın gündemini adeta Mehdi-i Muntazır imiş gibi sürekli olarak meşgul eden demokratik bir anayasanın yapılması hedefine ulaşmak.

Şer’i şerif nezdinde hiçbir geçerliliği olmayan bu türden gerekçelerin daha fazla olduğunu söyleyebiliriz. Bahsettiğimiz bu mazeretler çok açıktır ki İblis’in telbisatından başka bir şey değildir.

Güvenin, huzurun, istikrarın, kalkınmanın; güçlü, etkin ve izzetli bir konuma yükselmenin yöntemi tevhid dini İslâm dışında geniş halk kitleleri açısından bir tür ‘örtülü şirk’ dini olan demokrasi değildir. Demokrasicilikteki mutlak-sınırsız özgürlüğün gereği olarak zihinlerde ve kalplerde yer edinen soyut putlar şu meydanlarda bir ân tecessüm etmiş olsa, deniz köpüğü kadar Lat ve Menat’ın arz-ı endam ettiğine şahitlik edebiliriz. Demokrasiciliğin aslının ve hakikatinin bir yönü de budur.

Seçmen veya seçilen olarak demokratik seçim sürecine bilinçli bir şekilde ve kendi öz iradesiyle dahil olan mütedeyyin insanların şu ayet-i kerimeye muhatap olmaları kaçınılmazdır.

“... Yoksa siz Kitab’ın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden böyle yapanların cezası dünya hayatında rezil rüsva olmaktan başka bir şey değildir. Ahiret Günü’nde de azabın en çetinine uğrayacaklardır. Allah sizin yaptıklarınızdan gafil değildir.”¹

1. 2/Bakara, 85

BUHRANLARIN DOĞURGAN ANASI: DEMOKRASİ

A dına ‘Demokrasi’ denen şu yıkım ideolojisi İslâm’ın zuhurundan çok önce ortaya çıkmış uğursuz, murdar ve menhus bir musibettir. Bu itikadî vebanın Antik Mısır’da milattan önce yirmi üçüncü yüzyılda neşvünema bulduğu iddia edilir. Bazılarına göre ise iş bu demokrasi, çok daha yakın bir dönemde milattan önce dördüncü yüzyılda Antik Yunan’daki şehir devletleri tarihinde önemli rol oynayan siyasal bir rejimin adıdır.

Demokrasi uzun yüzyıllar boyunca düşe kalka, itile kakıla, helva olmayı bekleyen un-yağ-şeker troykası kıvamında ve gerektiğinde kullanılmak üzere ham haliyle bekletildi.

Demokrasi, Avrupa’da kendi halklarının enselerinde boza pişirir gibi onlara her türlü zulmü reva gören, canlarını da durmadan yaptıkları işgal ve sömürü savaşlarında hoyratça harcayan gaddar krallıkların ve aristokrasinin bir alternatifi ve siyasal bir antitezi gibi dillendirmeye başlandığında 18. yüzyıl sonlarıydı. Ülkemizdeki politik liderlerin dillerinden düşürmedikleri ve adeta günlük ‘Vird’leri haline gelen ‘Çağdaş Demokrasi’nin ete kemiğe bürünmeye başlaması Amerika’da 1776, Avrupa’da (Paris’te) ise 1789 yıllarına

tekabül eder. Amerika’da 1776’daki ‘Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi’ ve Avrupa’da da 1789 ‘Fransız İnsan Hakları Bildirgesi’ Çağdaş Demokrasi’nin yeniden doğduğu tarih olarak kabul görmektedir. Bununla ilgili olarak birçok tartışmalar var. Bu tür tartışmaları, konumuzun dışında olduğu ve bizi pek de ilgilendirmedığı için geçiyoruz.

Eskiye rağbet olsa bitpazarına nur yağardı derler. Fevkalade zorlama olduğu açıkça görülen yorumlar ve temennilerle demokrasi, adeta yeryüzünün binlerce yıllık kadim geçmişi olan en eski sosyal ve siyasal sistemi olarak ilan edilmektedir. Binlerce yıllık bir geçmişi olduğu kabul edilse dahi, bu husus tek başına herhangi bir öğretinin doğruluğuna veya haklılığına dayanak olamaz. Bunu, kulak verdiği çeşitli tartışmalardan dolayı her gün din değiştiren nasipsizlerin dışında aklı başında hiç kimse kabul etmez, edemez. Mevzu eğer sadece eski olmaksa, milattan şu kadar yüzyıl eskilere dayanıyor olmaksın, Nûh’un (as) kavmi bunlardan da bunların atalarında da çok daha eski tarihlerde yaşamışlardı. Ne var ki Nûh’un (as) kavminin bunca ‘Kıdemli’ olmaları, mukadder akıbetlerini değiştirmeye yetmemiştir.

“Onlar bir ümmetti, geldi geçtiler. Onların kazandıkları onlara, sizin kazandıklarınız sizedir. Onların yaptıklarından (siz sorumlu değilsiniz ve onlardan dolayı) sorguya çekilmeyeceksiniz.”¹

Doğrusu bizi öncelikli olarak ilgilendiren husus, bir asırdan daha uzun bir süre önce coğrafyamızı ve halklarımızı fesada boğan bu menhus virüsün bünyemizi zayıflatıp tahrip eden öldürücü etkilerinden korunabilmektir.

1. 2/Bakara, 134

Birçok yönüyle irtidat illeti olan bu uğursuz mefkûrenin, İslâm coğrafyasını ve bu coğrafyada yaşayan halkları nasıl, meflûç bir hale soktuğunu aynel yakın müşahede etmek-teyiz. Bu cesamet ve yakınlıkta olan böylesi bir tehlikeye karşı mü'mine yaraşır tavrı ortaya koymak, çağımız toplu-munda bir Muvahhidin alamet-i farikasıdır. Bilindiği üzere her devrin belirleyici/ayırıcı/netleştirici meseleleri vardır.

Misal; İslâm'ın ilk çağında, kelime-i tevhidi ikrar etmek aynı anda İslâm'ı izhar etmek demektir ve bu ikrar, söyle-yenin Müslim olarak isimlendirilmesine kafi-ydi.

Günümüze misal; Müslüman olduğunu söyleyen bir kim-senin La ilahe İllallah'ın (birinci kısmının) gereği ve şartı olan tağutu inkârı gerçekleştirmesi günümüzün, furkan meselelerindendir. Başka bir açıdan baktığımızda, şöyle bir sonuca ulaşırız: Çağımızın 'İtikad vebası' gibi olan demok-rasi illetinden beraatını ilan ve izhar etmek de günümüz furkan meselelerinden bir cüz olarak değerlendirilebilir. Çağdaş demokrasinin önde gelen ideologları demokrasinin; hiçbir zaman hiçbir yerde gerçek anlamda uygulanmasının mümkün olamayacağını itiraf etmişlerdir.

Hem nasıl olabilir ki?

Esasen demokrasinin özünü 'Klasik Demokrasi anlayışı' oluşturur. Burada bütün insanları toplumu etkileyecek ka-rarlarda, söz sahibi olmaları için belli sayıda (seçkin) insana hak tanınır. Bu hak, halk toplantıları aracılığıyla uygulanır. Kararlar doğrudan bu kimseler tarafından verilir. Bu siste-min uygulanabilirliği, ancak bu hakkı kullanmalarına izin verilen vatandaş kitlesinde görece, az sayıda ve homojen

olduğunda mümkündür. Örneğin nüfusu birkaç bin olan bir kasabada veya biraz fazla olan şehirlerde bunun uygulanması mümkün olabilir. Daha fazla nüfus yoğunluğu olan kentlerdeyse, böyle bir sistemin uygulama alanı bulması imkansızdır.

Durum böyle olunca sonraki yüzyıllarda ve özellikle de son yüzyılın başlarında demokrasi, farklı ve yeni yorumlarla ıslah edilmeye çalışıldı. Batının şeytani zekâsı, devreye girdi ve tarih öncesinden kalma dinozora, hiçbir masraftan kaçınılmadan alımlı- albenili makyajlar yapılarak ‘kedi yavrusu’ suretinde diğer halklara pazarlanıp, ihraç edilmeye başlandı. Buna da fevkalade ehemmiyet gösterildi.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısı, bu tür pazarlama ve ihraç ‘operasyonlarının’ yoğunluk ve başarı açısından adeta tavan yaptığı bir dönemdir. Fiili sömürgeciliğin bittiği bir dönemde kolonilerini terk ederlerken, arkalarında daha ‘çağdaş’ sömürge doktrinlerini uygulayacak yerli emir erlerini ‘atamış’ olarak ülkelerine dönüyorlardı. Kendilerine her açıdan bağlı ve bağımlı olarak yetiştirip başa geçirdikleri kimseler de halklarının ‘baba’sı, ‘ata’sı ve ‘ölümsüz lideri’ oluyordu!

Batılılar kendileri için çok pahalıya mal olmaya başlayan ve halkların güçlü direniş hareketleri örgütlemeleri karşısında, eski tarz sömürgeciliğin sürdürülemez olduğunu biliyorlardı. Zamanla demokrasi büyüyle halklarda ‘önemli ve değerli’ oldukları hissi uyandırıldı. Halklar da denize düşenin yılana sarılması misali, kendi seslerine kulak verdiği ve yönetimde karar alma mekanizmalarında söz sahibi olabilecekleri vehmiyle kendilerine takdim edilen ve adı ‘demokrasi’ olan beyaz gelinlik içindeki fettan cadının

tuzacağına düşmekten kurtulamadılar. Çünkü artık hak ile batılı birbirine karıştırmaya başlamışlardı.

Özünden saptırılmış ve özgünlüğü tahrif edilmiş olduğu halde, ‘münzel bir din’ zannettikleri maharref dinlerine dahi başkaldırmış şımarık, menfaatperest ve ahlaksız bir batının, bu durumda kendi dışındaki toplumlara ve tabii olarak İslâm’a karşı hangi sebepten ötürü edebini takınması beklenebilir ki? Niçin ‘kekêye hürmet’ etsin! Batılıların tarih boyunca yaptıkları işgal, sömürü ve paylaşım savaşlarında ölenlerin mezarlıkları her ne kadar büyük olursa olsun, celladı oldukları ahlak, fikir ve vicdan mezarlıklarından daha büyük değildir. Böyle bir batıdan insanlığa kurtuluş reçetesi ummak, ebediyyen mümkün değildir.

Eskiler ne güzel demiş; ‘Kelin dermanı olsa önce başına sürer’ diye. Yahudiliği ve Hristiyanlığı akli ve hevai saiklerle tahrif etmekle yetinmeyen batıl ehli, insanlığa yine aynı bozuk yöntemin ürünü olan ‘çağdaş demokrasi’ fitnesini ‘armağan’ etmekle küresel şirk önderliğindeki yerini sağlamlaştırıyordu. İlaç içmemek ya da iğne yaptırmamak için nazlanan çocuklar olarak gördüğü, bazı ülkelere demokrasiyi kısa yoldan bomba-füze ambalajlarıyla ihraç etmeye devam ettiler.

Küfür ehlinin bu kokuşmuş sistemlerini, adeta ağızlarından salyalar akıtıp gözlerini yaşartacak derecede bir inanç ve kararlılıkla sahiplenen, özümseyen ve toplum içerisinde yaygınlaşıp kökleşmesine ciddi katkılarda bulunan, Don Kişot tiynetli yerli demokratların ve onlara tabi olan yığınların, kökleri üzerinde dimdik duran sedir ağaçlarından bir

orman gibi görünüyor olmaları aslında aleyhlerine olan bir manzardır. Zira Rasûlullah (sav) şöyle buyurur:

“... kafir ise kökleri üzerinde dimdik ayakta duran sedir ağacı gibidir. Onu hiçbir şey eğemez ama devrilmesi de bir anda olur.”²

Demokrasi denilen bu büyük fitne, bir yönüyle de sivrisineklerin üreyip çoğalarak, sağlıklı bünyelere mikrop ve değişik hastalıklar taşınmasına neden olan bir bataklıktır. Bu bataklıkta ekranlarda, manşetlerde veya meydanlarda görüldüğü/gösterildiği gibi ne leylak ne menekşe ne zambak ne de fulya yetişir. Buhranların ve marazların menbaıdır demokrasi. Bu bataklıkta karanfil, şebboy ya da yaseminler dermeyi umanlar, fena halde yanıldıklarını anlayacaklardır. Biz de umarız ki bunu anlamaları çok uzun sürmez.

Demokrasi Bataklığında Maraz Üreten 'Sivrisinekler'

Evvela bu beşerî ideolojinin ortaya çıkması/çıkarılması, farklı tarihlerde ve değişik toplumlarda uygulama alanı bulmuş olması fert ve toplumun dünya ve ahiretini ilgilendiren, çok ciddi sorunun, yani şirk meselesinin meydana çıktığı anlamına gelir. 'Can', 'Ruh' olmayınca bedenın adı 'ceset' olur. Orta yerde ilke olarak Allah'ın (ac) egemenliğini kabul etmeyen bir şirk düzeni varken, başkaca hususlardan söz etmek daha az önemli ve daha az gereklidir. Ancak şu da bir hakıktır ki; demokrasi özellikle de günümüzde çok çeşitli şirk ve küfür akımlarının da güç merkezi ve katalizörü konumundadır. Hemen hemen bütün dünyayı saran

2. Buhari, 5643

demokrasi, halkların fevc fevc şirke doğru sürüklenmelerine neden olmaktadır.

Bu bataklıktan fert, aile ve toplum hayatına şifası olmayan marazlar saçılmaktadır. Uzun bir zamandır allanır, pullanır, yenilenip ambalajlanır, hediye paketlerinde sunulur. Lakin eline alanın dünya ve ahiretini harap eden, tahrip gücü yüksek bir bomba olduğu gerçeği hiç değişmemiştir. Bu tahrif ve tahrip bombasının etkisi ve sonuçları sadece dünya hayatıyla da sınırlı kalmıyor. Kişinin itikadını bozduğundan dolayı, en ağır ve yıkıcı sonuçlarıyla ahirette yüzleşilecektir. Dünya hayatındaki etkileri ve sonuçları hiç de hafif ve basit değildir.

Devlet idaresi; güç, iktidar ve servet paylaşımı kavgalarıyla tefessüh ediyor. Ekonomisinin temeli faiz üzerine bina edilip uluslararası tefecilik sistemine entegre hale getirilmiştir. ‘Deri kokarsa tuzlanır, peki ya tuz kokarsa?!’ dedirten cinsten uygulamalar, ancak bu sistemden ‘üzer’.

Halkının emniyetini sağlamakla görevli ‘güvenlik kurumlarında’ işkence, kötü muamele, kayıp ve faili meçhul olayları hem de sayısız kez yaşandı, yaşanıyor.

Kamu ihalelerinin gözetim ve denetimini yapmakla görevli kurumun yetkililerinin yaptığı astronomik çaptaki yolsuzluk ve rüşvet haberleri insanları uzun süre meşgul ediyor. Ahlaki yozlaşma bundan önceki devirlere nazaran, kıyas kabul etmez bir derecede fevkalade bir bozuklukta giderek artmaya devam ediyor.

Memleketin profesör kartvizitli ilahiyatçıları, tamamen mikroskobik ayrıntılara ilişkin fıkın ve devletin mahke-

melerinde uygulamayla hiçbir ilgisi bulunmayan hükümler üzerinde soyut teorik etütlerle ömür tüketiyor. Hadis inkârcılığı ‘Hoca’ sıfatlı yol kesiciler vesilesiyle giderek yaygınlaşıyor. Belki de demokrasiye meftuniyetleri ve laik-demokratik rejime yürekten bağlılıklarından ötürü küfür itikadlarına karşı sınırsız bir hoşgörü sarhoşluğunda söz konusu iğrenç hezeyanları kusmaktadırlar.

Gençler ve çocuklar sözde, ‘akıl ve bilim’ ve ‘özgür irade’ mavallarıyla dönüşü olmayan mecralara kışkışlanmaktadırlar. ‘Tanrılardan tanrı beğenin!’ diye fıtratları yoğun bir kirliliğe tutulmaktadır. Bundan amaçlanan şey şudur, yeter ki bu gençler ve çocuklar ‘Lailahe illallah/Allahtan başka ilah yoktur!’ demesinler. İnsanlık tarihinde, günümüzde olduğu gibi başka bir dönemde vahamet derecesinde teşhis ve tedavisi zor bu yoğunlukta hastalıklar görülmemiştir.

Toplumu inşa eden, temel eğitimini veren ve en önemli iş olan ‘insan yetiştirmek’ gibi ulvi bir görevi olan kadınların evlerinden çıkarılması da demokrasi bataklığının sosyal dokuyu felç eden zehirli sivrisineklerinden birisidir. Bu konunun önemi malumdur.

Sömürge yıllarında İngilizlerin Mısır’da, Fransızların da Cezayir’de, toplumsal çözülme ve ahlaki yozlaşmayı hızlandırmak için uyguladıkları gayr-i insani yöntemlerin başında bu vardı. Kadınları sözde özgürleştirmek adına, evlerinden çıkartıp atölyelere ve fabrikalara hapsettiler. Çocuk, yani insan yetiştirmekten uzaklaştırıp, farklı işyerlerinde emekleri sömürülerek düğme dikmeye, cıvata sıkmaya, yönelttiler. Netice itibariyle özgürlük ve eşitlik

sloganları eşliğinde kimliklerini, kişiliklerini, değerlerini ve en önemlisi de itikadlarını kaybettiler.

Şu menhus ve mel'un demokrasi illetinin doğurduğu ferdî, ailevî ve ictimai o kadar çok buhranlar vardır ki, hepsini tek tek kaydetmek pek de kolay ve mümkün değildir.

Baş kesildikten sonra saça ağlanmaz.

Doğrusu baş gidince saça ağlayacak kimsecikler de kalmadı. Kalanların ekseriyeti de tarihteki yerini almış kör ve topal bir imparatorluğa nostaljik tapınma ayinleriyle meşguller. Amellerinin rehini olarak berzahta hesap gününü bekleyen kellerin sırma saçları, körlerin de badem gözleri, pehlivan tefrikası gibi anlatıla anlatıla bitirilemiyor. Ağıtlar da övgüler de daima kellere ve körlere!

Dedik ki; iş bu demokrasi bir yönü itibariyle de mefkure-i şeytaniyedir. Zira şeytan Âdem oğluna bilhassa da mü'minlere her daim su-i ameli, günahları, bidati, hurafeleri ve nihayetinde şirki hoş ve güzel gösterir. Yirmi birinci yüzyılda gücünün, etkinliğinin ve yaygınlığının zirvesine ulaşmış olan bu mefkure-i şeytaniye (demokrasi) kendisini gayet masumane bir surette gösterme kıvraklığına ve esnekliğine sahiptir

Demokrasinin tanımı ve uygulamasındaki farklılıklar, ülkelerinde hâkim olan rejim ve iktidarlar için olabildiğince gri alanların açılmasına neden oluyor. Sapık ittihat (Vahdet-i Vücut) akidesi ile demokrasi akidesi arasında paralellikler olduğunu söylemek mümkündür. Vahdet-i vücutçuların hezeyanları ile demokrasi Don Kişot'larının söylemleri bir arada düşünüldüğünde, sağlıklı bir muka-

yese yapılabilecektir. Bu paralellikler yöntem ve mantık açısından değerlendirilmelidir.

Demokrasinin tarihsel süreç içerisinde, ideal bir sistem olarak mükemmeliyete ulaşmasını beklemek, akan bir çeşmenin altındaki delik bir bidonun dolmasını beklemek gibi beyhude bir bekleyiştir. Sahipleri ve tabilerinin iddia ettikleri gibi, içerisinde barındırdığı bir takım özgürlük, hak ve eşitlik söylemlerinin aslında tam anlamıyla gerçek olmadığı da artık bilinen bir husustur.

Tarih boyunca ve özellikle de son yüzyılda yenilikçi teorisyenleri tarafından daima revize edilen demokrasi, İslâm coğrafyasında boy vermeye başladığı tarihlerden başlayarak günümüze dek birçok değişikliklere uğradı. İslâm coğrafyasındaki geniş halk kitlelerince kabul edilebilir bir kıvama gelebilmesi için, büyük bir ehemmiyet ve özen gösterilerek yoğun çabalar harcanmıştır.

Kimliklerinde Müslüman, kartvizitlerinde de ‘siyasetçi, akademisyen, hoca’ ve benzeri sıfatlar yazan kişiliklerin demokrasiye inanç ve bağlılıklarını beyan etmeleri, itikadi kimlikleri açısından yeni tanımlamalar ve sınıflandırmalar yapılmasını zaruri kılmıştır. İçine düştükleri bu gayya kuyusunun, farkında olsalar da olmasalar da tabi ve takipçilerinin de dünya ve ahiretlerinin harap olmasına neden olmaktadır. Hatta sadece vesile olmakla da kalmıyorlar, bu yolla onlara önderlik de ediyorlar: ‘Saptırıcı önderlik!’

İşte bu tür insanlar, ortaya koydukları tavırlarla tarifi mümkün olmayan derin bir gaflet içerisinde bulunduklarını, ‘gören gözlere’ göstermektedirler. Dışarıdan bakınca

zannedilir ki, Aziz ve Celil olan Rabbimiz, İslâm'ı eksik bırakmıştır da onun ikmalinin demokrasi ile yapılmasını emretmiştir!

La havle vela kuvvete illa billah.

Şüphesiz ki, böyle bir inanç ve kanaat katıksız küfürdür. Derin ve uzak bir sapıklıktır. Bu yelkenleri dolduran en kuvvetli rüzgâr ise, çoğunlukla batı yönünden gelen akli ve hevai rüzgâr ile cereyanlardır. Hoş, akla ve hevaya tabi olduktan sonra, rüzgârın hangi yönden kaç şiddetinde eseceğinin de pek bir kıymeti kalmıyor. Çünkü tevhid akidesinin tam olarak yerleşmediği kalpler, tıpkı hazan mevsiminde dökülen yapraklar gibidir. O, sararmış kuru yapraklar hafif bir meltem esintisiyle dahi sürüne yuvarlanırlar oradan oraya savrulur ve nihayetinde parça parça olup börtü böceğe yem olur.

Ferdî, ailevî ve içtimaiî hayatta daimî olarak buhran/kriz menbaı/kaynağı olan demokrasi kendi öz evlatlarına dahi bir fayda sağlayamamışken, bu makyaj küpü hain 'üvey ana'ya yanaşma olmak için fevkalade gayret gösteren 'müzebe' kişiliklere faydalı olabileceği nasıl düşünülebilir? Kendilerini aynı anda, hem 'Müslüman' hem de 'Demokrat' olarak tanımlama cüretinde bulunan kişiliklere **Tevhid**'in tanımına tekrar bakmaları tavsiye olunur. **Din**, bağlılık ve itaattir. Sizin bağlandığınızı, uyduğunuz, itaat ettiğiniz, sayısını ve gücünü arttırdığınızı, ilkelerini benimsediğiniz, tarafını tuttuğunuz, gereklerini yerine getirdiğiniz, antidemokratik deyip, dışında kalanlarından sakındığınızı demokrasi de çok açık bir ifadeyle modern bir dindir.

“Kim de İslam dışında bir din ararsa ondan kabul edilmez. Ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olur.”³

Çağımızdaki itikadi bozukluğun, başlıca zeminlerinden olan demokrasi fitnesinden korunabilmek için, izzet ve onur yurdu olan Tevhid kalesine ilticamız zaruridir.

“... Bugün, sizin için dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve din olarak sizin için İslam’dan razı oldum.”⁴

3. 3/Âl-i İmrân, 85

4. 5/Mâide, 3

MAKBUL(!) TAĞUT VE DEMOKRATİK TUĞYAN

Tevhid ehli müminler tarihte birçok kez küfür ordularıyla ve ideolojileriyle karşı karşıya gelmiştir. Küfür ordularının, İslâm beldelerine yönelik saldırılarında şiddetin ve ölümlerin hesabının dahi yapılamadığı bir devirde yaşıyoruz. Öldürmek ve yıkmak için dahi olsa geldikleri İslâm beldelerinde şahit oldukları yüksek medeniyetin tesiriyle az da olsa ‘yontulmuş’ olabilecekleri düşünülen ehli küfrün, kendine has karakterini kaybetmediğini Gazze, Suriye, Doğu Türkistan, Rohingya ve Çeçenistan’da her vesileyle gördük, görüyoruz.

Yıkım ve katliam şebekelerinin yerli ya da yabancı küfür ehli olması aslında bir şey değiştirmiyor. Küfür, değiştire değiştire şu ana dek ancak gömlek değiştirebilmiştir. Zihniyeti, tıynetini ve temel ideolojisi aynıdır. Bu karakteri hiçbir zaman değişmez. Zira bu, onun varlık nedenidir. Bir gölge silueti veya bir köpük kabarcığı gibi varlığını da aslî olarak kaim olan hakkın varlığına muhtaçtır. Hiçbir değeri ve ağırlığı olmayan çer-çöp ve köpüğün suyun üzerinde durması gibi batıl da bir tarafta hakkı örtmeye çalışırken diğer tarafta kendisini hak sûretinde göstermeye gayret eder.

Uluslararası küfrün yerli ortakları da kendi adlarına adetâ durumdan vazife çıkarırlar. Hakları ve hadleri olmadığı halde hakkın temsiliyetinde, hemen hemen bütün yetkilere sahip olduklarını iddia ederler. Demokrasi veya son dönemde dolaşıma sokulan demokratik modernite düşüncesinin girmedığı mesken ve zonklatmadığı beyin kalmasın diye karıncaları dahi kışkandıracak yoğun bir tempo ve hareketlilik içerisinde, ömür tüketmektedirler.

Demokrasi düşüncesi ya da demokratik modernite gibi nevezuhur bir proje geçmişte yaşanmış olup, günümüzde de devam eden uluslararası haçlı ittifakı ile şirk güçlerinin İslâm beldelerine yaptıkları vahşi saldırılardan dolayı, çok daha tehlikeli ve yıkıcıdır. Nesiller boyu sürececek yaygın bir ifsada neden olacağı için, bu açıdan sürekliliği itibariyle de vahim yıkımlara sebep olabilecek potansiyeldedir.

Şüphesiz ki, anne sevgisinden, ilgisinden ve şefkatinden mahrum olup babanın da koruyucu kanatları altında olmayan bir yavru ya yaşayamaz ya da her türlü tehlikeye açık bir hale gelir.

Bu asrın en büyük fitnesi olan demokrasi aldatmacasına kurban edilen nesiller de ruhen ya ölürlere ya da bir tarafları eksik veya sakattır. Görünüşte sağlıklı, gülbüz ve hayat dolu gibidirler. Hakikatte ise hem itikadî olarak hem de manevî olarak ağır hasarlıdırlar. Çünkü kendilerine, Vahidu'l Kahhar Allah (ac) ile beraber sayısız birçok 'tanrı' ya da 'yarı tanrılaştırılan' sahtekâr önderlere kulluk etme özgürlüğünün bahşedildiğine inandırılmışlardır. Beslendikleri kaynak demokrasi olunca, böyle bir sonuç elbette ki kaçınılmazdır.

Uluslararası küfrün İslâm beldelerinde yeşerterek kökleştirip derinleştirdiği bu şirk ideolojisi zemininde bürokraside, bu büyük oyunda önemli bir rol verilmiş STK'larda, üniversitelerde ve diğer alanlardaki örgütlenmelerinde en büyük yardımcı güç olarak kadınlar kullanılmaktadır. Hatta kadınların birçok alanda ön almaları sağlanarak tağutî sistem ile tağutî örgütlerin himaye ve teşvikleriyle fesadın toplumun geniş kesimlerine yaygınlaştırılması hedeflenmektedir.

Kadının önemini, değerini ve hürmetini İslâm'dan duymuş öğrenmiş bu batık telifeler, bir sömürü (emekçi, asker, militan ve haz/reklam alanlarında) ve istismar aracı olarak gördükleri kadına değer veriyormuş gibi yapıp onu aşağılıkların aşağısı bir derekeye düşürmektedirler. Nihayetinde demokratik yelpazenin tüm kanatlarındaki beşerî ideoloji sahiplerinin topunun ağa babası olan iblis, kulaklarına şunu fısıldamıştır:

“Ümmetin kadınlarını itikatlarından ve hicaplarından sıyırmadan başarılı olamayacak, meydanları dolduramayacak, onları köleleştiremeyecek ve kaleleri fethedemeyeceksiniz!”

Devir değişti, köprünün altından çok sular geçti, itikadlar bozuldu, hicaplar dağıldı/dağıtıldı. İffet timsali olup çocuk, daha doğrusu insan yetiştiren hanımefendiler “iş kadını”, ailenin koruyucu kanadı anneler “bayan” oldular. Fiziksel ve ruhsal olgunluk itibarıyla fitrî olarak evlilik çağına gelen genç kızlar “çocuk gelinler olmasın” kampanyalarıyla meşru ve ebedî esenlik yurdu cennetin dünya hayatındaki şubesi gibi olan aile yuvası kurmaktan uzak tutulmaktadırlar.

Bizzat demokratik sistemin teşvik, planlama ve koordinasyonuyla yapılan bu ifsat çalışmalarında kendilerine sunulan şey ise iffet, hicap ve itikattan soyutlanmış şirk ve yozlaşma mecralarıdır.

Eğer bu çalışmalar, batılı küfür güçlerinin eliyle yapılıyor olsaydı, “din, vatan ve namus elden gidiyor” diye naralanacakların ekseriyeti, aynı nitelikteki bu çirkefliklere sırf başlarındaki tağutu kendilerinden bildikleri için gönüllü olarak katılmaktadırlar. Tağut makbul(!) olunca her şey mübah görülüyor.

Bugün tevhid ehli müminlere yönelik saldırılar işgalci keskinliğinde, beldelerin yıkımı ve insanların hayat hakkının ortadan kaldırılması şeklinde yerli paramiliter örgütler eliyle sürmektedir. Küresel küfür güçlerinin yaptığı yıkım ve kıyımlar artık büyük ölçüde bölgesel ve yerel şirk düzenlerinin taşeronluğunda icra edilmektedir.

Bu cürümlerden çok daha yıkıcı olanını da yine aynı yerli tağutî düzenler işlemektedirler. İslâm'ın başı, özü ve esası olan tevhid akidesini bozmak ya da ortadan kaldırmaya çalışmak yukarıda geçen yıkım ve ölüm gibi cürümlerden çok daha büyüktür. Yıkımlar ve ölümler dünya hayatında karşılaşılabilecek en büyük musibetlerdendir. Ancak hiçbir musibet ahiret hayatındaki ebedî cehennem azabına müstahak kılacak şirk ve irtidat musibetinden daha ağır ve daha büyük değildir.

İslâm beldelerinde halen iktidarda bulunan musibet yöneticiler halklarını işte bu geri dönüşü olmayan, zahiren hafif gibi görünen böylesi büyük musibetlere yöneltmektedirler. Ülkemiz bugün isimleri George, John veya Alexander olan

yabancı küfür güçlerince işgal altında olsaydı, yurtseverlik ve milliyetperverlik hisleri tüm vatan sathını dolduracak kadar cuş-u huruşa gelecek, insanların en azından büyük bir kısmı varını yoğunu ehli küfrün defedilmesi için ortaya koymaktan geri durmayacaklardı. Bunun sebebini anlatmaya lüzum bile yok aslında. Öncelikle bir İslâm beldesinin işgali söz konusudur. Ondan daha önemli olan ise Allah'ın ^(ac) dininin, İslâm şeriatının meriyetten/yürür-lükten kaldırılmış olmasıdır.

İslâm'ın müdafaası için vakti zamanında yedi düvele karşı ceng-u cihad eylemiş ecdadın torunlarının bugünkü durumu ağlamaya ve ağıt yakmaya dahi mecalleri olmayan meskenet halidir. Acaba bugün ülkeyi yönetme yetkisini ellerinde bulunduran iktidar ve güç sahiplerini, aziz İslâm'ın varlık nedeni olan tevhid akidesinden, arslandan kaçan yaban eşeği gibi uzaklaştıran nedir? Acaba, bahsettiğimiz bugünkü iktidar sahipleri üzerlerine 'bizim derimizden' giydirilmiş ve dilimizi de öğrenmiş Donald, Solomon, Christopher, Emmanuel ya da Vladimir olabilir mi? Onlar olmadığından eminiz. O zaman şunu da öğrenmemiz gerekecek:

Her insanın öğrenip yaşamakla sorumlu olduğu tevhid akidesini tek tek fertlerin, ailenin, öğrencilerin, köylülerin, şehirlilerin, eğitimlilerin ve toplumun diğer kesimlerinin hayatından, devletin somutlaşmış hali olan kamu kurumlarının da işleyişinden ayrı ve uzak tutan bu iktidar sahiplerinin itikadî aidiyetleri nedir?

Aziz ve celil olan Allah'ın tek bir ayetinin "Göklerin ve yerin yaratılması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olması da

O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz ki bunda, âlimler için ayetler vardır.”¹ on yıllarca göz ardı edilmesinin ne denli acılara sebep olduğu ve toplum içerisinde nasıl derin yaralar açtığını hepimiz biliyoruz. Özellikle son yarım yüz yıllık süreçte adetâ bir alt üst oluş yaşandı bu ülkede.

Bir tek ayetin dahi göz ardı edilmesinin sonucunda demokratik siyaset alanları adetâ kitlenme noktasına geldi. İnsanları Rabbleriyle barışık olmaya, en güzel şekilde kul-luk etmeye ve birbirleriyle de barışık yaşamaya yöneltip cesaretlendiren tek bir ayetin göz ardı edilmesinin dünya hayatındaki neticesi böyleyken; fitratı ve otoriteyi, kâinatın tevhide dayalı düzenine uygun yapısından uzaklaştırmanın şirk, anarşi ve ebedî azaba sebep olması kaçınılmazdır. Özü itibariyle tevhid inancına zıt olan demokrasiyi sahiplenerek takdim edilmedik ev ve zihin bırakmayan günümüz yöneticileri, İslâm'a ve fitrata aykırı bazı yanlış uygulamaları ortadan kaldırıp kısmi ıslah çalışmalarında bulunmakla yapay bir çiçekle baharı getirmek gibi bir çabaya girişmektedirler.

Esas itibariyle şirkin ta kendisi olan demokratik bir sistem içerisinde kimi yöneticilerin üstün gayretler göstererek toplumda bazı kesimlerin lehinde kısmi bir refah kıpırdamasına vesile olmalarının bu küfür ideolojisinin tabii neticesi olarak görülmesi büyük bir aldanıştır. Öyle ki İslâm'ın özü olan tevhid akidesinden yüz çevirmiş ve ne idüğü belirsiz bir miktar muhafazakârlık söylemini 'İslâm' diye yutturmaya çalışan dindar görünümlü iktidar sahiplerinin işte bu deve yürekli toplumun içerisinde “İslâm'ın hamisi ümmetin gururu” diye yüceltilmesi hiç de şaşırtıcı gelmemektedir.

1. 30/Rûm, 22

Hakikatte ise halkın itikaden ve manen içine düşürüldüğü zillet ortadadır. Eğer yönetimde yabancı küfür güçleri olmuş olsaydı, şu an içinde bulunulan zillet halinin çok daha kötü olabileceği varsayılrsa da tevhid akidesi gibi hayati bir eşik aşıldıktan sonra ötesinin pek de önemi yoktur. Hatta tevhidî diriliş, bilinçlenme, örgütlenme ve cihad için çok kuvvetli somut gerekçeler olurdu. Gerekçelerden de öte zorunluluktan söz edilebilirdi.

Bugün kendileriyle beraber demokrasiye iman ettirdikleri, mescid (u'd Dırar) cemaatinin diliyle zikreden, dünyevî hassasiyetlerine ihtimam gösteren ve duygusal frekanslarını yakalayan “Dine saygılı, abdestli, makbul” tağutların bu icraatlarına en büyük övgü, beğeni ve dayanışma da zaman zaman eleştiriyor gibi olsalar da batılılardan gelmektedir.

Hakkı batıl ile karıştıran, hakkın iini boşaltan ve hakkı katleden “cellat tağutlar” eğer yerli ise; yabancı olanlara karşı gösterilen cevvaliyet ve hamiyet-i diniyyeden eser kalmıyor. İnsanlar bu durumda hak-bâtil ayrımı yapmayan, Allah'a kullukta sınırları kaybolmuşlara, derbeder ve umursamaz yığınlara dönüşüyorlar. Yerli ya da yabancı olsun “adil” veya “zalim” olsun, tüm tağutlar İslâm'ın temeli olan tevhid akidesini toplum hayatında nemsizleştirmeye yönelik ciddi, kapsamlı ve ayrıntılı bir şekilde süreklilik arz eden sistemli bir çalışma yürütürken, Allah için ahiretini düşünerek bu şirk selinin karşısında durmaya cesaret eden yığit muvahhidler her devirde olduğu gibi günümüzde de hakkı haykırmaya devam etmektedirler.

İnsanları Allah'a çağıran ve ben Müslümanlardanım diyen güzel sözlü tevhid davetçilerini ve mücahidleri terörist ilan

edenler, ele geçirebildiklerinden bir kısmını zindanlara dolduran, bir kısmını da direkt ya da dolaylı yollarla yabancı istihbarat örgütlerine teslim etmek için paketleyenler aynı zamanda raiyetleri tarafından “İsrail’i dize getiren adam” diye neredeyse 21. yüzyılın fatih’i olarak övölüp yüceltilmektedirler. Oysa çok açıktır ki iş birliği yaptıkları yabancı küfür güçleri Afganistan’dan Mali’ye, Suriye’den Yemen’e ve Gazze’den Bağdat’a kadar Müslüman kanını dökmekte, Müslüman bacılarımızın hürmetlerini çiğnemekte, kadınları dul, çocukları yetim bırakmakta ve köyleri-beldeleri bombalarla adeta moloz yığınlarına çevirmektedirler.

Tüm bunlar herkesin gözleri önünde cereyan ederken, dünya hayatımızı ve ahiretteki akıbetimizi ilgilendiren tevhid akidesi gibi mutlak bir hakikati dile getirmek ve buna davet etmek elbette ki tağutları da tağutların yamacında toplaşıp ihsanlarından nemalanan bel’amların da hoşuna gitmeyecektir. Tevhid davetini ve muvahhidleri “uç, ayrıştırıcı, müfrit ve tekfirci” gibi etiketler ve yaftalamalarla itibarsızlaştırmaya gayret etmektedirler. Allah’a ortak koşulan şirk ideolojilerinin temsilcisi ve uygulayıcısı yöneticiler hakkında yerli-yabancı ayrımı yapabilen toplum ise layık oldukları üzere ve bizzat tercih ettikleri musibet yöneticiler tarafından idare edilmektedir. Yönetici olsun raiyeti olsun; buzağısı “demokrasi” olanların nice yıllar ‘Tih Çölü’nde ve şaşkınlık vadilerinde dönüp dolaşmaları ya da bu hal üzere helak olmaları mukadderdir.

UMUT, HAKİKAT VE AKİBET

“Güzel beldenin bitkisi, Rabbinin izniyle çıkar. Kötü olan (beldede ise) faydasız olandan başkası çıkmaz. Şükreden bir topluluk için ayetleri böyle türlü türlü biçimlerde açıklıyoruz.”¹

Her bir muvahhid mümin tıpkı ayette belirtildiği üzere güzel, verimli ve bereketli bir belde/bir toprak gibidir. Çiftçilerin de hoşuna giden ve sahip olmak için can attıkları güzel, verimli ve ekip biçmeye elverişli bir toprak. Bu güzel toprağa ekilen tohum da iyi cins ise tek danesi bile yedi yüz kata varan yüksek verimlilikte bereketli ürünler verir. Oysa kötü ve kıraç bir topraktan tüm çabalamalar, emek ve cefalar sonucunda elde sermaye kaldığında dahi kâr sayılır.

Bilindiği üzere fertler, cemaatler ve milletler Allah'ın (ac) kitabı ve Allah'ın bizler için belirlemiş olduğu mizan/ölçüye göre değerlendirilirler. Öyle de değerlendirilmelidirler.

“Andolsun ki, resûllerimizi apaçık (delillerle) gönderdik. İnsanlar adaleti ayakta tutsunlar diye onlarla beraber Kitab'ı ve mizanı (adalet ölçüsünü) indirdik ...”²

Değerlendirmeler ve konumlanmalar kendisine göre yapılması gereken ölçüden uzaklaşmaya başladı mı, yeryüzü

1. 7/A'râf, 58

2. 57/Hadîd, 25

fesada boğulur. Günümüzde olduğu gibi. Ölçü (mizan), Allah'ın kitabıyla iç içedir. Biri diğerinden ayrılmaz bir bütünlük arz etmektedir. Ölçü (mizan) bozulduğunda insanlara, cemaatlara ve milletlere istikamet gösteren, yeni ufuklar açan ve merhaleler kat ettiren düşünceler ve ameller de doğal olarak bozulacaktır.

Ameller, fikirler ve menheçlerin tarifi de bu bozulmanın kaçınılmaz bir neticesidir. Ülkemizde çok açık bir şekilde şahit olduğumuz üzere İslâmî davet ve menhec alanlarındaki yozlaşmalar hemen hemen bütünüyle ölçünün/mizanın bozulmasından kaynaklanmaktadır. Ülkemizde egemen olan yönetim biçimiyle, yöneticilere, cemaatlara ve toplum içerisinde tanınıp bilinen kanaat önderlerine bakış açıları, her insan için, esas aldıkları ölçüye göre tespit edilir. Doğal olarak kişilere göre de değişebilmektedir.

Bununla beraber birçok insanda sabit bir fikre dönüşen ve hiç de sağlıklı olmayan ölçüler revaç bulur. Bunu bir örnekle açıklamaya çalışalım. Diyebiliriz ki istisnasız olarak hepimiz birçok kez farklı ürün markalarının tanıtım ve reklam faaliyetlerine şahit olmuşuzdur. Sürekli olarak ve yoğun bir biçimde sürdürülen reklam ve tanıtım kampanyaları sonucu bir ürün cinsinin onlarca farklı markasıyla tanışırız.

Reklam ve tanıtımını çok daha fazla yapan ürün markası, diğerlerine göre daha çok bilinir ve tanınır. Bu markanın tanınma ve hatırlama oranı o kadar yüksektir ki mesela halk arasında süt denince süt veren koyun, keçi veya inek gibi hayvanlar değil de o meşhur marka(lar) gelir akla. Ya da un dendiğinde dahi çok ünlü birkaç markanın bisküvi, kek vs. ürünleri hatırlanır hemen.

Ülkemizin münbit topraklarında ve adeta “Eşref Saat”inde bulunan halkın içerisinde samimi olarak yapılan yoğun davet çalışmaları güzel ve bereketli bir hasadı müjdelemeye başlamıştı bir zamanlar. Hayat kaynağı olan suyun verimli toprağa inmesi gibi kalpler de bu davete yönelmiş, suyu süzüp emmiş, zenginleştirip iyilikler üretmiş ve bu istikamette istikrar üzere devam edeceği ümidi gönülleri şâd eylemişti.

Ne zaman ki dar boğazlar daha da daralmaya başlayıp adeta tüm genişliğine rağmen yeryüzü de küçülüp daraldı; tevhid önderleri Peygamberlerin yaptığı gibi davete Rabbani menhec üzere devam etmek yerine, o ana dek genel kabul gören ölçüye yöneldi, gözden geçirme gayesiyle.

Zira artık Rabbanî menhec nefislerin arzuladığı büyük başarılarla veya şeytanın tezyinatıyla “kitleselleşme” hedefine kifayet etmiyordu. Madem öyleydi, ölçü üzerinden ‘minik tadilatlar’ yapılmasının kime ne zararı olabilirdi ki?

Zamanın ruhunu iyi okumak gerekiyordu çünkü (!) Bundan sonraki süreçte öz ve asıl itibari ile hiç de umulmayan kapılar açılmaya başladı. Mazi ve marka, menteşeleri pas tutmuş bu dev kapıların, içerisinde ölüm iniltileri barındırdığı halde, sevinç çığlığı gibi yükselen sesler eşliğinde açılmasına mâni olamadı.

Gerileme ve bozgun kapıları ...

Daha önce de buna benzer misaller okunmuş, işitilmiş ve görülmüştü. Ancak laik-demokratik şirk sisteminin içerisinde yer alma isteği ve hamlesi kabul edilse de edilmese de tevhid davasının terki ve hezimetin ilanı anlamına gelmekteydi.

Maziyi Kutsarken Elden Kaçan İstikbal

Bizler çok iyi biliyoruz ki İslâm'ın bir 'esası' ve bu esası ortaya koyup pratiğe yansıtma 'metodu' vardır. İslâm'ın metodu yani menheci; gerekliliği, önemi ve kendisine yönelik tehditler açısından İslâm'ın esasından daha aşağı değildir. Davet misyonunu yüklenmiş kişi ve cemaatlerin en önemli görevlerinin başında İslâm'ın temel esasını öğrenmek olduğu gibi, bu esası ortaya koyma yöntemine, yani Nebevî menhece bağlı kalmak da olmalıdır. Nebevî menhecin esaslarına muhalefet etmekle beraber Nebevî Davet'in davetçisi olunmaz, olunamaz.

Hayatının büyük bir kısmını şirk içinde geçirmiş bir mücrimin hesap gününde kendisini şöyle savunması makul ve anlaşılır olabilir mi?

“Ey merhametlilerin en merhametlisi olan Rabbim!

Ben geçmişte masumdum, günahsızdım. Pırıl pırıl, çıtı pıtı, tatlı bir çocuktum. Anne-babamın gözlerinin nuru, ellerindeki gülüydüm. Kalplerinin neşesi, ruhlarının süruruydum. İşte bunlardan dolayı beni affetmeni niyaz ediyorum!”

Şüphesiz ki bu mazeretlerle yapılacak niyaz makbul olmayacaktır.

Size de pek anlaşılır ve kabul edilebilir bir mazeret olarak gelmedi, değil mi? ‘Evet!’ diyenlerin hepsinin haklılığını teslim ettikten sonra günümüzde şahit olduğumuz esef verici, ibretamiz misallere dönebiliriz.

Allah'ın lütfuyla geçmişte ortaya konmuş davet çalışmalarının ve meşru müdafaa zemininde yapılmış aktif mücadele

ve cihadın, yedi göbek zürriyetlerinin dahi ebedi saadet ve esenlik yurdu cennete girişine vesile olacağı yönündeki sağlıksız yaklaşımların İndallah'ta hiçbir meşruiyeti yoktur.

Nasıl olabilir ki?

Mazide, zahiren ve lisanen tevhid akidesini yaşama iradesi ve müdafaa mücadelesi ile bugün gelinen acziyet hali ve uzlaşmacılık hastalığının, aynı şeyler olmadığı çok iyi bilinmelidir. Eğer sırf geçmişteki hayırlı amellerle birileri kurtulacak olsa, akıllara ilk olarak İblis gelir.

Zira o, mukarreb meleklerle beraber idi ve seçkin bir konumda bulunmaktaydı. Dolayısıyla İblis'in (böylesi bir lütfə mazhar olmak açısından) benzer vakalar içerisinde ilk sırada olması gerekirdi. Ancak hepimiz çok iyi biliyoruz ki böyle bir şey asla gerçekleşmeyecektir. Bu kuruntularla oyalananlar yalnızca kendi nefislerini avutabilirler. Mazilerini bayraklaştırıp marka değeri haline getirmeye çalışanlara da üzerinde ciddiyetle durup düşünmeleri zaruri olan bir alanış içerisinde olduklarını hatırlatmak gerekir.

Allah'a hamdolsun, yeryüzünün birçok yerinde -ki bazı yer isimlerini harita yardımıyla tam olarak bilmek mümkün olmaktadır- tevhid daveti tüm asaleti ve nezafetiyle yayılmaktadır. Bunun paralelinde dualarımızın yoldaşlığında, pazuları öpülesi muvahhid mücahidlerin mücadelelerini sürdürdüğünü görmekten kalplerimizin tüm hücrelerini sarsacak derecede coşkun bir mutluluk duymaktayız. Ülkemizin siyasal konjonktüründe değişimler ile bu değişime kendini kaptırmış cemaat ve hareketlerin geldiği nokta, mazilerini de mukaddesattan sayma raddesine ulaşmıştır.

Nostaljik romantizmi, bir hareketin temel güç kaynağı yapmak, o harekete/cemaate ve tabilerine, dünyada da ahirette de hiçbir şey kazandırmayacaktır.

Dönemin şartları ile zamanın ruhunun gerektirdiğidir diyerek Allah'ın ^(ac) dinine düşman olanlarla aynı hiza ve istikamette bulunmak, yüce Allah'ın 'El-Muzil' ismi celilinin tecellisinden başka bir şey değildir. Allah ^(ac) emir ve nehiyelerine itaat edenlere itaatları karşılığı El-Aziz ismiyle izzet ve şeref verir. Emrine isyan edenleri ise El-Muzil ismiyle zelil ve rüsva eder. Dünyevî bazı kazanımlara ve çokluğa dayanarak kendini doğru yolda ve izzetli olarak görenlerin bu iddiaları kâle alınmaz. Konjonktürel şartlar ile Allah'ın tevhid dininin esasları arasında bir tercih yapmak niyeti ve girişimi dahi mağlubiyetin ve zilletin tescilinin son mührüdür.

Bugün egemen olan laik-demokratik sistem, hepimizin malumudur ki esasen fasit/bozguncu bir sistemdir. Fesatlarının derecesi ve büyüklüğü sadece daha fazla görünür olan ahlaki yozlaşmayla sınırlı değildir. Hatta sadece muvahhidlerin neredeyse adam adama markaj yöntemiyle takip edilerek baskı altında tutulup hapsedilmeleri de değildir.

Aksine bu fesatlarının en açık ve en belirgin tarafı küfür ve şirkleridir. Bu küfür ve şirk insanların bulunduğu her yerde ve her mekânda onları zehirli sarmaşık gibi sarıp esir almıştır. Geçmişte okunanlar, söylenenler, işitilenler, şahit olunanlar ve dinlenenler hatırına!

Sahih tevhid akidesi ve şaşmaz Nebevî menhec ile elde edileceği vaadolunan zafer ve izzet nerede; kokuşmuş ve

her zerresi mümini iğrendiren necis bir leş gibi olan laik-demokratik sistemin patlak deliklerine yama olmaya çalışmanın zilleti ve mağlubiyeti nerede?

Münbit İklimi Bozkıra Çevirenler ve Mizanı Bozanların Akıbeti

Bu küfür sistemi, öyle kibar ve naif beyefendilerle hocafendilerin sistemin içerisine girerek onu onarma ya da düzeltme çabaları ile ıslah olacak bir durumda değildir. Bu şirk düzeninin fesadı ancak ıslah ve ihya istikametinde zincirleme köklü değişim ve dönüşümle izale edilebilir.

Ayrıntılara odaklanıp asıl olanı kaybedenler, bu hesaplarıyla dünya hayatında tamiri ve telafisi çok zor olan büyük bir vebalin altına girmişlerdir. Bu hal üzere, ahirette de hiçbir dost ve yardımcı bulamayacaklardır. Bu verimli ve güzel toprakları kendileri için çorak bozkırlara çevirenler ve onlara koyu bir taassupla bağlı olanlar Allah’a hakkıyla kulluk edebilecekleri başka bir alan ve araç arayışına mı girdiler? Tevhid akidesi ile şirk ideolojilerini sözde fikir özgürlüğü adına eşit gören ve bu küfür sistemine intibak etmeye çalışmanın Allah (ac) katında zerre kadar bir önem ve değerinin olmaması bir yana, bu zevat hiç beklemedikleri yürek yakıcı bir sürprizle karşılaşmaktan korksun.

“De ki: ‘Size amel yönünden en fazla hüsrana uğrayanları haber verelim mi? Onlar ki; dünya hayatındaki çabaları boş gittiği hâlde, gerçekte iyi şeyler yaptıklarını sanırlar.’”³

Şeytanın telbisatı ve konjonktürel rüzgarların şişirdiği yelkenlerle itikaden ve menhecen tehlikeli sulara açılma

3. 18/Kehf, 103-104

cüreti gösteren, ancak mizandan yoksun ve menheci ‘Siyasi Partiler Kanunu’ olacak bir geminin yolcularının varacakları limanda karşılaşmaları mukadder olan böyle bir tablo, ne kadar da dehşet vericidir! Kendilerine yönelik hitaplardaki tonlamalar da bu akıbeta münasip olup, hiç de merhamet ihtiva etmeyecektir.

“Sizler, dünyadayken iyi işler yaptığınızı zannediyordunuz öyle mi?

İsimleri, tenleri ve dilleri sizler gibi olan tağutlara destek ve güç veriyordunuz ha!

Bununla da yetinmeyip Allah’a, Rasûlullah’a (sav) ve muvahhidlere karşı yerine ve zamanına göre farklı taktiklerle savaşan şirk düzeninin bir parçası oldunuz. Bunu da özgür iradenizle yaptınız! İsteyerek, hesaplayarak, planlayarak, sindire sindire, merhale merhale yaptınız tüm bunları. Kalplerinizi ve beyinlerinizi şirk zehirine karşı aşılattığınızı zannederek, bünyenizin bağışıklık kazandığını vehmettiniz. Şirk düzenine karşı mücadeleyi değil de şerbetlenmeyi (!) tercih ettiniz demek!”

Artık birer demokratik figür olan bu kibar ve naif beyefendilerle hocaefendiler acaba geçmişteki “mücadele kürkünü” bugün hangi davalar uğruna ve hangi davalara karşı üzerlerine almayı düşünmektedirler? Demokrasi dinine müntesip olup, parti geleneğinden gelen ve kendilerini İslâm’a nispet eden yönetimdeki tağutların ve avanelerinin boş bıraktığı hangi hizmet alanları doldurulmak istenmektedir acaba?

Allah’ın (ac) sevdiği ve razı olduğu söz ve amellerde başarılı olmak için İslâm’a gönül verip davaya can katacak bir neslin

şirk ve fesat meydanlarında hezimete ve helake mahkûm olmalarına rehberlik etmek hangi stratejik aklın eseridir? Sahip oldukları güç ve dinamizmle, muvahhid ve muttaki bir otoritenin önderliğinde yüce Allah'ın kelimesinin yücelmesi uğruna İslâm'a hizmet etmeyi yürekten isteyen bir gençliği, tevhid davetine kanalize etmekten kaçınıp şirk sistemine yamamaya çalışmanın, Rabbanî menhecde hiçbir pratik karşılığı ve meşruiyeti yoktur.

Tevhid savunucusu muvahhid alimlere Sadabad Sarayından bakıyormuş gibi tepeden bakıp, şirk dini demokrasinin siyasi yelpazesinin solunda veya sağındaki paydaş partiler nezdinde kompleksli tavırlar sergilemek de esasen geçmişteki kimlikten eser kalmadığının güçlü bir kanıtıdır. Kalplerini ve kapılarını demokrasi dinine açmadan evvel yüce dağlar misali çevrelerini gölgeleyen ve isimlerinin başına her türlü övgü sıfatı konulan kanaat önderleri, hocaefendiler, mollalar!

Tüm bunların bir rüzgarlık mı ömrü vardı? Mağrib'den doğuya doğru esmeye başlayan vicdanî bir rüzgârın yüce dağların zirvelerindeki karları eriteceği tahmin edilebilirdi.

Bu, beklenen de bir şey idi.

Fakat, dağ gibi görünen ağabeyleri ve hocaefendileri de yerlerinden zıplatacak kadar heyecana garkedip aynı topluluklarla 'dans' etmeye kalkışacaklarını kimler öngörebilirdi ki? Ölçü (mizan) bozulduğunda bilmelisiniz ki isimler ve sıfatlar da değişir. Çünkü demokratik kültürde mürtedler, müşrikler, kafirler, hristiyanlar, yahudiler, zerdüşter, şamanistler, êzîdiler, ateistler ve diğer tüm sapkın ideoloji sahipleri birdir, dosttur ve kardeşirler.

Demokraside ötekileştirme yoktur (!)

Ötekileştirmeye hak ve yetkisi olan varsa da bu hak ve yetki, ancak ve yalnızca büyük efendilerindir. Büyük efendileri, kibar beyefendiler ve naif hocaefendiler gıyaben de olsa çok iyi tanılır. Ölçü değiştirildiğinde ya da bozulduğunda, kimileri dinin sadece bir kısmını alıp önemser ve bütün güç ve hassasiyetlerini bu kısım üzerine yoğunlaştırırlar.

Günümüz tağutî rejiminin başındakiler bundan farklı davranmamaktadırlar. Bu tağutî rejimin başındaki adam bunu bizzat hem de milyonlarca insanın gözleri önünde itiraf etmiştir. Akıl ve basiret sahibi muvahhid Müslümanlardan başkası bunu fehmedebildi mi acaba?

Toplum içerisindeki birçok aşırılıkları törpüleyip onların gazını almakla övünen makbul (!) tağutun ahir iktidarında Batıcı, NATO’cu, neoliberalist, kapitalist ve inanç istismarcısı rejiminin koltuk değneği olma lekesini çıkaracak tek derman tevbe, istiğfar, onlardan beraeti ilan ve hakka rücu etmektir. Ölçü değiştirildiğinde ya da bozulduğunda bugün sıkça yaşadığımız gibi, hak olarak gösterilmeye çalışılan bâtılın bâtıl olduğunu yüksek sesle dillendiren muvahhid davetçiler zindanlara atılarak sesleri kısılmaya ve nefesleri tüketilmeye gayret edilmektedir. Çünkü bu muvahhidlerin tüm çabalamalara, tehdit, baskı ve zindanlara rağmen “gazları” alınamamış, aşırılıkları da bir türlü törpülenememiştir.

Ölçü değiştirildiğinde ya da bozulduğunda artık kullanılan ölçekler de çift olur. Tağutlar ve onların avanesi için farklı bir ölçek vardır artık. Özel kriterler imbiğinden damıtılarak elde edilen sınırsız kredi ve hoşgörüyü tartıp

ölçebilecek ölçek bile bulunamaz mazinin meftunlarında. Çünkü onlar da aynı yolun yeni, utangaç ve heyecanlı geç ergen yolcularıdır. Bu ölçek yarın onlar için de gerekecektir. Yalnızlık hissetmemek için, onlarla duygudaşlık ve onları kendilerinden bilmek ya da kendilerini de onlara katmak, sevmeye, korumaya, övmeye ve desteklemeye yarayacak bir ölçek olmalıdır ellerinde.

Diğer ölçek de tevhid ehli, tevhidin yardımcıları, dostları ve davetçileri için kullanageldikleri ölçektir. Onları sürekli olarak suçladıkları bağnazlık, katılık, apolitiklik, geçmiş asırlarda kalmışlık, haricilik ve tekfircilik töhmetleri altında ezmeye çalışırlar. Mizanları bozulduğundan böyle insafsız suçlamaların da ardı arkası kesilmez. Ölçüleri hem bozuk hem de çift!

İnsanlara, kesimlere, kavimlere ve ülkelere ulaşabilmek; iş birliği ve güç birliği yapabilmek için altında toplanılan şemsiye, Allah'ın (ac) gazabını celbetmektir. İnsanlara, milletlere ve beldelere ulaşmaya çalışmayı Allah (ac) ile olan ahdi bozmayı gerektirecek derecede önemli görenler artık istidracın⁴ kapsamındadırlar.

“... En hayırlı olanı bu değersiz olanlarla mı değiştiriyorsunuz? Şehre inin orada istedikleriniz vardır...”⁵

Girin ve görün! Şüphesiz bu gördükleriniz ve görecekle-
riniz hiçbir zaman görmek istemeyeceklerinizdir.

4. İstidrac: Allah'ın bazı kimselere sapkınlıklarını arttırmak ve sonunda şiddetle cezalandırmak için derece derece nimetleri ve parlak talihleri arttırmasıdır.

5. 2/Bakara, 61

Görülen Işık Tünelin Ucu mu, Yoksa Trenin Farı mıdır?

Müminlerin mizanı asla değişmez. Müminlerin mizanı kendi nefsi arzularına göre şekillenmez. Onların, çıkarlarına göre değişmeyen tek ölçüleri vardır, o da Allah'ın (ac) kitapla beraber indirdiği mizandır. Rasûlullah (sav) bu ölçünün kriterlerini kıyamete kadar sabit kılmıştır. Öyle bir mizan ki, kendisini ölçü edinenler asla hataya düşmeyeceklerdir. Bu şaşmaz ve şaşırtmaz ölçü, tevhiddir. Gerçek anlamda dost ve kardeşler işte bu tevhidin şartlarını ve gereklerini hakkıyla yerine getirenlerdir.

Düşünüşleri, yaşayışları, planlamaları, hesaplamaları, ticaretleri, diplomasileri, mücadeleleri, kavgaları, barışları, arkadaşlıkları, komşulukları, dostlukları ve hatta hayalleri dahi bu şaşmaz ölçüye muvafık olanlar; kalabalık, kötü ve isyanları itaatlerinden fazla olan bir topluluk içerisinde yaşıyor olsalar da Rasûlullah'ın (sav) müjdesine nail olacaklardır.

Bir tünelin içerisinde zifiri karanlıkta yol alırken, uzunca bir mesafede karşıdan beliren bir ışığın gittikçe büyüdüğünü görürsünüz. Siz ileriye doğru yol aldıkça karşıda görülen ışık da büyür. Bu ışık muvahhidler için tünelden çıkışın müjdesidir. Küçük, basit ve önemsiz ayrıntılarla kuşatılıp etkisizleştirilmeye çalışılan Müslümanı özgürleştiren tevhidin ta kendisidir.

Gözleri ve kalpleri iddia ettikleri gibi geçici de olsa ödünç de olsa demokrasiye yönelmiş kimseler, aydınlık zannederek güle oynaya ilerledikleri 'ışık'ın, son nefeslerini vermek

üzere altında kalacakları bir trenin farı olduğunu fehmederler mi acaba?

“Ne oluyor size, nasıl hüküm veriyorsunuz? Yoksa bir kitabınız var da (bu bilgilerinizi) oradan mı okuyorsunuz? ‘Beğendiğiniz her şey sizindir.’ (diye mi yazıyor o kitapta?) Yoksa: ‘Ne hüküm verirsiniz o sizin olacak.’ diye, kıyamete kadar, bizim üzerimizde, sizin için edilmiş yeminler mi vardır?”⁶

6. 68/Kalem, 36-39

YAZIKLAR OLSUN ŞU KAVME...

İslâm'ı; nesebi ve teninin rengi gibi doğuştan kazanılan ve hayatını hangi itikadî veya siyasî mecrada sürdürürse sürdürsün ölümüne kadar devam edecek kazanılmış bir hak olarak görenler...

Tevhid imamı İbrâhîm'in ^(as) ismi zikredildiğinde zihinleri, onun gibi putşiken olup İsmâîl'ini kurban etmek meselesinden ziyade, bir kurbanlıktan ne kadar kavurma çıkabileceği konusuyla meşgul olanlar...

“Allah'ın dinini yeryüzünde hâkim kılmak için topyekûn mücadele edip yerin altını (şehitlerle) doldurmadıkça izzetli bir hayat yaşamak mümkün değildir...” diyerek yola çıktığı halde, demokrasi podyumunda boy gösterip, güçlü bir irade beyanı ile demokratik seçim sandıklarını oylarıyla patlatmaya koşanlar...

Kalpleri paslı tenekeden bir ağ gibi sarıp kuşatan ve karartıp kasavetlendiren küfür şubesi cinsinden cürümleri basit ayrıntılar olarak saymakla, asli küfrün karanlığına bir daha çıkmamacasına dalanlar...

Halkı, Müslümanlığı (!) tadımlık, cahiliyesi ise doyumluk bir kıvama getirmek için; inanç ve amel olarak her türlü

yozlaşmanın önünü açıp teşvik eden ve bu yolu gösteren hocaefendi kılıklı ve sarıklı yol kesiciler, kanaat ve şenaat önderleri, başkanlar ve başkan oğlu başkanlar...

Şeytanın fişteklemeleriyle hevasının eseri olarak ortaya çıkan ve ilmin hilafı olan zan üzere birkaç kelam mırıltısı üretip yakasına da Müslüman (!) rozeti takarak, boynuna özenle geçirilen özel ya da resmî “kusmuk ambalajları”na, tevhide ve muvahhidlere yönelik nefretini fişkırta fişkırta boca eden ful kompleksli, zavallı insan karikatürleri...

Tevhid ehlini mücessime diye etiketlendirirken bağı ve muti oldukları kendi şeyhlerinin kâinatta tasarrufta bulunma yetkisine sahip olduğuna itikad eden ve İslâm’ı da sırf birkaç virden, nakışlı takkeden veya şık bir cübbeden ibaret sayan ve her devre/her rejime uyum ve intibak sağlayıp mutlak itaatte mahir mutasavvıflar...

Rasûlullah (sav) başta olmak üzere, müminlerin anneleri olan tertemiz eşlerine ve seçkin ashabına karşı âdeta kontrol altına alınamayan bir yangının, çıktığı mahalli tandıra çevirmesi gibi o kasvetli yüreklerini çatlatan bir nefret ve öfke besleyerek; Ehli Sünnet Müslümanları tekfir eden, onlara saldırıp yurtlarından süren, savunmasız sivilleri infaz eden, Müslüman bacılarımızın iffetlerini talan eden ve tüm bunları adına Şia dedikleri ehli kitap ile putperestlik arası bir din adına yapan Rafizilere hâlâ kardeşlik muhabbeti takdim ederek onlara dostluk besleyen yerli ve gizli Rafiziler...

Kalplerin taşlaşıp mozaik gibi parça parça olmasının, gözlerin kaymasının, ayakların dolanmasının, sadece kulvarların değil, asıl mecraların dahi değiştirilmesinin, ihtilafların,

hizipçiliğin, ayrışmanın, parti parti bölük pörçük parçalanmanın ve daha sayılamayacak kadar türlü musibetlerin temel sebebinin başta demokrasi olmak üzere hevai/beşerî ideolojiler olduğu apaçık ortadadır. Hâl böyle iken, insanın ve insanlığın karşı karşıya kaldığı kriz ve kaosları büyük bir pişkinlikle İslâm'a ve Müslümanlara fatura edebilmek için kıvranıp çemkiren, omurgasız, insaftan ve ahlaktan mahrum, Batıcı, ilkesiz, gariban mazlumlara karşı gaddarlık edip ağa babaları olan uluslararası küfür koalisyonunun postal izlerine yüz sürecekleri günleri "devrimci hasret türküleri" çığırarak gözleyip bekleyen fonksiyonel emperyalist uşağı sözde sosyalist marabalar...

Alfabeden birkaç harfi yan yana getirip örgüt, parti vb. isimlerle kendi meşreplerince yeni putlar üreterek tapındıkları tağutlarına bağlılık ve itaat yolunda nihai menzilleri bölük bölük cehenneme sürüklenmek olan Zerdüştiler...

Dilin kılıçtan keskin olduğu günümüzde şeytanı bile hâ-linden utandıran iğrenç yalanlar, iki yüzlü kaypak tutumlar, manipölasyonlar, dezenformasyonlar ve ahlaksızca iftiralarla muvahhidler kervanına doğru uluyarak çemkiren Ka'b bin Eşref patentli Siyonist medyanın isimleri yerli ve tanıdık olan denaat ehli piyonistleri...

Varlıklarını, kabiliyetlerini, bilgilerini, tecrübelerini ve kazanımlarını daha yüksek bir hayat standardına kavuşmak için seferber etmekle yetinmeyip; hayatlarını, hayallerini, sevdalarını, özlüklerini ve gençliklerini küfrün beynini dağıtacak bir mermi kılıp namluya sürerek İslâm'ın ve ümmetin izzetini korumak için vaad olunan cennetlere yürür gibi cephelere koşup ileriye atılan muvahhid mücahidlerle

ilgili konularda ulusal ve küresel şirkin ve fasıkların diliyle konuşup yazarak mevcut konumlarını korumayı nasıl garanti altına alabileceklerini düşünürken panikleyip telaşa kapılan muhafazakâr berduşlar...

Yeryüzünün vârisleri olmaya aday muvahhidler ile fesat, azgınlık ve vandalizmin temsilcileri olan paganist müşrikler güruhunu aynı kategoride görüp isimlerinden, küfrün küresel önderlerine velayet verip onlarla dost olan potansiyel çakma “Demokratik Hilafet” hülyasıyla yanıp tutuşanlar...

Muvahhid gönüllere inşirah ve sürûr veren tevhid bayraklarının, vahyin ve Nübüvvetin nurunu taşıyan gölgesini birkaç aylık mesafeden işitip gördükleri andan itibaren dizlerinin bağları çözülen, kılcal damarları dahi korkuyla dolan, ‘Hawar!’ çekip emperyalist ABD ve Avrupa’nın huzurunda secde hâlinde bekleyen Beni Âdem cinsinin yüz karası, Baasçı çetelerin oportünist madrabazları...

Suriye’de on beş yılda bir milyondan fazla mazlumu katleden, beş milyonu aşkın insanı kendi öz yurdundan süren, sivil halka karşı kimyasal silah kullanan, varil bombalarıyla binlerce çocuğu öldüren laik-sosyalist Baasçı tağut ve girdikleri beldelerde Ehli Sünnet Müslümanları kıyımdan geçiren Nusayri Şebbihalara yardım için İran’dan ve Lübnan’dan koşup değişik isimler altında örgütlenen fesat şebekelerinin yaptığı insanlık dışı Moğolvari cürümlerin faili olan Safevilerin terörüne ses çıkarmayan, gündemleştirmeyen ve bu vahşetin gizlenmesinde az ya da çok çaba harcayan irili ufaklı şer odakları...

Tarihin, Müslümanlar için büyük hayırlara ve müjdelere gebe olduğu bu devirde savaş uçaklarıyla, uçak gemileriyle, balistik füzeleriyle, tanklarıyla, toplarıyla, Hummerlarıyla, bombalarıyla ve içlerinde sakladıkları sınırsız kin ve nefretleriyle dünyanın dört bir tarafından birleşerek Allah'ın nurunu söndürmek için bulabildikleri bütün güçleriyle saldıran müşrikler ve mücrimler topluluğunun hezimete mahkûm bilumum paydaşları ...

“Onlardan yüz çevir ve bekle. Hiç şüphesiz, onlar da beklemektedir.”¹

1. 32/Secde, 30

ÖRGÜT, DEVLET VE DEMOKRATİK TUĞYAN

Her bir insan hayatın varlığının kesinliği derecesinde çok iyi bilir ki; eninde sonunda ölüm vardır. Bu kesin bilgiye rağmen etrafımızda cereyan eden ‘yorgan (çıkart ve iktidar) kavgaları’ gün geçtikçe artan bir şiddette devam etmektedir.

Kur’an ve Sünnet’in rehberliğinde ve hakemliğinde bir koyun sağma süresinde dahi çözülebilecek olan çoğu da bizzat tuğyan ehlinin ürettiği yapay sorunlar, her geçen gün herkesi içine çeken bir girdap gibi ömürleri ve emekleri berhava etmektedir.

Zamanın ilerlemesiyle beraber, hayatın akışı içerisinde bir takım sosyal, siyasal ve iktisadi değişimler yaşanırken, doğal bir mecrada ortaya çıkan/çıkabilecek sorunların çözümü, yapay olarak üretilip koca bir toplumun bütün geleceğini esir almış sorunların çözümünden daha kolaydır.

İktidarı gasp edip, irtidadını ilan eden cumhuriyetin kurucu kadroları tarafından, İslâm tarihi boyunca Müslüman halklar tarafından tanınmayan, bilinmeyen ileri düzeyde bir zorbalıkla herkesi rejimin potasında eritip, farklı olan her ne varsa yok etme veya asimile etme politikaları, tahrip

gücü yüksek bombalar gibi on yıllardır zamansız ve zemin gözetmeden patlatılmaya devam ediliyor.

Rejimin sahipleri ya da rejimi sahiplenener hariç bu yakıcı ve yıkıcı bombalardan etkilenmeyen, nasiplenmeyen, evine ateş ve yüreğine kor düşmeyen hemen hemen kimse kalmadı.

İbrâhîm'in ^(as) tevhid dininden yüz çeviren beyinsiz bir taifenin bu coğrafyada ektiği şirk, nifak ve inkâr tohumları yıkım, düşmanlık ve ölümlerden başka bir şey getirmedi bu topraklara. Tuğyanın ve zulmün önderleri, tüm bu cürümleri ile beraber nesiller boyu kutsallaştırıp âdeta olağanüstü varlıklar olarak zihinlere kazınmaya çalışıldı. Açık söylemek gerekir ki; bu hususta da büyük ölçüde muvaffak olmuşlardır.

“Dedi ki: ‘Siz, Allah’ı bırakıp, sizi birbirinize ısındırsın/aranızda sevgi bağı oluştursun diye dünya hayatında putları (ilah) edindiniz ...’”¹

Ayetteki ‘mewedde’, muhabbet vesilesi, sevgi bağı, birleştirici unsur, beraberlik sebebi gibi anlamlara gelir. Cumhuriyetin kuruluşunun ilk yıllarından bu yana tabulaştırılan, sonra da putlaştırılarak cebren sevdirilip taptırılan liderler, toplumun büyük bir kesiminin ortak değerleri haline getirildiler.

Dünyanın hangi memleketinden olursa olsun birlikte yaşayan insanlar, kendi aralarında ortak paydalara ihtiyaç duyarlar. Gerçek anlamda paylaşılmayan bir değer veya kimliğin doğal olmayan yol ve yöntemlerle dışarıdan ya da

1. 29/Ankebût, 25

yukarılardan empoze edilip dayatılması, kaçınılmaz olarak çatışma ve bölünmelere neden olacaktır.

Toplum içerisinde adalet ve hakkaniyet hiçbir zaman zora-ki olarak tesis edilmeye çalışılan bu batıl değerlerle gerçek-leşmez. Hakkaniyet ve adaletin kâmil manada gerçekleşmesi bir tarafa, özellikle son çeyrek yüzyılda yaşananlar zulüm ve tuğyanın nasıl zirve yaptığını apaçık ortaya koymuştur.

Müminler için sevgi bağı ve ortak payda öncelikle ve ilk başta tevhid akidesidir. Bunun dışındaki bir bağ, ancak tevhid bağının kuvvetli bir şekilde gerçekleştirilmesinden sonra mümkün olabilir. Millet-i İbrâhîm'e bağlı müminlerin, müşriklerle veya mücrimlerle ortak paydalar oluşturup aynı değerleri paylaşmaları mümkün değildir. Bu taifelerden ve sapkın akidelerinden beraatlerini ilan edip onlardan uzaklaştıktan sonra, şer'i şerif'in mübahlık çerçevesinde gerekli-zorunlu sosyal münasebetler sürdürülebilir.

Müşrik taifeler arasındaki savaş ve zulüm uygulamaları on yıllardır devam etmektedir. Bu zulümleri tanımak, yüksek sesle dillendirmek ve zalimlerin gücünü kırmaya çalışmak en başta Müslümanların görev ve sorumluluklarındandır.

Ülke genelinde devlet gücünü kullanan bir zümrenin vesayeti, halkın büyük bir kesimi tarafından çok rahatsız edici bir şekilde hissedilirken elinde silah bulundurduğu için Kürdistan'da kısmi vesâyet rejimi kurma amacındaki örgüt de laik cumhuriyetin kanlı ayak izlerini takip etmekten başka bir şey yapmamaktadır.

Bu durum sadece silahla sindirme veya vesâyet kurma mücadelesinde değil, siyasal zeminde ve bölge insanlarının

birçok kesiminde varlık ve otoritesini tahkim etmeye çalışırken de öne çıkmaktadır. Heva eseri beşerî ideolojilerindeki sayısız zikzaklar ve savrulmalarla beraber, tıpkı lokomotifin peşinde aynı hızla giden bir vagon misali laik-kemalist rejimi her kademedede milim milim takip ve taklit etmek dışında bir alamet-i farikaları olmadı.

Marksist bir ideolojiyi ve stalinist bir yöntemi temel referans olarak kabul etmiş tağuti örgüt, zamanın ve toplumsal dinamiklerin dayattığı ve sıkça yaptıkları kimlik değişimleriyle kendilerini adeta güneş sisteminin merkezine konumlandırıdılar.

Demokrasinin en ileri düzeyde olduğu varsayılan batılı ülkelerin teşvikleri, cesaretlendirmeleri ve açık destekleriyle “yeşil” demokratların demokrasi hamlelerine şimdi de “kızıl demokratlar” yeni bir soluk getirme telaşındalar. Kendilerinin birçok açıdan kapitalist modernite ürünü ve hatta tüketicisi olduklarını unutup, “demokratik modernite” adıyla çağdaş yeni bir put yontarak gezegendeki herkesi bu yeni puta iman edip tapınmaya çağırmaktalar. Yani demokrasi maskesiyle kurt, koyun sürüsüne çoban olmaya talip!

İkinci yüzyıla giren cumhuriyet rejiminin, bazı dönemlerde güçlü bir irade olarak ortaya çıkan taleplere rağmen, hâlâ hiç kimsenin net olarak tanımlayamadığı demokratik dönüşümü gerçekleştirmeye tam olarak muvaffak olmadığı bilinen bir husustur. Oysa yerel bir güç olarak etkili olabildiği alanlarda kısmî de olsa kendi vesâyet sistemini kurmak için çabalayan ve halk tabanına “sosyalist demokrat” kimliğini yaymaya çalışan tağuti örgütün, özellikle de Kürtlerin daha çok dini referanslı olan gelenekleri ve sosyal

dokusuna yönelik büyük çaplı tahripkâr müdahaleleri hatta saldırıları vehamet arz etmektedir.

Batılılaşmayı bir devlet politikasına dönüştürmüş olan cumhuriyet rejiminin neredeyse yüz yılı aşkın bir süredir tam olarak gerçekleştiremediği bu amacı, tağuti örgütün etkili olduğu kır ve kent alanlarında çok daha kısa bir sürede gerçekleştirebilmiş olması da ayrıca düşündürücüdür. Tüm bunları, devletin dolaylı olarak sunduğu imkanlarla ve türlü araçlarla gerçekleştirmesi ise ayrı bir ironi.

Devletin uzun yıllar boyunca Kürtler üzerinde uyguladığı zulümleri adeta sado-mazoşist bir haz duyarak, bu zulümlerin her zerresini kendi şirk ideolojileri için kitleselleşme yolunda kazanca tahvil eden ‘Garson Boy Tağutlar’ın, ilerisi için daha ne menhus hesaplar içerisinde olduklarını tahmin etmek hiç de güç değil.

Ağır siklet tağuti rejim ile garson boy tağuti örgütün “Taraflar” olarak aralarındaki anlaşmazlıkları çözebilecekleri istikametindeki işaretler yanıltıcıdır. Çünkü bu tür çatışma ve anlaşmazlıklarda unutulmamalıdır ki uygulanan yöntem ‘En iyi çözüm çözümsüzlüktür’ şeklindeki sakat anlayıştır. Bu sakat yaklaşım küresel tağuti güçlerin de işine gelmektedir. Küçük ya da büyük tağuti güçler arasında velev ki anlaşma sağlansa da her türlü anlaşma ve uzlaşmanın en büyük mağduru yine Müslümanlar olacaktır.

Bu bir öngörü değil. Tarihten günümüze süregelen ve maalesef devamlı olarak tekerrür eden hakikatlerdendir. Tağutların anlaşıp uzaklaştıkları, iş birliği yaptıkları ve belki ileride güç birliği de yapabilecekleri temel ve ortak sorunları tevhid daveti ve Müslümanlardır.

Sözüm ona Müslüman aydın kimlikleriyle demokrasi zemininde inanç, söylem ve hatta giderek suret olarak da benzeştikleri garson boy tağuti örgütün siyasal ve sivil toplum uzantılarına değişik vesilelerle katkı, destek ve kuvvet veren kişiler ile kesimlerin de bu hormonlu kızıl tağutların şişinmesi ve şişirilmesindeki paylarının azımsanacak gibi olmadığıнын da bilinmesi gerekir. Aynı iklimde buluşmaları tahayyül dahi edilemeyecek kişi ve cemaatler demokrasi, eşitlik ve özgürlük gibi cafcacflı söylemler vesilesiyle birçok alanda ortaklaşmış oldular. Her ne kadar farklı kulvarlarda olsalar da bu şekli farklılığın, kimliklendirilmelerinde esasa ilişkin olumlu bir etkisi olmayacaktır.

Bu bağlamda cumhuriyetin ilanından önceki süreç akıl sahipleri için birçok ibretler barındırır. Daha öncesinden başlayan ve kurtuluş savaşıyla devam eden süreçte gördüğümüz şey şudur: İslâm ve hilafetin müdafaaı uğruna halkın gösterdiği olağanüstü çabalar ve fedakarlıklar... İşgalcilere karşı mücadele eden, savaşan, can verip bedel ödeyerek İslâm yurdundan kovulan bir halk. Şariat-ı garra uğruna ödediği bedellerin karşılığında örgütlü bir tağuti hareketin devleti ele geçirdiğine şahit olan bir halk... Hem yeni hem de yerli işgalciler!

Müslüman halkın canıyla ve malıyla müdafaa ettiği bu topraklarda; İttihat ve Terakki'nin bir kısım artıkları sırf daha örgütlü ve organize oldukları ve batılılarla irtidat ideolojisi üzere uzlaştıkları için bir anda devleti ele geçirerek halkın da tepesine indiler.

Sonraki yıllarda bu durumun diğer İslâm coğrafyalarında da tekerrür ettiğini görüyoruz. Cezayir, Afganistan, Libya,

Mısır, Suriye, Irak, Mali ve daha birçok ÷lkede benzer trajediler yaşandı. Daha kötü olanı ise yabancı işgalciler çekildikten sonra, yerli işbirlikçi yönetimlerin kendi halklarına kendi ÷lkelerini zindana çevirmeleri olmuştur. Hatta yabancı işgalcilerden daha vahşi işkenceler, baskı ve zulüm politikaları uygulamışlardır. Bu durum maalesef bir kısır döngü halinde günümüze dek devam etmektedir.

Aziz İslâm'ı ve İslâm'ın şiarlarını tıpkı şirk önderi selefleri gibi kendi süfli emellerine alet etme çukurluğunda bulunan 'yeşil' ya da 'kızıl' müşriklerin akıllara durgunluk veren hile ve tuzaklarının sonu gelmez.

Zulmü ve zalimleri iyi tanımak gerekir. Bir zulmü görmek ve engellemeye çalışmak, olması gereken ve övgüyü hak eden bir tavidir. Ancak güçlü bir tağuta karşı daha az güçlü bir tağutun yanında, önünde, arkasında veya aralarında bulunmanın da zulmün ta kendisi olduğunun bilincinde olunmalıdır.

Bugün bölgede kısmi güç sahibi garson boy yerel tağutun yapmaya çalıştığı ve böylelikle ulaşmayı arzuladığı nihai hedef de budur. Devletin, cumhuriyet tarihi boyunca yaptığı tarifsiz zulümleri varlık nedeni olarak gören Kürt 'İttihat ve Terakki'si örgüt, bu hedefine ulaşmak için her yolu mübah görür. Dar bir alanda dahi iktidar sahibi olduğunda kendileri için din edindikleri barıştan, demokrasiden, eşitlikten ve 'inançlara saygı'dan (!) söz edilmesi dahi mümkün değildir. Bunların cemaziyelevvelleri akıl sahiplerince malumdur.

Üzölerek belirtmek gerekir ki bu gidişatta, tarihin tekerrür edeceğine dair işaretler vardır. Garson boy tağutlar, tevhid

akidesinden imanın izzetinden, mümin ferasetinden ve dirayetinden mahrum olan ‘Beni İsrail’ tiynetli bir halkın içerisinde tıpkı şeytanın insanın damarlarında dolaşması gibi fink atmakta ve onları iblisin iktidarına katkı vermeleri için fitlemektedirler.

Özellikle son dönemde yaygınlaştırılan ‘şirke davet’ ve ‘küfürde ziyadeleşme’ organizasyonlarında laik rejimin bu cenaha gösterdiği tolerans, tespihli, takkeli, badem bıyıklı ve nar taneleri kadar cemaatler sahibi modern muhafazakarların vecd (!) demine denk gelmiş olmalı ki kendilerinden sükûnet dışında en küçük itirazî bir kımultı dahi gözlemlenmemektedir.

Bunun nedeni kullukta bulundukları tağutların sadece renklerinin farklı olması olabilir mi? Onlar daha iyi bilir! Tağuta kul olduktan sonra ha ‘kızıl’ tağuta kul olmuş ha ‘yeşil’ tağuta, ne fark eder? İşte akıl tutulması ve basiretin körelmesi budur. Allah’ı bırakıp kutsadıkları devletleri, örgütleri ve beşerî ideolojileri bu halkın hiçbir kesimi için fayda bir yana, rüsvaylık ve azabın hafiflemesine dahi vesile olmayacaktır.

Büyük bir tağuti düzenin cenderesinden kurtulamamışken demokrasi kumpanyasıyla yeni yetme, garson boy başka bir tağuta ayrıca kulluk etmeye yönelen insanların hali ne kadar da gariptir.

“... Onların çoğunun dinleyip aklettiğini mi sanıyorsun?”²

2. 25/Furkân, 44

NAİF'LERE MEKTUP: 'DEMOKRASİ ŞERARETTİR'

Bize bağışladığı İslâm nimetinden dolayı yüce Allah'a hamd ederiz. O İslâm ki, nimetlerin en büyüğü ve hayırların menbaıdır.

Sevgili Naif,

Bedenen, ruhen, kalben ve itikaden afiyet üzere olman için her daim duacıyım. Epey uzun bir müddet sonra sana yazmak istedim. Zira sıhhatinin bozulduğunu ve tevhidi bozan İslâm dışı istikametlere yöneldiğini öğrendim. Hatırı daima sayılacak güller ve lalelerle müzeyyen ömrünün şu deminde tutulduğun fırtına karşısında bünyenin zayıf kalmış olmasından ötürü pek müteessirim.

Bazı hastalıklar vardır ki, dokuz ayın çarşambası bir araya getirilse bir derman bulunmaz. Ümit ediyorum ki, sendeki hastalık böyle galiz ve şedid değildir. Kimi hastalıklar da eş-Şafi olan Allah'ın (ac) yardımıyla pîr-i fani'yi bile adeta fütuvvet devrindeymiş gibi eski sıhhatine ve kuvvetine dönmesine vesile olan sadra şifa reçetelerle sona erer.

Bil ki, hastalığın tedavisi için evvela doğru bir teşhis gerekir. Belirtilerden emin olunamıyorsa tahliller yapılmalıdır. Bundan da kesin bir netice elde edilemiyorsa daha ileri tetkiklerin yapılması zaruridir.

Sen de durumuna bir bak. Halen İslâm coğrafyasında kol gezen bulaşıcı ve menhus bir hastalıktan virüs kapmış olabilirsin. Her ne olursa olsun böyle bir hastalık seni asla ümitsizlik döşeklerine yatırmamasın. Bununla beraber bu illeti tanımalısın. Tanımalısın ki, çaresine bakabilesin. Bundan nasıl korunmalı? Korunmaya muvaffak olmayanlar nasıl bir akıbetle karşılaşmıştır, bunları tahkik edip öğrenmelisin ...

Naif Kardeşim,

Müptela olduğun hastalık, yeryüzündeki tüm tabipler bir araya gelse dahi çare bulamayacakları vehametteki bedensel bir hastalık değil, ondan da fena itikadî bir marazdır. Bu menhus hastalığın şifası aslında kolaydır. Kolay diyorum, çünkü bu hastalıktan kurtulman aynı zamanda senin elindedir, hatta dilindedir. Öncelikle tüm bildiklerini yeniden gözden geçirmen gerekecektir. Biraz yakın biraz da uzak tarihe ders nazarıyla odaklanmalısın. Ak sakaldan yok sakala nasıl sürüklendiğinin resmini daha da netleştirmelisin. Doğruların eğrilere nasıl da denk getirildiğini hatırlamalısın.

Seni böyle şiddetli hastalıklara mahkûm eden sebeplerden birisi ve belki de en başta geleninin; bir gassalı ve gömücüsü dahi bulunamadığı için, sandık teneşirinde bekleyen, çürüyen, kokan, çevreye mikrop yayan ve en nihayetinde bu kahrolası virüsü sana da bulaştıran asrın vebası, demokrasinin ta kendisi olduğunu bilmelisin.

Naif Hoca,

Demokrasinin tarihi; trajediler, komediler, telafisi mümkün olmayan yıkım ve mahrumiyetler ve hatta hatalar ve cürümler tarihidir. İslâm coğrafyasında girdiği her toplumda

evvela tevhid kalesini ‘İnsan hakları, özgürlük, eşitlik, laiklik, hoşgörü ve diyalog’ gibi mancınıklarla dövüp yıkmaya yönelmiştir. Beraberinde getirip takdim ettiği fikrî ve siyasi azgınlıklar İslâm coğrafyasındaki halkların, ipi kopmuş tespih taneleri gibi dağılmasına ve daha da parçalanmasına sebep olmuştur.

Demokrasinin, girdiği toplumlarda ekonomik sistem olarak mecburen uygulayıp himaye ettiği kapitalizm; sistemin sahiplerini ve işbirlikçilerini ihya edip semirtirken, halkların ekseriyetinin emeklerini büyük bir ustalık gerektiren ve şeytanı dahi afallatan gün yüzü görmemiş yöntemlerle sömürmektedir. Demokratik haklar ve özgürlüklerin geliştirilmesi adına İslâm coğrafyasında, tarihte eşi benzeri görülmemiş den’iyette ahlakî yozlaşmanın hızla yayılmasına neden olan her türlü marazın bulaştıracısı işte bu mikrobik demokrasidir.

Demokrasinin çağrıcıları ve savunucuları, bâtilı hak sûretinde göstermeye çalışıp tevhidin özünde olmayan bir şey söyleyerek iyiden ve doğrudan yüz çeviren dayanaksız ve bulanık düşünceleri pazarlama misyonlarını ifa eden şirk ağalarıdır.

Önde veya ortada, hangi pozisyonda olursa olsun bu şirk ağalarının çağrılarına kulak verip yönelenler de ağır yaralar aldılar. Açıkça söylemeye cesaret edemiyor olsalar da bu icraatlarıyla, İslâm’da birtakım eksiklikler bulunduğunu, bunların tamamlanması için demokratik sistemin en elverişli sistem olduğunu iddia etmiş olurlar. Halbuki İslâm’ın özünde ve menhecinde hiçbir eksiklik bulunmadığı açık naslarla sabittir.

Naif Ağabey,

Demokrasi, Allah'ı^(ac) gereği gibi tanımayan, tevhidi de doğru bir şekilde tanımlamaktan uzaklaşan, vücutlarının dörtte üçü sudan, kalpleri ise seranser şüpheden ibaret; sahabe ismiyle müsemma olup kalemlerini ve lisanlarını şeytanın mismanı gibi kıvrak bir şekilde kullanarak tevhid davetini ve mücahidleri hevâ ve hayal mahsulü tezviratlarla tezyif etmeye cüret eden 'mülhid adayları' nın barındığı genişçe bir kusmuk torbasıdır.

Demokrasi, en zinde halkları dahi hasta ve hatta meflûç eder. Çünkü demokrasi, Aziz ve Celil olan Allah'ın emrettiklerini, daha çok oy alanlar, yani çoğunluk yani mebzul miktar kelleler öyle istiyor diye ortadan kaldırmanın şu ana dek bilinen en risksiz ve zahmetsiz yöntemidir.

Bu öyle sinsi bir şirktir ki, kendisini sahil-i selamete ulaştırmayı vaad ettiği adamı, dibine yetmiş yıllık mesafe katedilerek ancak ulaşılabilir derinlikteki cehennem vadilerine itiverir.

Demokrasi, Allah'ın haramlarını serbest kılarak, göstere göstere alıştırma, alıştırma alıştırma sindiren, sindire sindire aynılaştırmayı hedefleyen; muvahhid ile müşriği, muttaki ile müfsidi, mümin ile kafiri, hidayet ile sapıklığı, Resûlullah'ın^(sav) vârisleri olan ilim ve cihad ehli ile şeytanın dostları olan şirk ehli ile askerlerini eşit gören ve hatta şeytanî olana, daha çok değer vermek suretiyle pozitif ayrımcılık yapan gayr-ı fitrî ve iblisî bir sistemdir.

Şeyh Naif,

Demokrasi çağrıcıları, toplumu anlayış ve yaşayışta derin sapmalara yönelmektedir. Bir an dahi olsa düşününüz.

Yeryüzünde halen farklı şekillerde devam etmekte olan işgal, sömürü, devlet terörü, hak ihlalleri ve mevcut tağutî düzenlerin himayesi gibi zulümlerin her türlüsünü bizzat icra eden veya perde gerisinde destekleyip yönlendiren Batılı devletlerin hemen hemen tamamında bir çeşit demokrasi uygulanmaktadır. Tüm cürümlerini de o lanetli demokrasilerinin yol göstericiliğinde icra etmektedirler.

Demokrasi, Allah'ın (ac) hüküm koymadığı herhangi bir meselede, kötü örnekleri model olarak alıp uygulamaya başladıktan sonra bu kararın ne denli derin hikmetler barındırdığının açıklanmasına dair sığ sularda çırpınan, çırpındıkça da kendisine muhalefet edenlere salya salya sövgü ve adavet püskürten acziyet fıkıhçılarının yağlarının eritildiği 'Sistem' markalı uzlaş potasıdır

Demokrasi, Rasûlullah'ı (sav) Allah'ın bir sûreti, ilk yaratılan ve mahlukatın kendisinden yaratıldığı çekirdek, kâinatın asli unsuru olacak bir varlık olarak görüp takdim eden küfür ve ilhad anlayışının sahibi Hallac-ı Mansur'un gel-lacına bulanarak başlarında kavak yelleri esen 'Hakikat-ı Muhammediye' (!) sufistlerinin sarhoşluk tekkesidir.

Naif Efendi,

Demokrasi, zulmün her türlüsüne destek olup mazlumları uyutan, insanları Allah'ın (ac) yoluna tabi olmaktan alıkoyan ve tevhidin hakikatini değiştirmeye niyetlenip teşebbüs edenleri daha da cüretlendirmek gibi cürümlerin, devletin korumasında ve rahatlıkla gerçekleştirilebileceği, şirk ideolojilerinin harman yeridir.

Demokrasi, bir mısır koçanındaki taneler kadar İslâmî cemaatlerin bulunduğu ÷lkemizde en büyük zulüm olan şirk karşı gösterilmesi gereken buğz ve adavetin millilik ve yerlilik tuşlarıyla kontrol edilip zararsız(!) mecralara kanalize edilmesinin en etkin vasıtasıdır.

Demokrasi hem yerli hem de küresel küfre karşı sahih İslâmî duruşun sergilenmesine engeldir. Tevhidî davete yönelik düşmanlık yapanların tuğyanlarının sürdür÷lmesini ise teşvik eder. Onlara yol gösterir, güç verir, geniş imkanlar sunar, bu amaçla hazırlanmış fesat projelerini destekler.

Molla Naif,

Demokrasi, tevhid akidesini bildiğı halde çevresinin bas-kısı veya dünyanın geçici menfaatlerinden dolayı bilinçli ve hesaplı bir direnç gösterip taşkınlıkta bulunarak ‘Cuhûd bataklığına’ saplanan nasipsizlerin özür bankasıdır.

Demokrasi, Allah’ın (ac) kulları üzerindeki “Ancak O’na ibadet etmek ve hiçbir şekilde şirk koşmamak” hakkını ifa etmediğı halde, bunu yerine getirmiş gibi kulun Allah üzerindeki “O’na şirk koşmayana azap etmemesi ve cennete koyması” hakkını dile pelesenk eden, servetini kaybetmiş ‘müflis tüccar’ların lebaleb dolu ham hayaller kasasıdır.

Demokrasi, kalplerini dünyaya kazık gibi çakarak t÷l-i emel deryasına dalan haris ve saptırıcı önderleri ile onlara tâbi olanların, günümüzdeki mevcut manzaraya bakarak işleri sonsuza dek bu şekilde devam edeceği zannına kapılmalarına sebep olan çöl serabıdır.

Demokrasi, serbestlik adına bir toplumun lanet ve ga-zaba uğramasına sebep olacak münkerin yasaklanmayıp,

marufun emredilmemesini temel prensip olarak kabul eder. Halbuki sen, İslâm'a göre "İnsanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmet" in bir ferdi olarak marufu (tevhid) emredip münkeratı (şirki) nehyetmekle emrolunmuş değil miydin?

Kalender Naif,

Demokrasi, birkaç hususta İslâm ile özdeşleştirilmeye çalışılmaktadır. Bil ki bu hezimet ideolojisinin Aziz İslâm ile ortaklaştığı hiçbir yönü yoktur. İkisi de taştır diye kömür ile yakût-i rummanînin (Nar tanesi gibi olan çok değerli yakutun) aynı olduğunu söyleyebilen ise ehli hamakattır. Zifiri karanlıkta yakılan bir kibrit çöpünün ışığıyla, yer-yüzünü aydınlatıp ısıtan, hayat kaynağı güneş, hiç aynı nitelikte, değerde ve önemde olabilir mi?

Demokrasi dininin mezhepleri olan partiler yoluyla senin gibi, hakikatte temiz fıtrat sahibi binlerce pırıl pırıl genç yüce Allah'ın rızasına ulaşmak için en üstün amellerden olan davet, ıslah ve cihaddan geri bırakılmakta, ürkütölüp korkutulmaya çalışılmaktadır.

Duyguları asil, karakteri sağlam ve kalbi selim bir civanmert olarak adeta tarihin kalbi olan bu süreçte tevhid akidesinin izzetini kuşanarak muvahhid bir mümine yakışan kararlılığı, duruş ve direnişi göstermelisin.

Demokratik sistemin ayrılmaz birer parçası olan partilere yönelerek yüce Allah'ın sana bahşetmiş olduğu gençlik dinamizmini, enerjini, bilgi, birikim ve yeteneklerini heder etme. Şüphesiz ki kişi, dünyası için ebedî hayatını/ ahiretini harap ederse bu onun için en büyük musibettir. Bundan

çok daha büyüğü ise kişinin, başkalarının dünyası/dünyalığı için ahiretini harap etmesidir.

Demokrasi, partiler yoluyla her köye ve kasabaya ulaşabilen hem eyere hem de semere gelebilen bir şeytan bineğidir.

Bahadır Naif,

Demokratik sistemin başına geçen her kim olursa olsun tağutun ta kendisidir. Allah'ın ^(ac) hakimiyetini 'Oy' yoluyla gasp ettikten sonra insanlar arasındaki muamelelerde kısmen de olsa eşitliğe riayet ediyor olması, o yöneticinin tağut olduğu gerçeğini (bu hali devam ettiği müddetçe) asla değiştirmez.

İnsan, fitrî olan korku veya ümit; tehdit ya da vaadlere kapılabildiği için tağutun hükmüne boyun eğebilmektedir. Zira tağutlar, 12 Eylül 1980 darbesi benzeri olağanüstü dönemlerde olduğu gibi baskı ve korkuyla, veyahut yaşadığımız şu süreçte 'Yumuşak Güç' ile icra ettikleri gibi ümit veya vaadler yoluyla şirk düzeninin tahakkümünü muhafaza ederler.

Demokrasi, düşünce kuruluşları ve kanaat önderleri gibi yerli ve uluslararası alanda faaliyet gösteren şebekelerin, İslâm'ı sadece ahiret ile ilgilenip dünya hayatına sırt çeviren 'Kilise Dini'ne dönüştürme projesidir. Demokrasi, Batılılarca gayrimeşru olarak doğurulan; ulusalcılık, laiklik (ilmaniye), yurtseverlik, humanizm, milliyetçilik, faşist sosyalizm/baasçılık ve ateizm gibi şeytanî ideolojilerin döl yatağıdır.

Naif, evladım:

Bil ki çoğu necis olan bir şeyin azından da istifade edilmez.

Tahir olan İslâm’a particilik gibi kurumlarıyla demokrasi necasetini sıçratmaya cür’et edenlerin nasıl da geriletilip hezimete uğratıldıklarının örnekleri bugün capcanlı bir şekilde müşahade edilmektedir.

Cezayir (FIS-İslâmî Selamet Cephesi), Filistin (Hamas), Türkiye (MSP-Refah-Fazilet-Saadet-AKP), Mısır (İhvan) ve Tunus (Nahda) vd. birer ibret vesikası olarak halen güncelliğini korumakta ve akıl sahipleri için öğreticiliğini sürdürmektedir.

Yarın mahşer gününde müflisane bir ahvalde ilahi gazap ve azaba sebep olacak meş’um ve menhus demokrasi menheci üzere ve demokratik düzenin vazgeçilmez kurumlarından olan herhangi bir partinin kartvizitiyle huzur-u Rabbu’l âlemin’e vardığını düşün...

Ürperdin, değil mi?

“Müminler ancak o kimselerdir ki; Allah anıldığında kalpleri ürpertiyle titrer, O’nun ayetleri okunduğunda imanlarını arttırır ve yalnızca Rablerine tevekkül ederler.”¹

1. 8/Enfâl, 2

MÜNHEZİM ZÜMRELER...

Müslümanların tarihinde dönemsel şartlara göre birçok devirde İslâmi uyanış, diriliş, arınma ve direniş vakası hep var olagelmıştır. Kur'an-ı Kerim, vahiy olarak inmeye başladığı ilk günden itibaren, başta Müslümanlar olmak üzere bütün insanlığın zihniyetini ve hayatını değiştirip dönüştürmede etkin bir rol oynamıştır. İslâm'ın fert ve toplum üzerindeki etkisi hayatın tüm alanlarına yapıcı ve müsbet müdahalelerle de sınırlı değildir. İslâm, aynı zamanda kulun ebedi uhrevi hayatının nasıllığını belirleyici bir etki gücüne de sahiptir. Tevhid akidesi ve Nebevi menhecin toplamı olan İslâm, aynı zamanda muvahhid ümmetin hukuku/fıkıhı ve kültürüdür de.

İslâm coğrafyasında yaşayan halkların toplumsal bünyesinde veya itikadi ve siyasi zeminde devletin idari mekanizmalarında ne zaman bir sapma baş gösterdiyse, o devirdeki bazı dirayetli liderler veya Rabbani âlimler büyük bir sorumluluk üstlenerek bu gidişi düzeltmek için sapmalara sebep olan mevcut kurulu düzene karşı bazen fikrî, bazen de fiilî olarak kendini gösteren şer'i muhalefette bulunmuşlardır.

İnsan neslinin Âdem'den ^(as) kıyamete kadar devam eden kesintisiz bir sürekliliğe sahip olması gibi, İslâm da son din olarak insanlık üzerindeki gücü ve etkisiyle beraber kesintisiz bir devamlılığa sahiptir.

On dört buçuk asırlık bu devamlılık içerisinde İslâm ümmetinin tarihi, zafer ve hezimetin, saadet ve felaketin, imar ve tahribatın, yükseliş ve gerilemenin de tarihidir aynı zamanda. Yakın tarihimizdeki gerilemenin dip noktası, Osmanlı Devleti'nin çöküşü ve hilafet müessesesinin ortadan kaldırılmasıdır. Osmanlı'nın son devrinde asli kimliğini yitirmiş ve içeriğinden boşaltılıp sembolik bir makama dönüştürülmüş olan Hilafetin İslâm coğrafyasında yaşayan ümmetin siyasal birliğinin sembolik bir temsilcisi olma özelliğini canlı tutma çabaları da yetersiz kaldı. Hilafet müessesesi nihai olarak batıcı-laik kadroların öncülüğünde kurulan cumhuriyetin ilanından kısa bir süre sonra kâğıt üzerinde de resmen kaldırılmış oldu.

Dünyanın kalbi/Orta Dünya dediğimiz kadim İslâm coğrafyasının tarihi aslında tevhid ve şirk mücadelesinin tarihidir. Hak ve batıl arasındaki savaş bu kadim coğrafyada nasıl sonuçlandıysa yeryüzünün diğer bölgelerini de az ya da çok, merkezden çevreye doğru etkilemiştir. Kur'an-ı Kerim'de kıssaları anlatılan peygamberler ^(as) ile muvahhidlerin birçoğunun doğdukları, tevhid davetinde bulundukları ve kendi dönemlerindeki azgın kavimler veya tağutlarla mücadele ettikleri topraklardır buralar. İnsanlığın ikinci atası olarak kabul edilen Nûh'tan ^(as) muvahhidlerin önderi olan İbrâhîm'e ^(as) ve Habib-i Neccar 'dan Ashab-ı Kehf'e kadar, yaşadıkları devrin azgın kavimlerine, Firavun'a, Nemrud'a

ve diğer tüm tağutlara karşı onurlu, kararlı ve devamlı bir tevhid mücadelesi veren mümtaz şahsiyetlerin geride bıraktıkları mirası sahiplenerek yeni nesillerin de varlıklarını güçlü bir şekilde göstermeye muvaffak oldukları yerdir kadim İslâm coğrafyası.

Orta Dünya'daki bu mücadele, özellikle son yüz-yüz elli yıldır genel olarak İslâm düşmanlarının lehine olacak şekilde neticelendi. Müslümanlar açısından vahamet arz eden böyle bir tablonun ortaya çıkmasının başlıca üç nedeninden söz edilebilir:

1. Toplumların ve temsil ettikleri uygarlıkların sünnetullah gereği (ve genellikle de başka toplumlar eliyle) güç ve etkinliğinin zayıflaması yahut sonlandırılması.

“Her ümmetin bir eceli vardır. Ecelleri geldiğinde ne bir saat/ bir an onun gerisinde kalır ne de önüne geçebilirler.”¹

2. İslâm medeniyetinin bir çeşit duraklama, geçmişe göre yaşama, daha önce ortaya konulanları şerh etme, iktidar çekişmeleri/taht kavgaları, sosyal bünyede ortaya çıkan yozlaşma ve bazı dönemlerde hüküm/iktidar sahiplerinin itikadi-siyasi sapmalarının ortaya çıkması.

3. Yüzyıllardır İslâm'a yenilen Haçlı-Siyonist-Mecusi ittifakının İslâm ile mücadelede savaş dışında yeni yöntemler keşfederek İslâm ümmetini hezimete uğratabileceğine inandığı dini söylemler dışında 'Gri Mücadele Alanları' üretmesi. Böylelikle bizzat kendilerinin ürettiği demokrasi, kapitalizm, modernizm ve diğer ideolojiler gibi gri mücadele alanlarına müslümanları da çekmiş olmaları.

1. 7/A'râf, 34

Sömürgeleştirilen İslâm coğrafyasında milli kurtuluş savaşlarının sona ermesinden sonra demokratik, laik, milliyetçi, marksist veya sosyalist rejimlerin kurulmasıyla sömürgeciliğin başka bir şekle evrilmesinin ardından ümmetin zayıf düşürüldüğü çağımızda, kurtuluş mücadelelerinde çok önemli payı olduğu hâlde zaferden sonra horlanıp dışlanmaları sonrasında samimi müslümanların öncülük ettiği yeni bir süreç başlamış oldu. İslâmi uyanış, diriliş ve direniş süreci olarak tanımlanan bu yeni süreç hem emperyalist haçlı siyonistler ile mecusilere hem de onların yerli marabalarına Tevhid ve Sünnet nizamını esas alan yeni nesil samimi müslümanların süreklilik arz eden büyük bir potansiyele sahip olduklarını geçmişte olduğu gibi yeniden güçlü bir şekilde göstermiştir. Tevhid ve Sünnet ehli mücahid ve/veya müctehid müslümanların dile getirdiği gibi, üçüncü bin yılın başlarında fiili olarak başlayan veya başlatılan Üçüncü Haçlı Seferi'nin asıl amaçlarından birisi de ümmet coğrafyasında yeniden hayat bulan diriliş ve cihad ruhunu tamamen söndürmeye çalışmaktır.

Tevhid ve Sünnet Davetine Yöneltilmiş Tehdit ve Tehlikeler

Tevhid ve Sünnet nizamına gönül verip baş koymuş Müslümanlar, içinde bulunduğumuz şu yüzyılın başlarından itibaren batılı-doğulu, Haçlı-Siyonist ve Mecusi saldırılarının yeniden açık hedefi haline gelmiştir. Müslümanlar, kendilerine yönelik tehdit ve saldırılarda İslâm coğrafyasında yönetimde bulunan mürted ve hain yöneticilerin söz konusu Haçlı-Siyonist-Mecusi işgal güçlerine kayıtsız şartsız bir şekilde sağladığı destek ve marabalığa da tanıklık etmektedir.

Yeryüzünde şirk, fesat ve fitne tamamen ortadan kalkıp din/hakimiyet büsbütün Allah'ın (ac) oluncaya kadar zamanlarını, emeklerini, mallarını ve canlarını bu uğurda harcamaktan asla geri durmayan mücahidlerin ileri gelenlerinin birçoğu, birleşik küfür güçlerinin orantısızca ve ahlaksızca gerçekleştirdikleri vahşi saldırıların neticesinde ortadan kaldırıldı.

Yeryüzünde Allah'ın kelimesi üstün ve hâkim olsun diye onurlu bir şekilde direnirken, yerin altını cansız bedenleriyle dolduran muvahhidlerin ardından gelenler de Tevhid ve Sünnet davetinin sürekliliğini sağlamak ve bu davetin itikadi, menheci ve fıkhi mirasını korumak yolunda çok ciddi tehdit ve tehlikelerle yüz yüze kalmış bulunmaktadırlar.

Bahse konu olan tehdit ve tehlikeler listesinin ilk sıralamasında ise saray/sultan âlimlerinden oluşan sapkın ve saptırıcı münafıklar zümresi bulunmaktadır. İslâmcı hareketler bünyesindeki belamlar ve saptırıcı liderlerin yenilgi psikolojisiyle Tevhid ve Sünnete aykırı ideolojilere ve metodlara yönelerek kendilerine tabi olan kitleleri saptırmaları yüzünden İslâm coğrafyasında şu devirde fikri ve şer'i anlamda ciddi bir gerileme hâli yaşanmaktadır. Samimi müslümanların gönlünü daraltan esef verici bu durum, uyanış ve diriliş sürecini hem akidevî ilkeler hem de bu temel ilkelere muhatap olan kitleler itibariyle bir tehlike çemberinin içine itmektedir. Öyle ki tevhid ümmetinin asli kimliğine ve varlığına yönelik olarak da bir tehdit oluşturmaktadır.

Yeri gelmişken günümüzde tanıklık edilen ve İslâm'ın nezafetine dair zihinlerde bazı istifhamların oluşturulmasına

neden olabilen suni/sonradan üretilmiş başka bir tehlikeye de işaret etmek gerekir. Özellikle cihad bölgelerindeki bazı İslâmî/cihadî hareketlerle beraber ortaya çıkıp varlık gösteren yöntemler yahut cihadî gruplar içerisinde taassup-tan, cehaletten ve sıkça yaşanan kargaşadan kaynaklanan birtakım yanlış tepkiler ve uygulamalar görülmektedir.

İşgalci kâfirler ise bu türden hadiseleri adeta ganimet bilerek yurtlarını işgal edip sömürdükleri ve yok etmeye çalıştıkları müslümanların cihadını bunlarla karalamaya çalışmaktadırlar. Batılı-doğulu, haçlı siyonistlerle mecusiler bununla da yetinmeyip küresel şirk ve işgal operasyonlarına karşı direniş ve cihad yoluna baş koyan muvahhid erleri bu istikametten saptırmak ya da geri bıraktırmak için her türlü vasıtayı kullanmaktadırlar. Buradaki asıl gayeleri ise bu samimi ve dinamik Tevhid ve Sünnet neslini büyük bir umutsuzluğa, eşi görülmemiş parçalanmışlığa ve bozguna mahkûm ve mecbur etmektir.

Genel anlamıyla ümmet, bugün tarihte benzerine az rastlanan türden büyük bir zilletle, kahırla, mahrumiyetle, bölük pörçüklükle, açlık, korku, katliam ve tarifsiz bir utançla yüz yüze kalmıştır. Buna mukabil hem Tevhid ve Sünnet'e davet eden, hem de şer'i fıkına uygun bir şekilde Allah yolunda cihad eden muvahhidlerin hacmi, akli ölçülere göre ve müslüman sıfatını kullanan devasa kalabalıklara nisbetle minimum çapta ve çok sınırlı bir mahiyettedir. Bunun tek sebebi, işgalci kâfirlerin büyük ölçekli ve adeta nefes aldırmadan sıradanlaştırdıkları azgın saldırılar değildir. Diyebiliriz ki: Bunun en önemli sebebi, ümmetin başına, Rasûlullah'ın (sav) haber verdiği şu hâlin gelmiş olmasıdır:

“ ‘Kavimlerin, çağrışıp sofraya üşüşen oburlar gibi sizin üzerinize üşüşecekleri zamanlar yakındır.’ Birisi: ‘Bu, o gün bizim sayıca azlığımızdan dolayı mı böyle olacak?’ dedi. Rasûlullah (sav): ‘Bilakis siz o gün çok olacaksınız, fakat selin önüne kattığı çerçöp gibi ... Allah, düşmanlarınızın kalbin-den size karşı duydukları korkuyu çekip çıkaracak ve Allah sizin kalplerinize vehen atacak’, buyurdu. Başka bir adam: ‘Ya Rasûlullah, vehen nedir?’ diye sordu. Rasûlullah (sav): ‘Dünya sevgisi ve ölümden nefrettir’, buyurdu.”²

İşte bugün kendilerini İslâm’a nisbet eden ümmet fertle-rinin su üstünde çerçöp misali olmaları, parçalanmışlıkları, kendilerini hem sömürüye hem de bozguna açık bir hâle getirmeleri bu hadis-i şerifin tahakkuk etmiş olduğunu göstermektedir.

Bugün ‘ümmet’ diye vasfolunan kalabalıkların üzerine kara bulutlar gibi çöken felaketlerin vehametini daha fazla arttıran bir başka husus da sözde Müslüman âlimlerin ve İslâmîlik iddiasındaki cemaatlerin büyük bir çoğunluğun saray ve sultanların kapılarının gölgesine sığınmış olmalarıdır.

Bunların Seyda, Hoca, Molla, Şeyh vb. sıfatlarla aynı anda hem toplum hem de tağutlar nezdinde muteber ve saygın olmayı becerebiliyor olmaları, tüm Rasûllerin ortak daveti olan Tevhid davetinin aslına ihanetlerinin ve tağutlara sadakatlerinin çirkin neticesidir.

Tevhid ve Sünnet davetine ihanet eden sözde âlimler ve İslâmîlik iddiasındaki cemaatlerin çoğu, tağutların dipçikle-

2. Ebû Davûd, 4299

rinin ve kelepçelerinin korkusuna ve övgüleriyle ihsanlarının cazibesine kapılmış hâldedirler. İslâm coğrafyasının farklı bölgelerinde örneklerine sıkça rastlanan bu münhezim zümreler, askeri, itikadi ve kültürel işgal güçlerine hizmet etmek, kısmen kendi halklarına, kısmen de hakkın asli esaslarına ihanet edip kendilerine/gruplarına tabi olan her bir ferdi kurşun asker hâline getirmek, devasa bir medeniyetin tarihsel olarak akıp gittiği mecrayı farklı istikametlere yöneltip köklerini kurutmaya çalışmak ve tevhid davetini hezimete uğratmak için bilinçli olarak yahut kendini kullandırmak suretiyle tağutlara hizmette kusur etmezler.

Doğrusu söz konusu İslâmcı hareketlerin ileri gelen kadroları ve bu cemaatlerin bünyesinde çalışma yapan sair fertlerin tahmini toplamına bakıldığında, bugün İslâm dünyasının birçok bölgesinde her bir yerel veya bölgesel cemaatin ayrı ayrı, kemiyet itibariyle/sayısal olarak cidden büyük kitleler oluşturduklarını görmek mümkündür.

İslâm coğrafyasında deniz dalgaları misali kalabalık ve büyük ölçüde insan kaynaklarına sahip olan yüzlerce İslâmi hareket, cemaat, parti, muhafazakâr teşkilatlar ve örgütler bulunmaktadır. Tasavvufi tarikatların şeyhlerini, efendilerini, müritlerini ve takipçilerini de eklediğimizde sayısal olarak dev kitlelerle karşılaşırız.

Bugün Suriye, Irak, Burma, Libya, Sudan, Yemen, Somali ve Mısır'da yaşananlara karşı bu kitlelerin içinden ABD, Rusya, NATO Avrupa'sı, Rafizi İran, Budist putperestler ve Siyonistlere yönelik İslâm ve cihad şiarıyla nefret ve mukavemet arzularının depreşip boy verdiği gözlemlenebilmektedir. Fakat buna rağmen esas itibariyle değişmeyen

manzara gözler önündedir. Söz konusu bu kitleler maalesef hâlâ selin önüne kattığı çerçöp veya suyun üzerindeki köpük gibidir.

2016 yılının 15 Temmuz’unda ülkemizde yaşanan darbe girişiminin (özellikle de) yerli aktörlerine baktığımızda yine bu çerçevede değerlendirilebilecek bir manzara görmekteyiz. Darbeci kadroların çok büyük bir kısmının ortalama “muhafazakâr dindar” kesimlerden oluştuğu ortaya çıktı. Hepsi de bizim isimlerimize benzer isimler taşıyan ve bizim dilimizde konuşan insanlardı bunlar. Bu ağır cürümü işleyen uşak ruhlu güruh, aslında sadece belirli bir fikir ekolüyle ya da tek bir etnik veya dinî zümreyle sınırlı değildir. Yerli işgalci bu blok içerisinde birçok farklı sloganlar ve değişik kimlikler taşıyan birden fazla grup vardır. Ülkemizdeki son darbe kalkışmasının elebaşı olduğu ortaya çıkan dinî önder kisveli kişiliğin (Batılılar, birtakım menfaatler karşılığında kendi amaçları doğrultusunda istihdam ettiği bu tipi ‘Yeşil Cübbe’ ismiyle kodlamıştır) temsil ettiği düşünülen fikri siyasi ekol aksi yöndeki delillere rağmen İslâmcılık olarak kabul edilmektedir. Öyle ki özellikle de kendilerini sosyalist filan zanneden kesimler başta olmak üzere tüm gerici cahil laikler, söz konusu darbe teşebbüsünün bir şeriatçı(!) kalkışma olduğu balonunu şişirmekten geri durmadılar.

Bu örnekten hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Günümüzdeki davetçiler açısından belli ölçüde risk barındıran Tevhid ve Sünnet daveti karşısında kendilerini bağlantısız olarak konumlandıran âlimlerin, onlardan daha kötü durumda bulunan sömürge fakihleriyle saray ulemasının, dertsiz ve risksiz demokrasi limanına demir atmış İslâmcı(!)

partilerin, Batı işbirlikçisi laik bir sisteme entegre olmaktan memnun olan cemaatlerin, kanaat önderlerinin, liderleriyle ve bilginleriyle birlikte İslâmcı hareketlerin büyük bir kısmının aslında Tevhid ve Sünnet nizamı nazarında iflasın eşiğine gelmiş ve harabeye dönmüş bir yapılanmadan ibaret olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Bu hâliyle söz konusu bu yapıların Batılı-Doğulu işgalci kâfirlerin İslâm beldelerindeki kesintisiz işgal ve sömürülerine karşı kısmi ve bireysel istisnalar hariç olmak üzere, nitelikli ve sonuç alıcı bir direnç ve direniş gösteremeyecekleri de net bir şekilde görülmektedir.

İşgalci kâfirlerin İslâm coğrafyasının farklı merkezlerinde kümelenmiş ve iktidarı gasp etmiş olan yerli işbirlikçi, hain ve mürted yöneticilerin tam desteğini almış olması ve bunlara bel bağlaması tarihte eşi benzeri görülmemiş bu felaketin trajik boyutlarını daha da derinleştirmektedir.

Bu felaketin bir başka yönü de kâfirlerin elindeki en etkili silahlardan olan medyanın ürettiği bilgi kirliliği ile ahlaksızca saldırılar silsilesinin birçok İslâm davetçisini, müslüman âlimleri ve İslâmi hareketlerin öncüleriyile onlara tabî olan kitlelerin çoğunluğunu etkisi altına alarak baskılayıp silikleştirmesidir.

Bunun en açık delili de basın-yayın organlarının gece gündüz demeden gözlerimizin içine soktukları ve Müslümanları elem ve kedere gark eden, insanın azmini kıran, zihinleri bulandıran, kalplere korku ve güvensizlik pompalayan, ruhlarda ümitsizlik fırtınalarının kopmasına sebep olan kesintisiz haberler, yorumlar ve aynı amaçla hazırlanıp yayınlanan farklı programlardır.

Birçok İslâm beldesinde sözde demokrasi çatısı altında yürütülebilecek aktiviteler bile artık terör faaliyetleri kapsamında değerlendirilmekte ve amansız takibatlara uğratılmaktadır. Sivil Toplum Kuruluşları, basın-yayın, fikir, kültür, siyaset ve diğer alanlarda yapılan barışçıl faaliyetler dahi, ileriki zamanlarda şirk ve şer düzenlerini tehdit edebilecek bir istikamete evrilebilir korkusuyla hain ve mürted yöneticiler tarafından derhal terör töhmetine maruz bırakılmaktadır. Bu sebeptendir ki, Sivil Toplum Kuruluşları, basın-yayın, siyaset ve davet gibi sivil çalışma alanlarında faaliyet gösteren birçok kimsenin, mutedil olmak veya ılımlılık adı altında ya da bizzat kendisini ve mensubu olduğu camiayı tağutların yöneltebileceği terör ithamından uzak tutup çalışmalarını daha rahat sürdürebilmek namına, Tevhid ve Sünnet davetini, cihadı ve muvahhid direnişçileri karalayıp kötüleme cürmüne gönüllü bir şekilde ortak olmaları da hem ibretlik hem de esef verici bir manzaradır .

İslâm coğrafyasının farklı beldelerinde hâkim olan tağuti yönetimlerin izin verdiği çerçevede siyasal alanda faaliyet gösterip kendilerince İslâmi uyanışa dair ciddi hizmetler ürettiklerini zanneden farklı ekoller ve siyasi partilerin de nihai olarak ulaşabildikleri menzile; küresel şirk merkezinin bir parçası olan demokratik parlamentoya girmek ve hatta yeterli çoğunluğu elde ederek hükümeti teşkil etme kaygısıyla harekete koyulmak olarak sınırlandırmıştır.

Bu sebeple yolun başında veya ortasında bir yerlerde Batıcı-Laik-Demokrat sistemlerde varlığını bulan koyu cahiliye/modern şirk düzeniyle yüz yüze gelecekleri için kaçınılmaz bir biçimde bu küresel şirk düzeninin çarkına

kapılacak ve ister istemez Tevhid ve Sünnet davetçilerine ve mücahidlere düşmanlık eden uluslararası koalisyonun bir parçası olmaktan geri duramayacaklardır.

Tevhid Ehlinin Sebatı ve Ümitvarlık

Ülkemiz de dahil olmak üzere İslâm ülkelerinin tamamına yakınında faaliyet gösteren İslâmi hareketler uzunca bir zamandır izhar ettikleri fikirler, prensipler ve siyasal çalışmalarla fert ve toplum ıslahını amaçlayan programlar ve icraatlar dışında başkaca bir misyon ve amaçlarının olmadığını lisan-ı hâlleriyle ilan etmiş durumdadır. Bunu açıkça söyleyenler de oluyor bazen. Bu hakikate binaen asli manası itibariyle birçok İslâmcı hareketin artık sadece sosyal bir gruptan veya siyasal bir aşiretten müteşekkil olduğunu, tabî olduklarını iddia ettikleri itikadi ve menheci esasların içinin boşaltılmış olduğunu ve mevcut halleriyle artık tükenme noktasına geldiğini ileri sürenlerin bu iddialarındaki haklılık payları zaman geçtikçe daha da artmaktadır.

İslâmi hareket kisvesinde görünen birçok cemaat, öncüleri ve onlara tabi olanların yaşam tarzıyla, siyasal alandaki varlık gösterisinde müptela oldukları menheci savrulmalarla, gayri İslâmi sistemlere intibakıyla ve en önemlisi de ‘İslâmî Demokrasi’ vb. gibi derin itikadi sapmalarla beraber hakiki manada tükenişin eşğine gelmiştir. Söz konusu İslâmcı hareketler, teorisyenleri ve öncüleriyle beraber ya sapmalardan ötürü veya küresel sistem içerisinde meşruiyet kazanma ve yerel çapta da olsa etkin bir yer ve rol kapma kaygısıyla Tevhid ve Sünnet nizamına düşman cephenin safında yer almaktan kaçınmamaktadırlar. Bu ise, halen üzerinde bulundukları ve ısrar ettikleri fikrî ve menheci sapmalarla

şu dünya hayatında kaçınılmaz olarak ulaşacakları rüsvey edici nihai menzile doğru giden ara bir istasyon hükmündedir. Çünkü, bunun dışındaki bir tercih Tevhid ve Sünnet nizamına baş koymak ve Haçlı-Siyonist ve Mecusi cephe karşısında aynı şiddette cihadî faaliyetlerde bulunmaktır. Fakat demokratik-laik sisteme intibakta her geçen gün mesafe kat etmelerinden açıkça anlaşılmaktadır ki onlar her hâlükârda böyle bir şeyden geri durmaya azami özen göstermektedirler.

Küfrün, İslâm beldelerinde her yönüyle desteklediği ilhad, ifsad ve saptırmalara karşı sahte demokrasi çatısı altında barışçıl yollarla icra edilmeye çalışılan faaliyetler ve mücadele, sanılanın aksine hiç de kolay değildir. İslâm'ın zirvesi olan cihadla yapılan mücadelenin ise emeğinin daha fazla ve bedelinin oldukça ağır olduğu kuşkusuzdur. İslâmî davet ve direnişin bedelinin ağır olmasının bir sebebi de haçlı siyonistlere karşı direniş göstermesi gereken ümmetin çoğunun içinde bulunduğu gaflet uykusu, yerine çakılmışlığı, dünya sevgisi ve ölüm korkusu nedeniyle 'vehen' in onların kalplerine ve damarlarına pompalanmış olmasıdır.

Birbirleriyle dalaşıyor yahut aralarında ciddi düzeyde krizler yaşanıyormuş gibi görünen Batılı kâfir güçler ile yerli hain ve tuğyan ehli yöneticilerin hiçbir zaman ihtilaf etmedikleri tek mesele, Tevhid ve Sünnet daveti ve davetçilerine karşı kesintisiz bir biçimde gerekli tertip ve önlemleri almaktır. Arslan'ın dışlerini ve pençelerini söker gibi küresel şirk sisteminin çarkları arasında öğütülebilecek kıvama getirilip takdim edilen "ılımlı-demokrat Ehli Sünnet" veya "uyumlu-muteber Şia İslâmı" gibi din modelleri,

halen yaşanmakta olan savaşlarla ümmetin tüm unsurlarına yegâne alternatif olarak sunulmakta ve buna ikna olmak haricinde diğer tüm çıkış/kurtuluş yolları kapatılmaya çalışılmaktadır.

Tevhid ve Sünnet davetçilerinin günümüz itibariyle büyük sıkıntılar yaşadıkları ve zor zamanlardan geçtikleri şüphesizdir. Düşman işbirlikçisi hain ve mürted yöneticiler, tağuta kulluk zilletine düşmüş âlim müsveddesi münafık ve münhezim uşaklar ve isimleri sayılamayacak kadar çok olan ihanet şebekeleri dört bir yanda pusuya yatmış, hain kurtlar gibi tevhid imamlarını ve güzide mücahidleri kapıp götürmeye devam ediyorlar.

Allah (ac) dinine ve hak ve hidayet üzere sebat ettikleri müddetçe hizbine yardımcı olacağını vaat etmiştir. Şam beldelerinden başlayıp Roma'nın fethine kadar uzanacak olan fetihler silsilesinin ve zaferlerin müjdesinin mutlaka gerçekleşeceğine inanıyoruz.

“Allah: ‘Andolsun ki ben galip geleceğim ve resûllerim de (galip geleceklerdir).’ diye yazmıştır. Şüphesiz ki Allah, (güç ve kuvvet sahibi olan) Kaviy, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz’dir.”³

Gürül gürül akan suyun üzerinde bulunan köpük, kibir putu haçlı siyonistlerin ahvalinin hülâsasıdır. Haçlı başı Amerika, NATO Avrupası, Siyonistler, Mecusiler, Ortodoks Ruslar, yerli tağutlar ve Budist çeteler... Tevhid düşmanı bu kavimler arasında özellikle de okuyan düşünen ve ülkelerinin politikalarının belirlenmesinde katkısı olan her birinin çok iyi bildiği bir şey var:

3. 58/Mucâdele, 21

Onlar, mensubu oldukları şu kokuşmakta olan leş hükmündeki şirk ve şer uygarlıklarının yıldızının sönmekte olduğunu ve İslâm medeniyetinin yıldızının yeniden parlamaya başladığını anladılar. Üçüncü bin yılda başlattıkları Üçüncü Haçlı Seferinin uzamasının ve azgınlıklarının olabildiğince artmış olmasının bir sebebi de budur.

“Allah’ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Kâfirler istemese de Allah, nurunu tamamlayacak olandır.”⁴

Küresel, bölgesel ve yerel çapta tüm şirk ve şer unsurlarıyla mücadelenin hakkıyla sürdürülebilmesi için direniş unsuru tüm muvahhid erlerinin asıl/ana karargâhı, kalbin selim ve kavi olmasıdır. Fikrî yahut fiilî mücadele için hazırlık ve küresel şirke karşı direniş ise, Tevhid ve Sünnet nizamına baş koymuş, kalbi selim ve salih amellerle kuşanmış, yeryüzündeki tüm muvahhidlerin içinde bulundukları şartların tabii bir neticesi olacaktır.

4. 61/Saff, 8

ÖZDE LAİK, SÖZDE DEMOKRATİK REJİM VE UZMAN MÜNAFIKLİK SİYASETİ

Fitri değerlerini korumaya muvaffak kılınmış bir insan için her günün dünü, her senenin de geçen yılı aratır olduğu bir devirde yaşıyoruz. İslâm coğrafyasının büyük kısmında son yüz yıldır nesillerin hakiki manada tevhidden uzak, lâik bir eğitim cenderesinden geçirildiği malumdur. Eğitim ve öğretim süreci, yeni yetişen nesli tevhidden uzaklaştırmakla kalmamış, çok büyük bir çoğunluğu şüpheciliğe, deizme, hak ile batılı karıştırmaya, sözde iyi niyetli kararlar ve uygulamalarla kısmen örtülü hâle getirilen demokrasi şirkine saplanmaya ve tevhid davası ile tevhid ehline hasım olmaya yöneltmiştir.

Ümmet'in istikbali olan çocuklar ve gençlerin de ümmetin değer bakiyesi olan ihtiyarların da kahir ekseriyetinin kalpleri, ruhları ve zihinleri batıcı-laik eğitimin şirk yuvalarında az ya da çok kirletilmiştir ve kirletilmeye de devam edilmektedir.

Çocuklar ve gençler bu itikadi ve fitri yozlaşma sürecinin henüz başlarında sayılır. Yaşı ilerlemiş olanlar ise, geçmişlerindeki batıcı-laik eğitim ve şu ya da bu şekilde laik-demokratik tağutî düzene hizmet etmekle geçen zamanda

tevhid davetine karşı âdeta şehir bedevileri hâline gelmiştir. Onlara göre İslâm eğer demokrasiciliklerine, halkçılıklarına, şeyhçiliklerine, türbeciliklerine, kubbeciliklerine, her türlü sapkınlığı hoş görmelerine, bankalardaki faizli mevduatlarına ve artık sıradanlaşan modern laik yaşam tarzlarına karışmıyorsa, işte o zaman ‘Yaşasın İslâm!’ Böyle bir İslâm’ı bu hâlleriyle kendileri için birlik ve beraberlik çimentosu ve kardeşliğin garantisi olarak görürler.

“Müminler ancak kardeşlerdir...”¹ emri gereği müminler arasındaki kardeşliğin esası akide üzerinedir. En yüce kelime olan Kelime-i Tevhidi sıdk ve ihlas üzere ikrar edip şartlarını ve gereklerini yerine getiren tüm müminler gerçek anlamda iman kardeşliğini hak ederler.

“Müminler birbirini sevmeye, birbirlerine acıyıp şefkat göstermede bir beden gibidirler ki, bir organı ağrısa, bedenin diğer azaları da uykusuzluk ve ateş ile ona katılırlar.”²

Şüphesiz ki bu durum güçlü ve uzuvları tamam olan bir beden için geçerlidir. Bu çerçevede tevhid ümmetinin her bir ferdi aynı bedenin uzuvları gibidir. Tevhid ve iman iddiasında bulunup da imanına zulüm karıştıran, yani itikadî yahut amelî olarak türlü türlü şirk cereyanlarına kapılan mütebedeyyin müşrikler ise bu sıfatı hak etmemektedirler.

“Hiç müminle fasık olan kimse bir olur mu? Bir olmazlar!”³

Muhkem ayetlerle sabit, vahyi bir ölçü olan bu eşitsizlik hükmünü bütünüyle ortadan kaldıran, “... Allah ve Resûl’ü-

1. 49/Hucurât, 10

2. Buhârî, Edeb 27; Müslim, Birr 66

3. 32/Secde, 18

nün haram saydığını haram saymayan ...”⁴ ve Allah’ın (ac) nurunu ağızlarıyla söndürmek isteyen kafirlerle ittifak kurup tevhid ehline karşı aynı koalisyonda saf tutan, kendi iktidarlarının sürekliliği için mukaddes değerleri açıkça istismar eden ve muvahhidlerden başka hemen hemen her kesimi dost ve müttefik gören bu katmerlenmiş küfür anlayışının yerli mensuplarının iman kardeşliği hususunda ehli tevhid ile hiçbir müşterek yanlarının olmadığı gayet açıktır.

Bir memlekette hercümerc, kaos ve anarşi varsa şüphesiz ki bunu bir çeşit azap olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır. Bilhassa Ortadoğu coğrafyasındaki halkların uzun müddet kâh şirk ve zulüm rejimlerinin zorbalığıyla, kâh yerli tağutların efendileri olan emperyalist ülkelerin/koalisyonların işgal ve zulümleriyle ve İslâm’dan irtidat etmiş (aslında belki de İslâm’a hiç girmemiş) olan yerli işbirlikçi mürted ve müşriklerin Batı destekli iç işgal, zulüm ve terörizm faaliyetleriyle müptela olmalarının da bu çerçevede görülmesi gerekir.

Geçmiş ulemeden bazıları pazarlardaki ürün fiyatlarının fahiş ölçüde artmasını, yani günümüzde yaşanan yüksek enflasyon/hayat pahalılığını dahi bir tür azap olarak isimlendirmişlerdir. Kaldı ki hercümerc yaşanan beldelerdeki insanların çoğunun gündeminde fiyatların yükselmiş olması gibi bir gündemleri dahi yoktur. Zira içerisinde bulundukları şartlar gereği ilk olarak hayatta kalmak ve güvenli bir barınak bulmakla meşguller.

4. 9/Tevbe, 29

Geçmiş Kavimlerin İzinde

Gazze'mizdeki, Bağdat'ımızdaki, Yemen'imizdeki ve daha nice coğrafyamızdaki bu kaostan, anarşinin, batılilar karşısında zayıf bir hâle düşmenin ve önü alınamayan ihtilaf ve bölünme (çoğu da cepheleşme şeklinde bir düşmanlık ve saldırıya dönüşüyor) hâlen içinde bulunulan trajik durumu daha da içinden çıkılmaz hâle getirme potansiyeli taşımaktadır. “Ümmet'in geriye kalan bölümünün vaziyeti daha da içler acısıdır. Şunu unutmamak gerekir ki bugün büyük ölçüde yaşanan parçalanmanın, zayıflığın ve hercümercin en başta gelen sebeplerinden biri, ehli kitabı zilletle, dalaletle, gazaba ve azaba sürükleyen saiklerden başkası değildir.

Allah'a ve ahiret gününe iman hususunda şirke kadar götüren riyâkarlık, Allah'ın ve Rasûlü'nün haram kıldıklarını haram saymamak ve hak dini gerçek anlamda din edinmemek... Hak dine iman ettiğini zan ve iddia edip Şer'i Şerif dışındaki şeriatlara kail olan bir toplumun bu hâliyle dünya hayatında izzete, vahdete, can güvenliğine, huzura, saadete kavuşması pek de kolay ve mümkün görünmemektedir. Geçmiş ümmetlerin Kur'an-ı Kerim'de konu edilen kıssaları herkes için birer ibret tablosudur.

“Her yıl bir veya iki defa (Allah tarafından) imtihan edildiklerini, (buna rağmen) tevbe etmeyip öğüt almadıklarını görmüyorlar mı?”⁵

Çeşitli belalarla imtihan edilerek ibret almaya ve akıllarını başlarına devrişip tevbe ederek Allah'ın halis kulları olmaya davet edilen insanlar ise sözde eşitlikçi ve demokrat tağut-

5. 9/Tevbe, 126

lara itaat etmekle kendilerine de isabet edecek bir fitneyi/ bir azabı çağırmakta olduklarının gafletindeler.

Gaflet ... Bilinçli bir ihmal ve öteleyip erteleme. Bu, aynı zamanda münafık erkekler ve münafık kadınların bariz özelliklerinden biridir.

“Münafık erkekler ve münafık kadınlar birbirlerindendir. Kötülüğü emreder, iyilikten alıkoyar ve ellerini sıkır (cimrilik ederler). Allah’ı unuttular, Allah da (onları yardımsız ve nefisleriyle başbaşa bırakarak) unuttu. Şüphesiz ki münafıklar, fasıkların ta kendileridir.”⁶

Allah’a kulluktan, hak dini din edinmekten ve Allah ve Rasûlü’nün haram kıldıklarını haram saymaktan gafil bir şekilde yüz çeviren münafıklar da Allah’ın rahmetinden, hidayetinden, yardımından, korumasından ve mağfiretinden mahrum bırakılmakla “unutulmuş” ve terk edilmiş olurlar.

Yeryüzünün ‘Kalp’ Ağrısı

Rasûlullah (sav) düşünüşü ile, korumasıyla, amelleriyle yani kısaca tüm yönleriyle bir insanın iyi ya da kötü olmasında etkin ve belirleyici unsurun bir et parçası (kalp) olduğunu beyan etmiştir.

Numan ibni Beşir (ra): “Rasûlullah’ı (sav) şöyle buyururken dinledim” dedi:

“Helal olan şeyler belli, haram olan şeyler de bellidir. Bu ikisinin arasında, halkın birçoğunun helal mi, haram mı olduğunu bilmediği şüpheli konular vardır. Şüpheli konulardan sakınanlar, dinini ve ırzını korumuş olur. Şüpheli konulardan

6. 9/Tevbe, 67

sakınmayanlar ise gitgide harama dalar. Tıpkı sürüsünü başkasına ait bir arazinin etrafında otlatan çoban gibi ki, onun bu araziye girme tehlikesi vardır. Dikkat edin! Her hükümdarın girilmesi yasak bir arazisi vardır. Unutmayın ki, Allah'ın yasak arazisi de haram kıldığı şeylerdir. Şunu iyi bilin ki, insan vücudunda küçücük bir et parçası vardır. Eğer bu et parçası iyi olursa, bütün vücut iyi olur. Eğer o bozulursa, bütün vücut bozulur. İşte bu et parçası kalptir.”⁷

Kur'an'ı Kerim'de açık ifadeler ve Rasûlullah'ın (sav) hadis-i şeriflerindeki kesin bilgilerden anlaşıldığı üzere tarih boyunca gelmiş geçmiş olan hidayet önderi peygamberlerin kahir ekseriyeti Ortadoğu bölgesinde tevhid davetine başlamışlardır. Ortadoğu coğrafyası geçmişte birçok kez bâtil güçlerin kendi aralarındaki savaflara sahne olmuşsa da buralar esas itibariyle Rahman'ın (ac) orduları ile azgın şeytani güruhlar arasındaki mücadelenin değişmez mekânı olmuştur. Eğer yeryüzünü bir insan bedeni gibi düşünecek olursak bu bedenin iyi veya kötü olmasında asıl belirleyici olan kalbinin de birçok yönüyle Ortadoğu/Orta Dünya olduğunu söylemek mümkündür. Zira vahyin, nübüvvetin, adaletin, ahlakın ve merhametin ortaya çıkıp bütün yeryüzüne yayıldığı merkezdir burası.

Tevhid ümmeti dışındaki yerli ve yabancı şirk güçleri için bu bölgeyi çekici kılan da kısmen dini miraslarına sahip çıkma isteği, kısmen de bu bölgenin zenginlikleridir. Şu bir gerçektir ki dünya siyasetinde söz sahibi olmak için Ortadoğu'da bizzat yahut vekâleten de olsa güçlü bir şekilde bulunmak gerekiyor. 2003 yılında Irak'a işgal için gelen Amerikalılar bu harekâtlarını dönemin ABD başkanının

7. Buhâri, İmân, 39; Müslim, Müsâkât, 107

ağzından ‘Haçlı seferi’ olarak tüm dünyaya ilan etmekten kaçınmamışlardı.

Amerikalılar Irak’ta kendilerine hizmette kusur etmeyen laik-rafizî mürtedlerin varlığından ötürü ordusunun büyük bir kısmını geri çektiyse de bölgedeki çıkarlarının garantisi olarak çoğu üniformasız olan bir orduyu orada tutmaya devam etmiştir. Irak’la da yetinmeyip Şam bölgesinde bir tür iç işgalci pozisyonunda bulunan Kürtlerden ateist-sosyalist-laik bir grubu kendi hizmetinde istihdam etti.

“Hani şeytan onlara (savaşa çıkma) eylemlerini süslü göstermiş ve: ‘Bugün insanlardan sizi yenebilecek kimse yoktur. Hem ben de elbette sizin yardımcınızım.’ demişti. İki ordu karşı karşıya gelince, topukları üzere gerisin geriye kaçmış: ‘Şüphesiz ben sizden beriyim/uzayıp. Ben, sizin görmediklerinizi görüyor ve elbette ben, Allah’tan korkuyorum.’ demişti. Allah, cezası çetin olandır.”⁸

Hatırlayalım, insan kaynakları, teknik kapasite ve savaş gücü olarak ABD ile beraber devrin iki süper devletinden birisi olan Sovyetler Birliği ordusu, inançlı ve kararlı bir direnişten sonra Afganistan’dan kaçmak mecburiyetinde kalmıştı. Sünnetullah, Afganistan’da da ertelemesiz bir şekilde tahakkuk etmişti yine.

“Hiç kuşkusuz kâfirler, Allah’ın yolundan alıkoymak için mallarını harcarlar. Harcayacaklar da ... Sonra o harcamaları (yüreklarini yakan) bir pişmanlığa dönüşecek, sonra da yenilgiye uğrayacaklar. Kâfirler toplanıp cehenneme sürüklenecelerdir.”⁹

8. 8/Enfâl, 48

9. 8/Enfâl, 36

Gözler ve Namlular Yeryüzünün Kalbine Kilitlenmiş Durumda

Dünyanın doğusundan, batısından, güneyinden, kuzeyinden ilgili ilgisiz ya da dışarıdan ilgisiz gibi görünen sayısız ülkenin Orta Dünya'da ve Akdeniz'de güç ve bayrak gösterisinde bulunması, bölge halkları açısından her zamankinden çok daha büyük acıların yaşanacağını güçlü bir işaretiydi. Nitekim Irak ve Şam'ın harap edilmesinden sonra bu kez Siyonistlerin Filistin'e, özellikle de Gazze'ye yönelik yıkım ve katliamlarını en alçak çukurlukta sürdürmesi de bunu gösterdi.

Yabancı küfür güçlerinin kendi aralarında ciddi ihtilafları varmış da birbirlerine gözdağı vermek için buralarda gövde gösterisine girişiyorlarmış gibi diplomasi soslu medyatik masallar uyduruluyor. Halen devam eden bu askeri güç yığılmasının asıl sebebi tarumar etmeye devam ettikleri İslâm beldelerinin paylaşımı sofrasında daha büyük lokmalar yutabilmek için kendilerince uygun bir pozisyon elde edebilmektir. Yerli iç işgalcilerle yabancı sömürgeci küfür güçlerinin bölgedeki insanları veya tarihi-kutsal mekanları filan zerre kadar önemsedikleri yok. Onlar için asıl ve önemli olan, yerin altındaki zenginlik kaynakları ve diğer hasım güçlere karşı stratejik olarak üstün bir konum elde edebilmektir. Uluslararası küfür toplumunun diğer ülkeler üzerinde yaptırım gücü olan en büyük tağutu BM ve BM çatısı altında oluşturulan farklı organizasyonlarda yıllardır süregelen müzakerelerin esasını da bu konu oluşturmaktadır. Fiilî olarak yaşanan da budur.

Bölgesel tağutlar için de asıl önemli olan ulusal çıkarlarıdır. O çıkarlar ki Avustralya'yı, Kanada'yı ve Çin'i dahi Orta Dünya'ya getirtmiştir. Tüm bu küfür güçleri tevhid ve medeniyetin beşiği Orta Dünya konusunda geniş çerçevede örtülü bir mutabakat içerisindeyler. Şu anda müzakere edip yapmaya çalıştıkları yahut engellemek istedikleri şey ise bu "sofra"dan kimlerin kovulması ve kimlerin asla yaklaştırılmaması hususunda alınacak tedbirler meselesidir. Dünyanın her yerinden gözlerin ve namluların çevrilmiş olduğu bu topraklarda yaşayıpta söz konusu gelişmeler karşısında sükût etmek, bitaraf durmak veya Haçlı batılıların safları arasına katılmak yahut Rafizileri hâlâ barışın ve çözümün bir aktörü olarak görüp onlar hakkında ümitvar olmak gaflet ve katmerli hamakattan başka bir şey değildir.

Muhafazakâr demokrat kimliği tescillenmiş olsa da daha çok "İslâmcı" olarak etiketlenen mevcut yönetimin bu bağlamdaki siyaseti bazı yönleriyle sonraki nesillere ibret olacak cinstendir. Tevhid ümmetine karşı düşmanlık; Rafizilere, ateist-sosyalist şer odaklarına ve Ruslara karşı millicilik-milliyetçilik; İslâm coğrafyasındaki kukla tağutlarla ümmetçilik, ABD ve Avrupa Birliği ülkeleriyle de dostluk ve müttefiklik zemininde ilişkiler yürütebilme becerisi ancak "Uzman münafık" sıfatıyla izah edilebilir.

Batıla dost ve müttefik olan bir ülkenin idarecilerinin nifakta bu denli uzmanlaşmış olmalarının kökeninde ne olduğu hususunda bu bölümün başlarında bir ipucu verilmmişti. Bağrında münafık ve müşrik bireyler yetiştiren batıcı-laik okulların ruh, kalp ve zihin üzerindeki tahribatı tahmin edilebilir oranların çok çok üstündedir. Henüz ço-

cukluk çağında yaşanan bu tahribata maruz kalan bir fert ileriki yaşlarda memur, iş adamı, asker yahut başbakan dahi olsa önünde-sonunda (bilhassa yönetim kademelerinde bulunanlar başta olmak üzere) o kişinin iradesine galebe çalmaktadır.

Böylesi bir eğitimden geçirilmiş fertlerden müteşekkil yönetim kadrosu, küresel sistem denilen tağutî düzene intibakta ve her platformda eşgüdümlü çalışıp iş birliği yapmakta hiç de zorlanmaz. Velew ki kişi bu tür meselelerde ilkelerini korumaya istekli ve İslâmi (!) hassasiyetlerini muhafaza etmede direnç gösterse dahi sistem denilen dev çarkın içerisine dahil olduğu ândan itibaren, artık onun değirmende öğütölüp un hâline gelen buğday tanesinden bir farkı kalmamaktadır. Çünkü sistem değirmeni, içine giren her şeye kendi standartlarına göre işlem yapar.

Tağutî sistemin bugün ellerinde kadife eldiven var diye itikadını ve iradesini kurban eden yahut rehin bırakan milyonlarca dindar insanın hikayesi de benzerdir. Rabbimizden ümid ve duamız bilhassa İslâmi hizmetlerde ömür tüketen mütedeyyin-dindar-muhafazakâr insanların hikayelerinin tevhid akidesi itibariyle yüce Allah'ın razı ve hoşnut olacağı doğru istikamete evrilmesi ve hak ve hidayet üzere nihayete ermesidir.

TEVHİD ÜMMETİNE KARŞI TOPYEKÛN TAARRUZ

Çevre-komşu ülkelerden birinin öksürüğü tutsa, bulunduğu jeopolitik konumu nedeniyle Türkiye'nin de duruma göre ya karnı ağrır ya da beyni zonklar. Bunu sadece Osmanlı bakiyesi bir ülke olmanın cilvesi olarak değerlendirmek doğru değildir. Zira, aradan yüz yılı aşkın bir süre geçti. Zaman değişti, hukuk değişti, nesiller geldi geçti ve en önemlisi de İslâm'dan irtidat ettiğini tüm dünyaya açıkça ilan etmiş bir rejimin varlığı hâlen devam etmektedir. İslâm coğrafyasında da bu durum en azından mevcut rejimler ve yöneticiler itibariyle böyledir.

Merkezini Şam bölgesi olarak aldığımızda Türkistan'dan Mağrib'e kadar olan hat üzerinde bulunan İslâm coğrafyasındaki halklar, sinir uçları açığa çıkarılmış ve yüksek hassasiyetlerin her an ihtilaflara ve sonu gelmez çatışmalara dönüşebildiği kaypak bir zemin üzerinde dizayn edilip yapay sınırlarla konumlandırılmıştır. Öyle ki, herhangi bir ülkede yaşanan olağanüstü siyasal gelişmeler havuz halesi gibi çevre ülkeleri de etkileyebilmektedir. Havuzdaki suya bir çakıl taşı atıldığında taşın atıldığı noktadan başlayarak kenarlara doğru genişleyen haleler oluşur. Bu anlamda

herkes aynı “havuz”un içerisinde ve birinin diğerinden etkilenmemesi mümkün değil.

Ulaşım ve iletişim imkanlarının baş döndürücü bir hızla geliştiği günümüzde siyasal veya ekonomik çalkantıların küresel boyutta bir etki oluşturmaları bugün itibariyle doğal karşılanabilir. Fakat İslâm coğrafyasındaki durum en az bir asırdan beri bu minvaldedir. Savaşta veya barışta, kriz veya refah dönemlerinde, ekonomik, siyasal ve toplumsal kırılmalarla en çok etkilenen ve zarar gören, daima başta söz konusu hat üzerindeki ülkeler olmak üzere İslâm coğrafyasındaki halklar olmuştur. Bu vakıa Batılılar tarafından âdeta bir sistem hâline getirilmiştir.

Batılıların da aramızdaki Batıcıların iş birliğiyle sürdürmeye çalıştıkları bu köhnemiş sistem, her dönemde yeni gibi görünen ihtilaflar, kaoslar, krizler, kutuplaşmalar ve çatışmalar üretmeye devam etti. Tâbi oldukları demokrasiye ve laik düzene kendileri için bir yönetim şekli ve bir hayat tarzı olmanın ötesinde çok daha farklı anlamlar yüklemektedirler. Günümüz itibariyle İslâm coğrafyasındaki çatışma bölgelerinde giderek daha görünür hâle gelen ve netleşen saflaşmalar bunu teyit etmektedir. Bunu birkaç misalle somutlaştıralım.

Künyesi komünist fakat devlet işleyişi büyük ölçüde kapitalist olan Çin rejiminin Türkistan’daki zulüm ve vahşetine dünyada gıkını çıkaran kimse yoktur. Milliyetçi kesimin ara sıra duyulan homurdanmalarını kesmek için hükümetin pek mahcubane ve kıvrak diplomatik dille deklare ettiği bir iki demeç dışında, ülkemizden de ciddi anlamda yükselen bir ses yok. Hayvanlarına dahi “İnsan hakları” muamelesini

yakıştıran Batılıların, söz konusu mazlumlar olunca nasıl da kulaklarının üzerine yatıp ıslık çalmaya başladıklarına bilmem kaçınıcı bin kezdir tanıklık ediyoruz.

Burma'daki mazlumların durumu da benzer vahamettedir. Hatta biri diğerinden daha da trajiktir. Kendilerine koyu Budist, Müslümanlara ise katı laik olan mutlak şirk rejiminin yerli Budist halkın da katılımıyla gerçekleştirdiği kıyım ve zulümler engelsiz ve yaptırımsız bir şekilde devam etmektedir. Tüm bunların görmezden gelinmesinin önemli nedeni; Müslümanlara yapılan bu zulmün Budizm kökenli olması ve laiklik gibi Batılılarla ortaklaşılın bir ideolojiye dayandırılmasıdır.

19 Haziran 2019'da mahkeme salonunda vefat eden Mısır'ın devrik Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi tarafından rütbe atlatılarak yükseltildiği generallik payesine razı olmayıp kendilerine biatlı "Demokrat Halife" vaadiyle haçlı siyonistlere kanarak onlara emir eri olmayı geniş karnına sindirebilmiş Sisi firavunu da cürümlerini giderek büyüyen bir tehdit olarak gösterdiği İslâm'a karşı laik-batıcı reflekslerle işlemeye devam etmektedir. Bütün dünyanın gözleri önünde mazlum halkı üçer beşer infaz eden, haksız yere tutuklatan, akıl almaz işkencelerden geçiren, tiyatro gibi yargılamalarla müebbet hapis ve idam cezalarına çarptıran Mısır firavunu aynı zamanda emrindeki medya organları marifetiyle dizi ve sinema filmleriyle siyonist Yahudi efendilerini munis ve hatta Siyonizm ilkelerine uygun olarak üstün göstermenin gayreti içerisine girmiştir.

Libya'daki çıban başı, Amerikan vatandaşı, darbeci General Halife Hafter...

İslâm ümmetinin baş belâsı Rafizî İran'ın İmamiye gazı(!), petro-dolarlar, örgütlendirme ve devasa silah yardımları ile ifsat ederek ilim ve hilim yurdu Yemen'i onlar vasıtasıyla fitne yuvası hâline getirdiği Ensarullat ve başlarındaki Huti ...

Orta Asya'daki Türk devletleri, Irak, Tunus ve diğerleri ...

Batıcılık, Batı ittifakı, demokrasi ve laiklik, söz konusu geniş coğrafyada İslâm ümmeti olma iddiasındaki geniş halk kitlelerinin neredeyse iflahını kesmiştir. Genel görünümü pek de iç açıcı olmayan bu manzaranın temel sebeplerinden birisi de "İslâm Ümmeti" olarak isimlendirilen bu kitlelerin bizzat kendi öz nefislerine karşı samimi ve dürüst davranmıyor olmalarıdır.

Haçlı Ordularına Vekâleten Haçsız Marabalar İşbaşında

Modern şirk ideolojilerine inanıp kafirler gibi yaşadığı hâlde aynı zamanda mümin muamelesi görmeyi istemek olacak şey değildir. Günümüz vakıası ise genel olarak budur. Yirminci yüzyılın ikinci yarısından sonra Batılı emperyalistlerin fiilî işgal ve sömürge faaliyetlerini sonlandırdıkları düşünülmektedir. İki binli yılların başında yaşanan Afganistan ve Irak işgalleriyle bunun doğru olmadığı çok büyük acılar ve ağır bedellerle ortaya çıktı.

Haçlı siyonistlerin hücre kromozomlarındaki vahşi sömürgecilik genleri nesilden nesile tevârüs etmektedir. Geçmişte Haçlı Seferleri, günümüzde de demokrasi ihracı derken bugün çok daha sinsi bir planı uygulamaya koymuşlardır. Görünümü yerli fakat zihniyeti haçlı olan zındık mürtedleri tevhid ümmetinin üzerine salmak ...

Koyun Gözlü Adam ve Batı'nın 'Yeşil Alan'ı

Kıssadan hisse... Rivayet olunduğuna göre gözlerini kaybetmiş âmâ bir adama göz nakli yapılmasına karar verilmiş. Nakil yapacak doktorlar hastaya “Beyefendi, nakil yapabilmemiz için şu anda uygun bağışçı yok. Bu durumda çok uzun bir süre bekleyebilirsiniz, haberiniz olsun. Fakat farklı alternatiflere de razıyım derseniz, size kısa zamanda göz naklini gerçekleştirebiliriz.” Hasta adam, körlüğün karanlık dünyasından kısa sürede çıkabileceğini ümit ederek ‘alternatif’in ne olduğunu sormadan doktorların teklifini kabul eder. Hemen ertesi gün ameliyata alırlar. Bir süre sonra taburcu ederler. Belli aralıklarla kontrole giden hastaya doktorlar: ‘Nasılsınız, herhangi bir şikâyetiniz var mı?’ diye sorunca adam şöyle bir cevap verir: ‘Doğrusu ciddi bir şikâyetim yok, amma... Mesela evde, bahçede veya sokakta yeşil bir şey gördüğümde gözlerim gayri ihtiyari o yeşillığe takılıp kalıyor.’

Meğer doktorların ‘alternatif’ dedikleri şey, bir koyunun gözleriymiş!

Zırhlı bir şövalye de olsa, matruş suratlı kravatlı hınzır bir diplomat da olsa, haçlı siyonistlerin de ‘Yeşil’i, tarih boyunca İslâm ümmeti ve İslâm coğrafyası olmuştur. Dün haçlı seferleriyle, bugün demokrasi ve laiklik ambalajlı bombalarla çöreklandıkları İslâm beldelerindeki halkların içinden devşirdikleri ve sadece yönetici sınıfla da sınırlı kalmayan büyük kalabalıklardan oluşan itaatkâr marabalarını sahaya sürerek, örtülü işgal ve sömürü faaliyetlerini sinsice sürdürmektedirler. Batı’nın yerli marabaları bizzat yaşadıkları beldelerde tarihte belki de ilk kez şahit olunan bir

ahlaksızlık örneği sergileyerek ‘Öz işgalci’, ‘Öz sömürgeci’ olmuşlardır. Böylelikle beslenip semirdikleri Batı zihniyetine münasip bir şekilde işgal ve sömürde yeni bir çağır açarak Batılılarla ortaklaşmaya kalmayıp onları kendilerine hayran bırakmanın hazzıyla motive olmaktadır.

Hakkı yalanlayan ve onunla alay eden haçlı siyonistler ile yerli marabaları, hak ehline karşı ellerinde bulunan sihir gücündeki sosyal medya ve televizyon kanallarıyla yaydıkları yalan, komplo ve propagandalarla mücahidleri ümmet içerisinde izole ve mahkûm etmek için büyük çabalar sarf etmektedirler. Sahadan, denizden, havadan ve uydulardan ahlaksızca saldırılarda bulunanların belli başlı özellikleri de birbirlerinden uzak değildir.

- Demokratik oldukları varsayılan ancak yegâne dertleri müşterek çıkarları olan Batılı devletlerin ortaklaştıkları küresel çeteler koalisyonu.
- Batıcı ve Batı müttefiki olan, aynı zamanda demokrat ve laik olmakla beraber Müslüman kimliğini kullanan tağuti rejimlerin yöneticileri ve emirleri altındaki ordular.
- Rafizî Yeni Fars İmparatorluğu hayaline Batılılarla eşgüdümlü çalışmalarla biraz daha yaklaşan İran ve onun güdümünde hareket eden diğer Rafizî unsurlar ki, bunlar tarihsel olarak İslâm ümmetine muaraza ve düşmanlıkta daima başrolde olmuşlardır. Ümmet coğrafyasında ve Batıdaki değişik platformlarda demokrasi ile İslâm’ı birbiriyle barıştırmaya ve karıştırmaya gibi laflar ederek bu cürmü işlemeye ilk cüret edenler de Rafizî İran’ın batınlılığı felsefesi hâline getirmiş ve cürümleri hayat hikayelerinden daha uzun olan mollalarıdır.

Haçlı Siyonistlerin bir asra yakın süredir tesis edip olgunlaştırmak istedikleri “İdeal forma sokulan ümmet üzerinde kudret sahibi ve Batı’ya biatlı bir İslâm Halifesi” projesinin bir daha geri dönülmez biçimde akamete uğraması, küresel çeteleri bunun kendileri açısından büyük bir yenilginin başlangıcı olabileceği gibi bir korku ve dehşete sürüklemiştir. Bu hezimetini daha kuvvetlice hissetmelerini ve kısmen de görmelerini sağlayan hadiselerin mekânı ise Filistin-Şam topraklarıdır.

Küresel çeteler koalisyonu liderleri, şeytani projelerinin darmadağın edildiğini görmeleri ve daha da önemlisi alışageldiklerinin tersine, kendi kontrol ve yönlendirmeleri dışındaki tevhid ümmetinin yüce Allah’ın (ac) yardımıyla; tecdit, ihya, techiz ve temkiniyle gün geçtikçe güçlenen bir surette varlık göstermeye devam etmelerini de eşi benzeri görülmemiş bir terör, anarşi ve kendi mevcudiyetlerine yönelik büyük bir tehdit olarak değerlendirmektedirler. Bu da insiyaki/içgüdüsel olarak bir beka korkusuna dönüşmektedir. Hissettikleri bu korku da doğal olarak tıynetlerine uygun vahşi saldırganlık şeklinde tebellür etmektedir.

Siyonistlere himarlık vazifesini deruhte etmek için özel olarak seçilmiş olan Haçlı başı ABD ve maiyetindeki güruhun kendi çıkarları açısından hâlen sürdürdükleri İslâm düşmanı politikaları dışında barış, huzur, güven ve insan odaklı farklı bir siyaset tatbik etmeye yönelmeleri mümkün değildir. Koyun gözlü adamın gözlerinin yeşillige odaklanması gibi haçlı siyonistler de kendi “yeşil”leri olarak gördükleri İslâm coğrafyasında marabalarının saflarını arttırıp sıklaştırmakla meşguller. ABD ve diğer Batılı çete-

ciler artık şunun farkındalar; eskisi gibi İslâm coğrafyasına ordular göndermeden de kendilerine bağlı ve bağımlı hâle getirdikleri irili ufaklı değişik güçler üzerinde uzun soluklu bir savaşı kolaylıkla koordine edip sürdürebileceklerdir. Düşman ise her zamanki gibi demokrasi ve laiklik cephesine en büyük tehdit potansiyeli taşıyan tevhid ümmetidir.

Tevhid Ümmetine Karşı Askerî ve ‘Manevî’ Koalisyon!

Batılıların ve Batıcı yerli müttefiklerinin olanca güçleriyle sürdürdükleri bu savaşta ABD öncülüğündeki koalisyonu marabalık eden devletlerin yöneticileri, onları destekleyen kitleler, laik örgütler ve taraftarlarının kimliklerinin net olarak görülmesi gerekir. Yerli oluşları, hasbelkader bu topraklarda doğmuş veya yaşıyor olmalarından kaynaklanan demokrat, laik ve ateist unsurlar için devlet ya da örgüt menfaati söz konusu olduğunda haç ile hilal yahut kıızııldız ile siyon yıldızı arasında hiçbir fark yoktur.

Ülkelerimizi mayın tarlasına çeviren ulusçuluk belası ile laiklik ideolojisinin halklarımıza dayatılıp zaman içerisinde sistemleştirilmesiyle ümmet içerisinde İslâm’dan dönüşler ve kopmalar Ebubekir ^(ra) döneminde yaşanan riddet hadiselerinden daha vahim boyutlara ulaştı. Meselenin bir başka trajik boyutu ise, tevhidin özünden ve esaslarından yüz çevirerek farklı küfür ideolojilerini benimseyen, özümseyen, bu ideolojiler uğrunda mesai harcayan, mücadele eden ve ömür tüketen marazî tiplerin ‘Her yerde bulunmak’ ilkesizliğiyle ve yeri geldiğinde menfaate tahvil etmek maksadıyla kendilerini Müslümanmış gibi reklam etmekten kaçınmıyor oluşlarıdır.

Çevremizde ve yakınlarımızda biri diğeri mutlak surette iptal eden, birden fazla sıfatla tanınan birçok kimsenin varlığını müşahade etmek mümkündür.

“Müslüman(!) demokrat”, sosyalizm referanslı “Devrimci Müslümanlar(!)”, her şeyi mübah sayan ibahiye'nin günümüzdeki mümessilleri gibi olan “Hoş görücü, diyalogcu çağdaş Müslüman(!)” vb.

Bunların dışında inanç ve ideoloji itibariyle laik, alevi-rafizî, zerdüş, kamâlist veya ırkçı olup aynı zamanda “Müslüman” sıfatını kullananları da kaydetmek gerekir. Bu hakikatten hareketle denilebilir ki, bugün tevhid ümmetinden toplamda bir çınarın gölgesi kadar bir şey kalmıştır.

İsimleri ulema, evliya ve hukema arasında zikredilen dahi(!)ler azim derecede iç karartıcı olan bu manzarayı görmezler, görmek de istemezler. Onların bir kısmı eşitlikçi tağutun ve laik-demokratik şirk rejiminin lehinde olmak üzere milliyetçi-muhafazakâr hükûmetlere fetva üretmekle meşguller.

Bir taraftan sanki Firdevs cennetlerinden söz ediyorlarmış gibi nostaljik Osmanlı tapınmacılığından laklak ederlerken, öte yandan Osmanlı'nın asırlar boyunca şer'i şerifin adaletiyle hüküm sürdüğü İslâm beldelerinin haçlı siyonistlerle savaş uçakları ve İHA'larıyla bombalanabilmesi için izin ve imkân verebileceğine dair şeytanî fetvalar hazırlarlar. Böylelikle her çeşit küfür akidesine sahip kimselere dahi hoşgörü ve hürmetlerini takdim etmekten geri kalmayan dalalet önderleri, mazlumların yakılarak ve parçalanarak öldürülmelerine sözde meşruiyet kazandırmış olurlar.

Küfür ideolojisine sahip kimselere ve kafirlere özgü hayat tarzlarını engin hoşgörü gösterenler, küfür koalisyonun bombaları altında inim inim inleyen mazlum halkın hayat hakkını ve şer'i şerifin hükmü altında yaşama iradeleri ile tercihlerini tıpkı Batılılar gibi hiçe sayarlar. Kör, sağır ve kalpsizler...

Toplum içerisindeki din bilginlerinin büyük ölçüde müptela olduğu bu körlük "Ümmet" diye dillerinden düşürmedikleri büyük kalabalıkların inanç ve ideoloji itibariyle saplandıkları bataklığı görmelerine engel olmuştur. Esasen ümmet dediğimiz geniş kitlelerin ve özelde ülkemizdeki gayri İslâmî ideolojik kesimlerin sapmasının en mühim nedenlerinden bir tanesi de bu sınıf saptırıcı din bilginlerinin bizzat kendileridir. Özellikle de Kürdistan bölgesinde medreselerin ve mollaların çokluğu ile beraber şirk ideolojinin adeta halkın kılcal damarlarına kadar nüfuz etmiş olması ne kadar da büyük bir tezattır.

Bilhassa son yüzyılda Batılı ve batınî kaynaklardan beslenmeleri, Batılı değerleri ve ilkeleri önceleyen laik okullarda okumuş olmaları ve diğer laik kurumlarda yer edinmeleri doğal olarak hâlihazırdaki helak edici pozisyonları dışında farklı bir netice doğurmamaktadır.

Haçlıların Haçsız Müttetikleri: Laik Marabalar

Haçlıbaşı ve diğer çete elebaşları kırılmaya ve kırdırılmaya son derece elverişli ümmet coğrafyasındaki bu yapıyı çıkarları doğrultusunda sınırsızca kullanabileceklerini fark ettiler. Bu fark ediş, İslâm coğrafyasındaki muazzam yeraltı kaynaklarını keşfetmiş olmaktan daha önemliydi onlar için. Çünkü artık çok kalabalık, büyük riskler taşıyan ve

ülke bütçelerini sarsacak ölçüde yüksek maliyetli yeni haçlı seferleri düzenlemeye gerek kalmayacaktı.

Hepsinin de ortak paydası laiklik olan sosyalistler, milliyetçiler, baasçılar, alevî-nusayrî-rafizîler, demokratlar, zerdüşter ve envaitürden isimler altında örgütlenmiş putperest cereyanları bir blok hâlinde birleştirmek suretiyle tevhid ümmetine saldırtma potansiyelini geçmişteki bazı tecrübelerden de istifade ederek daha güçlü bir şekilde ortaya çıkarmış oldular. Müslümanların durumu, tıpkı korumasız iken binlerce eşek arısının saldırısına uğrayan bir kimse-nin durumundan daha zordur. Allah'ın rahmeti, yardımı ve koruması olmazsa ardı arkası kesilmeyen basın-yayın yoluyla yapılan kötü propaganda ve ağır bombardıman saldırıları karşısında değil mukavemette bulunmak, sebat etmeye dahi güç ve imkân yoktur.

Zalimler Felah Bulmazlar

Modern zamanların “Furkan Günleri”ni yaşıyoruz. Tevhid diyerek söze başlayan davetçilerin, tıpkı Mekke müşriklerinin yaptığı gibi sabîî diye yaftalandığı zor zamanları ... Mekke’de Ebu Cehil’den, Ümeyye’den ve Ebu Leheb’den birer tane vardı. Günümüzde ise hemen hemen her sokak başında, her gazete köşesinde, bloglarda ve ekranlarda Ebu Cehil’in çirkin silueti beliriyor, sesi duyuluyor ve ideolojik necaseti yeni nesiller üzerine boca ediliyor. Allah (ac) lafz-ı celâlini dillerinden eksik etmeyen, kravatlısından cübbe-lisine kadar türlü türlü saptırıcı önderler de cabası ...

Müminlerle beşer suretindeki iblislere aynı muameleyi reva görerek eşitlikçi tağutî tıynetini yine yeniden gösteren saraydaki potansiyel “Halife” ve avanesi daha önce de de-

falarca yaptıkları gibi tercihlerini Amerika önderliğindeki şirk ve şer koalisyonunu razı ve hoşnut etmek istikametinde kullanmışlardır.

Müslümanları “... Bunları, dinleri (Allah’ın yardım edeceğine dair inançları) aldattı ...”¹ diye önce vicdanlarda mahkûm etmeye çalışıp, sonra da hiçbir suçları olmadığı hâlde derdest eden marabalarla onlara emir ve talimat veren eşitlikçi tağut ile avanesi yüce Allah’ın gazabına müstehak olmak pahasına Amerika’nın dostluğuyla beraber Batılı ve bâtil güçlerle iş birliği yapmaktan geri durmamaktadırlar. Coğrafyamızdaki laik rejimlerin beka endişesi ve devlet menfaatleri ile Batılı devletlerin kurumsallaşmış etkisi altındaki paramiliter-maraba laik örgütlerin varlıklarını ve mevzilerini koruma gayeleri hemen hemen hepsini tevhid ümmeti karşısında aynı cephede birleşmeye yöneltmiştir.

İşte bu manzara asrımızın Furkan günlerinin kısa bir özeti gibidir.

Müslümanların hiçbir şekilde hak etmedikleri hâlde zulüm uygulamalarına maruz bırakılmaları, diğer İslâm beldelelerinde yurtlarından edilmeleri, ocaklarının söndürülmesi ve her gün onlarca canın yitip gitmesine yol açan bombalamaların gerçekleştirilmesi için haçlı siyonistlere izin, imkân ve fırsat veren eşitlikçi tağut ve avânesinin akıbeti de tarihteki seleflerinin akıbetine benzer olacaktır.

Allah (ac) zulme asla rıza göstermez. Müslümanlara yaptığı zulmü, dilinden Allah (ac) lafzını eksik etmeden çokça bağırıp hak suretinde görünmek suretiyle gerçekleştirenlerin

1. 8/Enfâl, 49

hiç ummadıkları bir anda zillet ve rüsveylıkla tepetaklak olmaları mukadderdir.

Allah (ac) Azîz'dir, Muntaqim'dir.

ULUSLARARASI ŞER SİSTEMİNDEN EŞ BAŞKANLI KÜRESEL ŞİRK KOALİSYONUNA

Savaş, barış, üstünlük, yenilgi, refah, kıtlık, güçlülük, zayıflık ... Bu hâllerin hepsi sadece tek bir neslin yaşadığı süre içerisinde gerçekleşmiyor olsa da sonuç itibariyle tüm bunlar tarih boyunca insanlar ve milletler arasında dönüp dolaşır.

Güneş, ışığının çok güçlü ve sıcaklığının en yüksek derecelerde olduğu konumdayken, yani günün ortasında tam tepedeyken bu konumu, zevale doğru hareket ettiği ânın da başlangıcıdır. Geçmiş devirlerde her bir devlet tarihin tekerrürünün doğal bir sonucu olarak kuruluş- yükseliş- duraklama-gerileme ve çöküş şeklinde cari olan kaçınılmaz akıbetle yüz yüze kalmıştır. Bir devlet, gücünün zirvesinde ise tıpkı güneşin tam tepede olduğu andan sonraki akıbeti gibi onun için de artık zevale doğru işleyen tarihsel süreç başlamış sayılır. Tarihin tekerrürü denilen şey aslında sünnetullah'ın tahakkuk ediyor olmasıdır.

Bu değişmez hakikatin ışığında bakıldığında bugün birçok yönden gücünün zirvesinde olan bazı ülkelerin zahiri görünümlerinin aksine içten içe bir bekâ endişesi yaşadıklarını görmek mümkündür. Bu endişenin sebebi, düzenli

bir düşman ordusunun saldırı ve işgâl girişimi gibi yakın bir tehdit hâli değilse de giderek güçlenen ve yakınlaşan başka ihtimaller çıkıyor ortaya. Mesela küresel ekonomik sistemde yeniden ortaya çıkabilecek ciddi ve derin bir krizin özellikle de çok güçlü görülen bazı ülkelerin aleyhinde olmak üzere, yerleşik dünya düzeninin baştanbaşa değişmesine sebep olması bile muhtemeldir. Bu ülkelerin karma etkili, yıkıcı, bozucu gayri nizami savaş unsurlarının tehdit ve saldırılarının sürekli ve ısrarlı hedefi olmaları hâlinde meful olarak hiç de alışık olmadıkları böyle kaotik bir durum karşısında sendeleyerek akıbeti kendileri için pek de iyi olmayacak krizlere doğru sürüklenmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Şu sıralar Mısır'dan Yemen'e, oradan da Azerbaycan'a kadar geniş bir coğrafyada yeni bir Sykes-Picot haritasını sahada uygulamakla meşgul olup kendilerini dev aynasında gören bazı ülkelerin çok da uzun sürmeyecek bir vakit sonra kendi ulusal sınırlarının kaynar suya atıldıktan sonra çeken fanila misali merkeze doğru itilip küçülmesi gibi bir belayla yüz yüze dağılma sürecinin başlangıç safhasında olduğunu da aslında en iyi onlar bilir. Bu devletler, aslî bünyelerinde hissedilmeye başlanan hastalık belirtilerine karşın İslâm coğrafyasını ortak menfaatleri istikametinde istedikleri gibi dizayn edip çekip çevirmeye çalışmak gibi huylarından asla vazgeçmezler.

Rabbanî buyruklara Nebevi menhece aşına olan her bir Müslüman bilir ki çıkar ortaklığında tek millet gibi olan uluslararası toplum denen küresel şirk koalisyonu ülkelerinin Tevhid ümmetine ve İslâm coğrafyasına yönelik

müdahaleleri daima önceden tasarlanmış ve belli bir zamanlama ve planlamayla uygulanagelmıştır. Şu ânda bile Tevhid ümmetine düşman batılı ülkeler ile Tevhid düşmanı rejimlerin egemen olduğu İslâm coğrafyasındaki ülkelerin başkentlerinde ve belli başlı şehirlerinde binlerce stratejist ve analistin istihdam edildiği birçok stratejik düşünce kuruluşu faaliyet göstermektedir. Bundan on yıllarca önce özellikle Ortadoğu’yu nasıl görmek istediklerini ve ne şekilde yeniden dizayn edebilecekleri üzerinde yaptıkları fikrî sondajların sahadaki uygulamalarına nasıl ki ancak günümüzde şahit olabiliyorsak tıpkı bunun gibi, önümüzdeki on yıllarda da İslâm beldelerini hem coğrafik hem de ideolojik olarak kendi çıkarlarına uygun ve kontrol edilebilir bir çerçevede yeniden kurgulama senaryoları üzerinde yoğun bir mesai harcadıkları hususunda hiçbir şüphe yoktur.

Kaptan köşkünde ABD’nin oturduğu uluslararası toplum ‘gemi’inde küresel sisteme entegre olmanın doğal bir sonucu olarak yer alan Türkiye’nin mevcut sistem ve yönetimi ile söz konusu projeler de kendisine tevdi edilen ve küresel sistem içerisindeki (BM ve NATO üyeliği ile AB’ye aday ülke olması gibi) konumu itibariyle uygulamak zorunda olduğu politikalarla bu projeye mutlak surette katkı verdiği kesin olmakla beraber bu katkının hangi boyutlarda olduğu tam olarak bilinmemektedir.

ABD ve AB ile aynı gemide bulunmayı onlarla gerçek anlamda müttefik olmak şeklinde anlayan Türkiye’nin söz konusu müttefik ülke yöneticilerinin beyanatları, politikaları ve Türkiye’nin terörist olarak nitelendirdiği çok sayıdaki örgüte ve örgütçülere kucak açıp ittifaklar kurması

karşısında ihanete uğramışların psikolojisiyle zaman zaman vaveyla etmesi ise aslında mizah konusu olabilecek cinsten bir tepkidir. Uluslararası toplum ‘gemi’sinin kaptan köşkündeki ABD ile diğer yardımcı kaptan konumundaki ülkeler ise kendisini aynı gemide bulunduruyor olmalarını Türkiye’ye yaptıkları büyük bir lütuf olarak görmekte, hatta gerektiğinde kendisinden istifade edilebilecek sıradan bir tayfa muamelesi yapmayı sürdürmektedirler. Anadolu toprakları tıpkı Romalılar devrinde olduğu gibi bugün de Avrupalılar için önleyici savunma amaçlı bir ileri karakol hükmündedir. Neredeyse iki bin yıla yakın bir zamandır ta Romalılardan kalma ve Avrupalıların uygulamaya devam ettiği en istikrarlı politikalardan birisi de budur. Aksi hâlde Avrupalılar Türkiye’yi NATO üyeliğiyle veya AB’ye yakınlaştırmakla aralarına alıp barındırmazlar.

Tarihin Tekerrürü, Sünnetullah’ın Tahakkuku

Bugün çok güçlü ve kudretli gibi görünen emperyalist ülkelerin en azından birkaçı başta belirttiğimiz kısır dönünün son aşamasına pek de uzak olmayan bir noktada bulunmaktadır. İslâm coğrafyasında Tevhid ümmetinin aleyhinde olmak üzere açık veya gizli her türlü ahlaksız faaliyeti yürüten küfrün elebaşı bazı ülkeler, hiç ummadıkları bir zamanda ve hiç beklemedikleri yerlerden gerileme ve zayıflama sebeplerini oluşturacak siyasal, sosyal, ekonomik ve en önemlisi güvenlikle ilgili krizlerle boğuşmak zorunda kalacakları bir devrin şafağındayız. Çok değil bundan yarım asır kadar önce, ortalama bir insan ömrü kadar hüküm sürmüş kudretli(!) ve şaşaalı komünist Sovyet İmparatorluğu’nun çöküşü ve darmadağın oluş süreci

tüm dünyayı meşgul ediyordu. Sovyetler Birliği'nin kızıl ordusu, çevre ülkelerdeki yönetimlere korku salıyorken bu ateist grubun zelil bir şekilde hezimete uğrayıp helâk olarak tarih sahnesinden çekilmesinin fitilini Afganistan'daki mücahidler ateşlemişti. Rusların bugün Akdeniz'de varlık göstermeye çalışmasının ve ordu envanterinde birikmiş olan bomba ve mühimmatı devrik Nusayri tağutu Esed tiranlığı döneminde Şam bölgesinde Müslümanların üzerine yağdırıp yeni geliştirdiği uçak ve silahları denemesinin en mühim sebeplerinden birisi de işte bu yürek yarası ve kuyruk acısıydı.

Ruslar, komünist Sovyetlerin Afganistan'daki rüsvay edici yenilgisinin kendilerince rövanşını alıyorlar Şam bölgesinde. Günümüz Rusya'sı açısından tarihin tekerrürü ve Sovyetler Birliği'nin akıbetine uğraması Suriye'den kaçmak mecburiyetinde kalması ve Ukrayna savaşında askeri açıdan yıpranmasıyla mevcut şartlarda daha mümkün ve muhtemel görünüyor. Rusya, on yedi milyon kilometre karelik yüzölçümüyle dünyanın en geniş topraklarına sahip ülkesi olmakla beraber doksandan fazla özerk cumhuriyetten/devletçikten oluşan bir federasyondur aynı zamanda. Bu federasyonun sınırlarının 'tırtıklanması' ve merkeze doğru itilip daraltılması korkusunu her zaman yaşamaktadır Ruslar.

Sovyet artığı aslen komünist ve şimdilerde Kızıl Haç gösteren Rus yöneticilerin ipini koparmış gibi Ukrayna dahil gözlerine kestirdikleri yerlere saldırmalarının gerçek nedenleri arasında bu korku da var.

ABD, AB, Ruslar, Maoist Çin, Budistler, Rafizîler ve diğ-
ğerleri ... Hepsi de Tevhid ümmetine karşı akıllara dur-
gunluk veren gayri insanî ve gayri ahlakî savaş taktikleri ve
katliam yöntemlerinde birbirleriyle adetâ yarış hâlindeler.
Bilhassa Irak-Şam-Filistin beldelerinde her birinin haçını ve
bayrağını taşıyan ve langırt masasındaki demir çubuklara
bağlı minyatür oyuncular gibi gerektiğinde hareket ettirilen
maraba takımları var.

Hangi belde İslâm düşmanlığı yapmaya güç yetirebilen
bir dabbe varsa anında şirk koalisyonuna ilştirilerek başta
medya yoluyla marabalıkları ilan ve tescil edilir, sonra da
askerî eğitimlerle, milyon dolarlarla ve silah yardımlarıyla
techiz edilerek sahaya sürülürler. Fakat her zaman oldu-
ğu gibi yine Sünnetullah'ın tahakkuku ile tarih tekerrür
edecektir.

“... Sonra o harcamaları (yüreklərini yakan) bir pişmanlığa
dönüşecek, sonra da yenilgiye uğrayacaklar...”¹

1. 8/Enfâl, 36

UZAKTAKİ, ÇEVREMİZDEKİ VE ARAMIZDAKİ ‘BATI’

“Batı” kavramsallaştırması İslâm karşıtlığı/düşmanlığı zemininde esas itibariyle bütünlük ve netlik ihtiva eden bir tanımlama değildir. Bâtıl tanımı, Hak karşıtlığı anlamı itibariyle daha kapsayıcıdır, denebilir. Fakat bu da âdeta Batı ile özdeşleştirilen ve kaynağı büyük ölçüde zulüm, tuğyan ve ahlaksızlığa dayalı ekonomik, askerî, siyasal, kültürel ve diplomatik güç ve etkinliği tarif ederken başkaca tanımlamaları kullanmayı gerektirir.

Bugün “Batı” dendiğinde hemen hemen hiç kimsenin aklına yeryüzünün doğusundaki veya diğer bölgelerdeki İslâm karşıtı/düşmanı güçler ve topluluklar gelmez. Türkistan’daki Çin vahşeti, Keşmir’deki Hindu yamyamlığı, Myanmar’daki Budist terörü, Orta Afrika’daki Hıristiyan mezalimi... Tüm bunlar, İslâm karşıtlığı ve düşmanlıkta Batı ile beraber aynı kampta bulunmalarına rağmen Batılı olarak isimlendirilmez.

Batı kavramlaştırmasında da aslında bir tür haçlı-siyonist kurnazlığı vardır. Her türlü maddi refahın, demokrasinin, demokratik özgürlüklerin, hür düşüncenin, sanatın ve gelişmişliğin ana yurdu olarak insanların aklına ilk olarak

Batı dünyası geliverir. Bütün dünyada böylesi güçlü bir algının oluşmasında çağımız firavunlarının sihirbazlar topluluğu gibi olan medya-reklam gücünün çok yaygın ve etkin kullanımının büyük bir payı vardır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; Batı, aslında iki ana unsurdan oluşmaktadır. Bunlardan ilki, devasa bir savaş gücü ve teknolojisi, ikincisi de yaygın ve etkin olarak kullanılan medya ve reklam ağıdır.

Batı, birincisiyle işgal ettiği ülkelerin altını üstünü âdeta kalburdan geçirircesine sömürdü. Bu ülkelerden çekilmek zorunda kaldığında da halkları ve ülkeleri birbirine düşmanlaştıran politikalar yürüttü. Attığı nifak tohumları nesilden nesile boy verip büyüdü ve mazlum halkları içine çekip yakan büyük bir yangına dönüştü. Bu tür iğrenç politikalarla servetine servet, gücüne de güç kattı ahlaksız Batı. Bu, işin bir tarafı.

Medya ve reklam ağları ise yeryüzündeki şirkin ve fesadın ana kaynaklarından biridir. Tıpkı Firavun'un sihirbazlarının, halkın toplandığı meydanda yere attıkları ip ve odun parçalarını havayla civayla yılan gibi göstererek bunları oynatabileceklerini zannetmeleri misali bir şeydir, medya-reklam ağlarının yaptığı.

Şüphesiz ki Hakka karşı kibirlenenler, gücü de ellerine geçirdiklerinde kendileri dışındakilere karşı hiçbir ahlaki sorumluluk hissetmezler. Böyle bir sorumluluk hissetmelerini gerektirecek herhangi makul ve geçerli bir sebep de yoktur onlara göre. Demokrasi, akılcılık, eşitlik ve özgürlük diyerek Allah'ı^(ac) inkâr ettiler. Allah ve genel anlamda din hakkında bizzat kendi öz nefislerine ve yol

göstericisi konumunda bulundukları kendi halklarına da zulmettiler.

Bu derin sapmayla hem ferdî hem toplumsal hem de bir aralar ülkemizde de gündemleştirilen kamusal alanlardan kendi tanımlarıyla Tanrı'yı ve Din'i tamamen çıkarmış olduklarına inandılar. Neticede Hıristiyanlıktaki muharref hâliyle dahi Tanrı inancını inkâr etmekle yükseldiklerini zannettikleri refah ve kibir kulelerinde, her bir ferdin farklı inanç veya ideolojilerle birden fazla ilah edindiği hakikati ortaya çıktı. Heva ve akıllarıyla ürettikleri bu sahte ilahlarına bağlılık ve itaati de siyonist-haçlı atalarından miras aldıkları İslâm düşmanlığı üzerinden gerçekleştirmektedirler.

İleri Demokrasinin İdeal Toplumı: Nesl-i Şarlı!

Kibirli ve şımarık olmakla beraber güçlü gibi de görünen Batı'nın, İslâm coğrafyasındaki sömürü ve talanları farklı şekillerde devam ederken; öte yanda yaptıkları sayısız katliam ve yıkımları bile ikinci plana iten birtakım şenâatler icra etmektedirler. Batılıların tümünün bu şenâatleri tasvip etmediği şeklinde bazı görüşler de ileri sürülebilir. Rasûlullah'ı (sav) hedef alarak yapılan istihzaî yayınlar ve belli bazı odaklarca organize edilen Kur'an-ı Kerim yakma gibi aşağılıklar yıllarca devam etmiş ve zaman zaman tekerrür etmektedir. Bugüne kadar Batı dünyasından bu tür hedef gözetici kasıtlı saldırılar karşısında adı anılmaya değer hiçbir Batılı liderden veya devletten itirazî bir ses çıkmadı. Sükût, ikrardan gelir.

Konuşulması veya açıklama yapılması gereken yerde susmak; söyleneni, çizileni ve yapılanı kabul etmiş olmak

demektir. Batılılar; bu hezeyanlar karşısında sükût da etmeyerek Haçlı zihniyetinin aslında kendi öz kimlikleri olduğunu göstermiş oldular. Bunu da her zamanki gibi düşünce ve ifade özgürlüğü putunun arkasına saklanmaya çalışarak yaptılar.

Şarlilerin kalemli ve kelâmlı hezeyanlarının asıl maksadı, İslâm'ın şerefli bahadırlarıyla karşılaşmak ve kendilerine saldırtmak değildi elbette. Bu yapılanlar; İslâm ümmetine yönelik topyekûn ve organize saldırı, sindiri ve imha politikalarının medya-reklam ağındaki bir parçasıdır.

İslâm coğrafyasında Batılıların âdeta bölge valisi olmaktan başka bir fonksiyonu olmayan tağutların başında bulundukları devletler de örtülü bir biçimde tüm mekanizmalarıyla kendi halklarını, özellikle de yeni yetişen nesilleri Hebdocu Şarliler topluluğu hâline getirmek için gayret göstermektedirler. Bu politikalar, Batı'nın tüm iğrençliklerinin döl kesesi gibi olan demokrasinin gereklerindendir.

Uzun zamandır devam eden ve en son Şarlı hadisesiyle zirve yapan Batı saldırganlığına karşı İslâm coğrafyasında ve ülkemizdeki tepkiler üzerine şunu söylemek gerekir.

Demokrasiye inanan yahut demokrasiye inanmıyorsa da bunu açık bir şekilde deklare edemeyen ve hatta kendilerini ıkına sıkına demokrasi taraftarıymış gibi göstermek durumunda kalanların ortaya koyduğu tepkiler de kalplerinin müzebzeb hâlini ve kafalarının ne kadar karışık olduğunu gösteren ilginç bir tablo çıkardı ortaya. Tepkilerin hedefinde sözde Şarlı ve Şarlı zihniyetinin rahim-i madei olan Batı küfrü ve kibri vardı; ama en çok konuşulan şey terörist

olarak ilan edilip neredeyse İslâm'dan çıkarılan Peygamber sevdalısı şerefli gençler oldu.

Demokratik sistemin aslî parçaları hâline gelen muhafazakâr mukaddesatçı partilerin ve kitlelerinin, demokrasinin değerlerinden olan ifade özgürlüğü bağlamında tepkiler gösterip gösteriler düzenlemeleri, kolaylıkla tarif edilemeyecek acayip bir ruh hâlini yansıtmaktadır. Aynı anda hem Şarlılara hem de Peygamber sevdalısı şerefli gençlere tepki göstermenin bir başka adı ne olabilir? Netice itibarıyla özellikle de ülkemizde gösterilen tepkiler, bitin dişini kırmak (!) türünden de olsa sözünü ettiğimiz çelişkileri daha görünür kılmıştır.

Hümanizma kesesinden herkese ve her kesime cömertçe bağışlarda bulunan muhafazakâr demokrat iktidarın eğer bu hızla devam ederse İblis'e de "Şeytan kardeşimiz!" diye hitap edip muhabbetlerini takdim edeceği günler yakındır.

Şeytanın dahi "... Ben Allah'tan korkarım, sizin görmediklerinizi görürüm ..." diye yapmaktan uzak duracağı çirkin şenaatleri yaptıklarından ötürü Ka'b bin Eşref gibi helak edilen Şarlılara destek için hasta yatağından kalkıp Paris'te küfür önderleriyle aynı safta bulunan siyaset Mevlana'sı böyle hızlı hızlı dönmekle altında bir gayya kuyusu açtığını fark etmelidir. Hacı Bektaş'ı, Mevlâna'yı, Yunus'u ve daha nice tevhid kaçkınlarının yolunu yol edinenlerin nihai menzili kaçınılmaz olarak bu vahim görüntüdür. İslâmcı teröre (!) karşı her gün Müslüman beldelerini bombalatan Siyonazist ve Haçlı elebaşlarıyla aynı safta kol kola girme zilleti...

Batıcı-Laik eğitim sistemiyle beraber Batıcı-Laik garson boy tağuti örgütlenmelerin tornasından geçmiş ne kadar çok T.C. vatandaşı “Şarlı” varmış... Bu vesile ile bunu da öğrenmiş olduk.

Kesin olan şudur ki; ülkemizde sosyal demokrat, laik, kamâlist, sözde yurtsever veya sosyalist diye kamufle olan Şarliler, Batının kalemlili-klavyeli orijinal Şarlilerinden daha azgın ve sınır tanımaz bir gürühtür.

Batıcı-Laik-Demokratik sistemin bütün cürümleri bir tarafa gençliğin önemli bir kesimini şeytanizme kul olan Şarliler topluluğu hâline getirmesi, çok daha büyük bir cürümdür. Zira bu büyük bir fitnedir. Bu cesametteki bir fitne mecrasını buldu mu, kontrolü mümkün değildir ve giderek yaygınlaşma temayülü gösterir. Uhrevi hayatı harap edecek sonuçlara sebep olur. Bu tür fitneler, Kur'an-ı Kerim'de beyan buyrulduğu üzere katlden/öldürmekten daha büyüktür, şiddetlidir.

Beyefendi kılıklı, kravatlı Batılı küresel terör baronlarının safında yer almak; tarih boyunca hatırlanacak bir zillet görüntüsü olarak hafızalara kazınmıştır. Bu tür hadiselerden nemalanmaya çalışmak, beyhude gayretlerdir. Muhafazakâr, dindar etiketlerin altındaki gerçek kimlikler böylece daha net ve açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu türden bir çabaya yakın geçmişten de aşınayız. Orta yaş ve üzerindeki her Müslüman hatırlayacaktır.

Humeyni'nin Ruşdi'sinden Şarif'lerin Şarlı Hadisesine

Yeryüzünde yaşanan ve şahit olduğumuz birçok hadise, aslında pek de görüldüğü gibi değildir. En çarpıcı örneklerden bir tanesi de İran'da 1979 yılında gerçekleşen Şiî-Farsî devrim hadisesidir. Aradan geçen uzun yıllardan sonra oradaki devrimin asıl mahiyetinin, İslâmi değil Fars milliyetçiliğiyle Şia taassubu sentezinden oluşan farklı bir şey olduğu geç de olsa anlaşılmış oldu. Şia devriminden sonra seksenli yılların başlarında, hiçbir uluslararası tanınırlığı olmayan Salman Ruşdi ismiyle Hindistanlı bir biyolojik varlık, Şarlivari bir tarzda adına kitap bile denemeyecek bir hezeyanname yazmıştı. Hâlâ tam olarak anlaşılamayan bir şekilde beniâdem suretindeki bu şeytanın hezeyannamesi, tüm dünyada gündemin ilk sırasına oturtuldu.

Seksenli yılların İslâm coğrafyası günümüzdekinden pekte iyi durumda değildi. Halkın üzerine kâbus gibi çökmüş olan azgın tağutlar hâkim oldukları her ülkede Müslümanlara âdeta nefes aldırıyorlardı. İslâmi hareketler üzerinde büyük baskılar kurulmuş, takipler, tutuklamalar, işkenceler, zindanlar ve idamlarla inim inim inletiliyorlardı.

Afganistan'da komünist Sovyetler Birliği kendi sonunu getirecek işgale başlamış, mazlum halk ilk zamanlarda Kızılordu'ya karşı çakaralmaz tüfeklerle cihad ediyorlardı. Moro'da, Keşmir'de, Eritre'de Müslümanların feryatları yükseliyorken Mısır'daki çağdaş Firavun Müslümanlarla tıka basa doldurduğu zindanlar yetersiz kalınca çölde esir kampları inşa ediyordu. Suriye'de devrik tağutun babası olan o zamanki tağut Hafız Esed, başında bulunduğu Nu-

sayrı rejiminin bütün gücünü Ehli Sünnet halkın üzerine sürüyor ve sadece birkaç gün içerisinde Hama şehrinde en az yirmi bin insanı katlediyordu.

Genel görünüm itibariyle böyle bir İslâm coğrafyası vardı o zamanlar. Böyle bir dönemde Kur'an-ı Kerim'e ve Rasûlullah'a Şarlivari saldırıları ihtiva eden Salman Ruşdi hezeyannamesi yayınlandı, dağıtıldı, medya ve reklam ağıyla şöhretlendirildi ve doğal olarak tüm İslâm coğrafyasında önü alınamayan tepkilere sebep oldu. Öyle ki; yapılan gösterilerde tağuti güçlerin saldırıları neticesinde yüzlerce insan öldürüldü bu ülkelerde. Tam bu sıralarda Humeyni'nin Ruşdi hakkında ölüm fetvası verdiği haberi yayıldı tüm dünyada. Henüz emekleme çağında ve Irak ile savaş hâlinde olan Şii-Farsî İran'ın liderinden gelen bu haber, tüm İslâm coğrafyasında sevinç ve heyecan dalgasına sebep oldu. Aradan neredeyse yarım asra yakın bir zaman geçti ama herhangi bir gelişme yaşanmadı Ruşdi hakkında. O gün bugündür Salman Ruşdi ülke ülke, diyar diyar dolaşır, konferanslar verir ve hatta yeni hezeyannameler yazar. Bunca zamandır nüfusu yüz milyondan fazla olan Şii-Rafizîlerin arasından Humeyni'nin fetvasının gereğini yerine getirecek bir tek tane adam çıkmadı.

Rafizilerin Kur'an-ı Kerim'in sıhhatine yönelik ve Rasûlullah'ın (sav) eşlerinden müminlerin anneleri olan Aişe ve Hafsa (ra) validelerimiz hakkındaki iğrenç iftiralarını ve hezeyanlarını bilenler, yaklaşık yarım asırdır Ruşdi hakkında hiçbir girişimde bulunulmamış olmasını çok iyi anlarlar ve böyle bir şeyin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini de gayet iyi bilirler. Kur'an-ı Kerim ve müminlerin anneleri

hakkındaki takiyyesiz gerçek itikadlarını açıkça ilan etseler, ümmet İsrail'den önce onları tükürük selinde boğacaktır. Bu, bahs-i diğer.

Safevi İran'ın (Sünni) İslâm dünyasında özellikle de devrimin ilk yıllarında hüsnükabul ve destek bulmak için Salman Ruşdi'nin hezeyannamesinden çokça istifade ettiği sonraki yıllarda ortaya çıktı tabii. Öyle bir İran'dan bahsediyoruz ki; İranlı komünist Kürtlerin partisinin başında olan Dr. Kasımlı ve birkaç arkadaşını Almanya'da öldürmüş, Türkiye'de Humeyni muhalifi birçok kişinin kaçırılması, sorgulanması ve öldürülmesi eylemlerini bazı taşeron örgütcükler eliyle yapabilmiştir. Aynı yıllarda Afganistan'daki mücahidlerin arasına fitne tohumları ekmek ve nüfuz edinebilmek amacıyla en iyi ajanlarını cihad gruplarının içerisine sokabilmiştir. Böyle mahir bir İran ne hikmetse Ruşdi'yi ilgi ve kapsama alanına almamıştır. Humeyni'nin Şia devriminin İslâm coğrafyasındaki reytingi düşmeye başladığı sıralarda, Ruşdi'ye ölüm fetvası tazelenerek reytingler tekrar yükseltilmiştir. Nihayet anlaşıldı ki verilen bu fetva, Ruşdi için âdeta bir yaşam güvencesi olmuştur.

Batı başkentleri dendiğinde akıllara ilk anda Washington, Berlin, Londra, Paris gelir. Bu başkentleri genel manada bir merkez olarak kabul edersek, İslâm coğrafyasında bulunan, ancak izledikleri politikalarla Batı'yı hiç de aratmayan bazı başkentleri de “Çevre Batı Başkentleri” olarak isimlendirmemiz mümkündür. Müslümanların artık Şer'i Şerif'i tamamıyla tatbik edebilecekleri bir tür otorite cihadı sürdürdükleri ve melhame-i kübra'yı hatırlatan şu süreçte haçlı

siyonistlerle birçok kritik alanda Müslümanlara karşı aynı safta yer almış “Çevre Batı Başkentleri”nden söz ediyoruz.

Bu başkentlerde hüküm süren tağutlar, Müslümanlara karşı baskı, sindirme, işkence ve imhada haçlı siyonistleri aratır bir vahşet sergilemektedirler. Ehli Sünnet İslâm dünyasına tarih boyunca hiçbir zaman dost olmayan Tahran, Charlie Hebdo hadisesinde de görüldüğü üzere Peygamber Sevdalılarına düşman kutupta yer aldı.

Bu hâliyle Tahran, Batılıların gözlerini kamaştırmaktadır. Kahire ve İslâmabad gibi başka başkentleri de Tahran’la birlikte zikredebiliriz. Bu üç başkentten aynı cümlede ortak paydada buluşmaları tağuti düzenlerinin zilletinin veya Batı’nın doğrudan ya da dolaylı olarak bunlar üzerindeki etki gücünün göstergesidir.

Ehli Sünnet Müslümanlara karşı savaşta şu ân itibariyle savaşçı ve savaş araç gereçleriyle büyük bir kaynak ayırarak sahada var olan Tahran’ın, Batı’nın beklentileriyle örtüşen politikaları, kısmen dahi başarılı olursa hain bakışlarının görüş alanına diğer Ehli Sünnet toplumları ve beldeleri de girecektir. Son dönemde Yemen’de yaşananlar da bunun göstergesidir.

Safevi-Rafizi imparatorluk heveslilerinin “Makyavelist/hedefe giden yolda her şey mübah”çı politikaları son olarak yumuşak kalpli, ince ruhlu, hoşgörülü ve sevimli insanların yaşadığı Yemen’i büyük bir kaosa sürüklemeye başladı. Yemen’de yüzde sekizlik bir nüfusa sahip olan Hutiler, İran tarafından 1990’lı yılların başlarından beri örgütlenip silahlendirilmekle birleşmeden sonraki Yemen’de yeni bir fitne

sürecinin fitilini ateşlediler. Rasûlullah'ın (sav) yumuşaklıklarına/hımlerine şahitlik ettiği Yemenliler dahi uluslararası küfür ile Rafızilerin kesişen çıkarları istikametinde gelişen/yönlendirilen hadiselerle birbirlerini boğazlama noktasına geldiler ya da getirildiler. Eskiden Yahudiler için söylenen “her fitnenin altında mutlaka bir Yahudi/Siyonist parmağı vardır” sözünü, İslâm coğrafyasındaki bu tür gelişmelere baktığımızda Safevi/Rafızı İran için söylemeye başlayanların sayısı her geçen gün daha da artmaktadır.

Büyük bir savaş gücü ve teknolojisine sahip Batılı Şarliler ile toparlanıp güçlenerek yeniden ihtişamlı imparatorluk günlerine dönmeye çalışan Safevî Şarlilerinin klavyelerinin, kalemlerinin ve namlularının hedefinde her zaman olduğu gibi yine tevhid daveti ve muvahhid mücahidler bulunmaktadır.

Batı, zannedildiği gibi bizden hiç de uzak değildir. Batı uzakta gibi görünüyor olsa da çevremizden ve aramızdan hiç eksik olmadı. Suret-i haktan görünmeyi pek beceren İslâm/doğu görünümlü Batı, Bâtıl'ın en tehlikeli koludur.

DOSTA VELA, DÜŞMANA BERA!

Muhkem naslar ile sabittir ki Allah (ac) müminlerin dostudur. Aynı kesinlikle biliyoruz ki kafirlerin dostları da şeytan ve tağutlardır. Allah'ın (ac) dostluk gayesiyle taltif edip onurlandırdığı Müslümanları veli/dost olarak kabul etmek de hepimiz için zorunludur.

“Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostudurlar...”¹

Öyleyse iman edenleri dost edinerek diğer tüm insanlardan üstün kılan Allah'a kulluğumuzda bu ölçüyü müminler arasındaki ilişkilerimizin her safhasında da uygulamamız gerekmektedir. Yahudilere, Hristiyanlara ve müşriklere velayet vermek, onları yakın ve dost kılmak Müslümanlar için olacak şey değildir.

“... Sizden her kim onları dost edinirse muhakkak ki o da onlardandır...”²

Allah'ın (ac) müminlere bahsettiği velayet/dostluk izzetinden yüz çevirip burun kıvrıyanlar ve bu yüksek gayenin manasını fehmetsmeyerek böylesi büyük bir onurdan mahrum kalanların halini de Kur'an-ı Kerim'den öğreniyoruz:

1. 9/Tevbe, 71

2. 5/Mâide, 51

“... Şüphesiz ki biz, şeytanları iman etmeyenlerin dostu kaldık.”³

“Onun otoritesi ancak (itaat ederek) onu dost edinen ve (emrettiği küfür ve şirk amellerini yaparak) onu (Allah’a) ortak koşanlar üzerinedir.”⁴

Allah’ın (ac) Rasûlullah’ın (sav) ve müminlerin velayetinden/ dostluğundan mahrum olmak zilletiyle nasipsiz kalanlara karşı gösterilecek muvalatın şekli üzerinde de önemle durmak gerekir. Bu tür insanlarla karşılıklı sevgi ve dostane yakınlıktan kaçınmanın lüzumu bilinmelidir. Bunlar bilinmelidir ki dosta vela, düşmana da bera akidesi iyi anlaşılın.

Dost Dost Diye Kime Sarılırsın?

Çok açıktır ki insanlar fevc fevc, kavim kavim, cemaat cemaat kalben ve fikren batıl itikatlara esir düşürülmektedir. İbretle görmekteyiz ki bâtil ideolojileri kurtuluş reçetesi olarak kabul edip tâbi olanlar bununla beraber kafirler ve müşriklerle bazı ortak paydalarda buluşuyor olmaktan rahatsızlık duymamaktadırlar. İnsanların fikren ve kalben bâtil ideolojilere esir düşmesi hem dünya hayatında hem de uhrevî hayat itibarıyla harap edici büyük tehlikelerin kapısını açar.

Hakkın yerine bâtil, adaletin yerine de zulüm ikame edildiğinde hayata dair her ne varsa hepsinin niteliği değişir. Böyle bir zeminde İslâm’la ve Müslümanlarla mücadele faaliyetleri dahi ıslah(!) çalışmaları olarak yürütölüp isimlendirilebilmektedir. Evet, şu anda sadece teorik olarak da değil, pratik olarak icra edilen bir vakıadan söz etmekteyiz.

3. 7/A’râf, 27

4. 16/Nahl, 100

Tevhîde davet girişimleri ise halen yürürlükte olan kanunlara göre öncelikli olarak durdurulması gerekli ‘düşman unsurlar’ olarak tanımlanmaktadır.

Bâtılın hak suretinde görünüp üstün tutulduğu tağutî sistemin bir parçası olan dini hassasiyet sahibi birçok kesim içerisinde tevhide dayalı vela ve bera akidesinin izlerini dahi görmek neredeyse imkansızdır.

Hafızalarımızı şöyle bir yokladığımızda kendilerini “İslâm’ın müdafileri” olarak lanse edenlerin ekseriyetinin tevhid davası ve davetçilerine karşı takındıkları katı tutumun zaman zaman Yahudi ve Hristiyanlarınkine eşdeğer şiddette olduğuna müşahade edilmektedir. Vela ve bera akidesini bilmemeleri ya da yanlış anlamaları esasen sürekli olarak patinaj halinde bulundukları konumlanmalarıyla ilgilidir. Zira “Eğri bacadan doğru duman çıkmaz.”

Dünya nüfusunun toplamına oranla nerdeyse Nûh’un ^(as) devrindeki gibi sayıca az olan tevhid ehli İslâm’ın temel kaidelerinden biri olan vela ve bera akidesini gereği gibi uygulamaya çalıştıklarında ise karşılaşmadıkları tepki, duymadıkları zılgıt, çekmedikleri eziyet kalmamaktadır.

İslâm ümmetinin tevhid akidesi istikametinde olması gereken mecrasını, itikat-beşerî ideoloji karışımı farklı alanlara yöneltekte olanların dost olup olmadıklarını iyice netleştirmekle yükümlüyüz. Çünkü günümüzde dostluk ve düşmanlık kriterleri İslâm’ın öngörüp vacip kıldığı ölçülerden bir hayli uzaktır. Fertler arasındaki dostluğun ölçüsü; sermaye, menfaat, iş ilişkileri, mesleki yararlılık, akrabalık ve hak-batıl demeden örgütlü faaliyetlerde sayıyı arttırmak,

farklı sosyal grupların kendi aralarındaki dayanışma, güç birliği yapma vb. şeylerdir. Allah (ac) ile dostluk denince akıllara ilk olarak Allah’a dostluktan çok, tağutî düzenin Hamanî-Bel’amî kesimini temsil eden tarikat şeyhleriyle kanaat önderi hocaefendi üstadlar(!) gelir.

Tevhid akidesi bireysel ve toplumsal alandan silinmiş, adliyeleri yasakların tatbiki adına zulümden paylanmayan kimseyi bırakmamış, hak adına çağın ideolojik cüzzamı demokrasi gibi batıl dinler hâkim olmuş fakat henüz birbirleriyle dahi dost olamayan sözde “Allah dostları” yayılıp oturdukları postlarının üzerinden bu feci manzarayı şöyle bir nazar eylemeyi bile murad buyurmamaktadırlar! Tüm bunlara rağmen “Allah dostları” markasının patentini/ kullanım hakkını kendi tekellerinde tutmaya devam etmektedirler. Kanaat önderi hocaefendilerle üstadlar(!) da her şeyin en iyisini yapmak iddiasıyla ön alarak hazan yaprakları gibi oradan oraya savrulan kitleleri tağutî sisteme katmakla meşguller.

Tevhid akidesinden uzaklaşıp Allah’ın dostluğunu belli bir zümreye zimmetleyince toplum da şirazesiz kitap gibi çözümlüp dağıldı. Dost, şehvetine kul olanların zinadan önceki son yakınlık ifadesidir. Dost, başında bulunduğu kurumun ya da devletin yüksek menfaatleri uğruna Yahudi, Hristiyan veya müşrik demeden yeryüzündeki tüm mevkidaşlarını yürekten selamlamanın yeni biçimidir. Dost, haçlı-batılı devletlerin ordularının arasında dost ve müttefik olarak bulunup tevhid davası uğruna tüm varlıklarıyla direnenleri yenilgiye uğratmak için ortaya konan devlet iradesinin diplomatik tanımıdır.

En Büyük ‘Dost’un Muhabbetinde Buluştuğumuz Dostlar

Tevhid akidesini ifsat eden fikir vebasası niteliğindeki demokrasi, milliyetçilik ve sosyalizm gibi küfür akımlarından beraatinizi ilan ediyorsanız, siz de muvahhidler meclisinin en mûtena yerinde ağırılanmayı hak eden onurlu dostlardansınız.

Nifakın göz kamaştırıcı aldatıcılığında, ruhları yorup beyinlerin nevrini döndüren maskelerinden, her yerlerde bulunmak arzusundan, marazî kalbin sinsiliğinden ve kurnazlıklarından azade iseniz müjdeler olsun size! Mümin dostlarınızın arasına katılınız ve Allah’ın izniyle, Allah’ın vaad ettikleriyle müjdeleniniz.

Bidatleri, tertemiz Sünnet-i Seniyye’nin yerine ikame etmek gibi tafisi çok zor olan büyük bir cürmü işlemekten ateşten korunur gibi kaçınıyorsanız gözleriniz aydın olsun.

Niyetiniz, sözleriniz, yazdıklarınız, yakınlıklarınız, uzaklıklarınız, ilişkilerinizin ve amellerinizin temel ölçüsü tevhidin gereği olarak vela ve bera akidesi ise selam olsun size ey İbrahimî gençler!

Allah’a (ac) ve Rasûlullah’a (sav) itaat ile aydınlatıp ziynetlendirdiğiniz hayatınızda, tevhide aykırı olup Rasûlullah’ın Sünnetine muhalif olan konularda hiçbir hoca efendiye, ağabeye, üstada veya cemaate itaat etmemekle davaya sadakatte Ebu Bekir (ra) gibi sadık ve sağlam durduğunuz için ömrünüz bereketli, akıbetiniz hayır ve ahiretiniz ebedî saadet olsun ey İslâm bahadırları!

Muvahhid kardeşlerinizden ayrıldıktan sonra sanki bütün dünya boşalmış gibi bir hisse kapılıyorsunuz ilminize ve bilincinize karşılıklı olarak katkıda bulunabiliyorsanız ve kardeşinizi her gördüğünüzde Allah'ı hatırlıyorsunuz/hatırlatıyorsunuz, bu dostluk sizin için büyük bir lütuftur, kıymetini biliniz.

Allah'ın (ac) ism-i celili zikredildiğinde kalbiniz titriyor, imanınız kuvvetleniyor ve tevekkülünüz artıyorsa; arkanızda birilerinin/bir cemaatin olup olmadığına bakmadan bütün küfür alemine ürkmeden, utanmadan, çekinmeden, korkmadan ve karmaşık hesapların içerisine dalıp kaybolmadan meydan okuyabiliyorsanız aramıza hoş geldiniz ey azizler!

Tevhid akidesinde istikamet ve yakın üzere sebat edip davete devam ederken mümin etiketli mücrimlerin yalan, iftira, alay, ambargo, hakaret ve tehditlerini sinek vızıltısı gibi görüyor ve tüm bunların karşısında dağ gibi dava eri olarak duruyorsanız doğru saftasınız, ey mustakim yiğitler!

Zamanınızı yevm-i teğabünde (kıyamet günü kâr-zarar günü) lehinizde hüccet olarak hayırlı ve güzel çalışmalarda değerlendirerek kardeşinize ilim, ahlak ve salih amellerde yardımcı olabiliyorsunuz, teşvik edebiliyorsunuz, destek verebiliyorsunuz, öğretenlerden yahut öğrenenlerdenseniz sizin isminizde dostların yüreğine kazınmıştır, bunu biliniz!

Allah (ac) size bir nimet verdiğinde onu kardeşlerinizle paylaşıyorsunuz, nimetlerden mahrum kaldığınızdaysa sadece sabır değil aynı zamanda hamd ile beraber şükür de edebiliyorsunuz Allah (ac) ile dostluk kapısının eşiğinden geçmek üzere olduğunuz müjdesiyle gönlünüz aydın olsun.

Sizinle Rabbiniz arasındaki irili ufaklı, az veya çok, cismanî ya da ideolojik putları tereddütsüz bir şekilde paramparça edip enkazını iblisin hezimet hanesine yazdırabiliyorsanız siz de artık Halilu’r-Rahman İbrâhîm’in ^(as) milletinin muvahhid fertlerindensiniz ... Bununla yaşadığınız sürece mutlu olabilirsiniz.

Allah’ın hakkını korumak söz konusu olunca yeri ve zamanı geldiğinde en çok korkup çekindiğinizin ya da en fazla sevip beğendiğinizin isminin altını, gerektiğinde de üzerini çizebiliyorsanız sizler Allah’a, Rasûlü’ne ve müminlere dostluğunuzda büyük bir samimiyet göstermiş olursunuz ey iman ve fütüvvet ehli dostlar!

Gençliğini/ömrünü Allah’ın mukaddes davasına adanmış davet veya cihad yoldaşınızla (eğer varsa) husumeti terk edebiliyorsanız, zellesini/küçük hatalarını görmezlikten gelebiliyorsanız, aranızda yaşanmış tatsızlıkları kötü bir niyet ve içten garazlık olmadan fisebilillah unutabiliyorsanız her daim aranılan, özlenen ve güzel ahlakıyla tanınan mümtaz bir dost olarak anılacaksınız.

Allah ^(ac) müminlerin nefislerini satın almıştır. Siz de sattığınız şeyi teslim etmekle mükellefsiniz. Ücretinizi tam olarak alıp da sattığınız şeyi ayıplı olarak teslim etmekten kaçınan, Allah’ın, nefsin ıslahı konusundaki nimetini ve minnetini görenlerden iseniz siz de dostluk kitabının seçkin sayfalarında yer almaktasınız.

Sizin için Allah sevgisinden daha sevimli ve hoş bir şey yoksa aynı zamanda O’nun sevdiği şeylerle O’na yaklaşımdan daha güzel bir şeyin olmadığını da biliyorsanız

kalbiniz Allah’a dost olmanın olağanüstü lezzetine varmış demektir. Ne mutlu size!

Eğer tağutu inkarla beraber tağuttan, dostlarından, yardımcılarından, sisteminin içinde yer alanlardan beraatinizi; Allah’a, Rasûlullah’a ve müminlere de velayetinizi/ dostluğunuzu ilan edebiliyorsanız bilin ki artık “La ilahe illallah” hakikatinin künhüne ulaşmışsınız, inşallah.

Allah için seviyor, teveccüh ediyor ve dost oluyorsanız ve yine Allah için buğz ediyor, uzaklaşıyor, terk ediyor ve düşmanlık besliyorsanız o halde imanın en güçlü ve güvenilir kulpuna yapışmanızı kolaylaştırdığı için Allah’a çokça hamd ve secde ediniz, aziz dostlar.

“Bera” Olsun Size!

Şirkleri apaçık olan çağdaş müşriklerin şirk ideolojisiyle ortaya koydukları icraatlara rıza gösteren, şirklerinde şüphe eden, Allah’ın dinine alternatif olması iddiasıyla ortaya koydukları görüş ve ideolojilerden herhangi birisini doğru kabul edip bağlanan her kim olursa olsun muvahhidler nezdinde “bera” ehlidir.

Kafirleri dost edinen, onlara meyleden, onların laik-demokratik anayasa gibi küfürlerinden bazı şeylere gönül rızasıyla katkıda bulunan, Allah’ın kitabının dışındaki bâtil kanunlarla hükmeden liderlere tâbi olan kimse/kimseler Müslümanların beri olmaları gereken şirk ve nifak bulaşıklarıdır.

Sözüm ona dinin maslahatı adına kafirlere yağcılık/mudahene yapan, zararsız, uysal ve şirin görünmek için tevhidden uzaklaşan, bunları sırdaş edinerek muvahhidleri

terk edip aşırı ilan eden ve tevhidi terk edince kendilerini kurtulmuş zannedenler muvahhidler nazarında zerre kadar muhabbete ve velayete layık değillerdir.

Tevhid davetçilerini evlerinden ve mescidlerinden çıkaran, Allah'ın kitabının bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr eden, şirkle harmanlanmış yeni bir sistemi yeryüzünde ikame etmeye çalışan iktidar sahipleri, yardımcıları oydaşları, paydaşları ve yordakçıları şüphesiz ki tevhid akidesinden mahrumdur. Allah (ac), Rasûlullah (sav) ve müminler de bunlardan beridir.

Şirk rejiminin güçlenmesi, muhafazası ve devamlılığı için sistemin hangi kademesinde olursa olsun bu amaçla onlarla istişarede bulunan, planlamalar yapan, stratejiler geliştiren, Müslümanlarla ilgili haberleri ve sırları onlara ulaştıran, İslâm'a düşmanlığı her dönemde tescillenmiş ordusunun saflarına katılanlar ile muvahhidlerin hiçbir ortak yanı yoktur.

Şüphelerle ve yaldızlı bâtil sözlerle Allah'ın yolundan alıkoyan kimseler ile dünyayı ve makam sevdasına meftun olup aşırı bağılılık gösteren kimseler Müslümanlarla aynı çağda ve coğrafyada yaşıyor olsalar da aralarında asırlarla ifade edilebilecek bir beraat/uzaklık vardır.

Allah ve Rasûlü'nün düşmanlarının yaptıklarına rıza gösteren, söz, davranış, giyim, kuşam, fikir ve anlayışlarını taklit eden, onlarla yakınlaşan ve kendileriyle hemhal olup nasihatleşen, onları münevver, aydın, medeni, ilerici vb. sıfatlarla överek sözde faziletlerini züğürdün çenesi misali dilinden düşürmeyen aşağılık kompleksli kişiler müminlerin velayetinden mahrum, beraatına da mahkumdurlar.

Yönetimdeki ya da etrafımızdaki müşriklere karşı kendileriyle herhangi bir ilgi ve ilişkilerinin olmadığını, kendilerinden uzak olduğunu açıkça ilan etmeyen, özellikle de günümüzde yaygın olan beşer ideolojilerin/dinlerin başında gelen demokrasiden beri olduğunu belirtmekle tevhidini aleni olarak ortaya koymayan kimse, kime dost, kime düşman olacağını bilemez bir halde şüpheler denizinde kulaç atmakla ömür tüketecektir.

Gündüzün ortasında güneşin ışığı gibi olan tevhid akidesini, akıllara durgunluk veren sihir gibi söz cambazlıklarıyla siyasal hedeflerine ve stratejilerine uygun bir forma sokmaya çalışırken zamanı, yönü ve şiddeti kestirilemeyen siyasal rüzgârların etkisiyle başları dönüp ayakları yerden kesilenlerin dostları mücahidler ile muvahhidler değil bu süreçleri etkileyen ve yönlendirmeye çalışan batılı dostlarıdır.

Anayasasının “Fatıha”sı laiklik ve demokratlık ile başlayan şirk düzenin meşruiyetini üzerine kurulduğu bu temel ilkelerden alan eğitim, ordu ve diyanet gibi laikliği önceleyen kuruluşlarına ya da sistemin güç kaynaklarından olan siyasi partilere katılan, üye olup bağlananlar, bu durumda velayetlerini küfre/kafirlerle, beraat ve adavetlerini de Müslümanlara yöneltmişlerdir.

Allah’ı, Rasûlullah’ı ve müminleri veli/dost edinmeyi terk edip meşruiyet arayışını tağutî düzenin kuyruğuna takılmakla sürdürenlerin akıbeti hakkında Kitab-ı Kerim’de çok ciddi uyarılar ve tehditler görüyoruz:

“Yüzleri ateşle evirilip çevrildiği gün: ‘Eyvah bize! Keşke Allah’a itaat etseydik, Peygambere de itaat etseydik!’ derler.

‘Ey Rabbimiz! Biz liderlerimize ve büyüklerimize uydukta onlar bizi yoldan saptırdılar’, derler!”⁵

Bizim dostumuz ancak Allah’tır ^(ac), Rasûlullah’tır ^(sav) ve iman edenlerdir. Başkalarını dost edinenlere, tevhid önderi İbrâhîm’in ^(as) kavmine söylediği kınama sözlerinden mülhem olarak biz de şöyle diyoruz; Allah’ı bırakıp tâbi olduğunuz şeylere de size de bera(tımızın) ilanı ve yuh olsun!

MİLLİYETÇİLİĞİN ANAVATANI AVRUPA'DA MİLLİYETÇİLİĞİN BUMERANG HALİ

Ulus¹ temelinde milliyetçilik fikrinin duygusal ve tepkisel güç ve ideolojik donanımına sahip bir akım olarak ortaya çıkışı on sekizinci yüzyılın son çeyreği olarak tarihlendirilir. Son yıllarda Avrupa'da yükselen milliyetçilik/ırkçılık hareketleri tüm dikkatlerin yeniden bu bölge üzerine yoğunlaşmasına neden oldu. Diplomasi ve medya dilinde azınlık ve göçmen karşıtlığı şeklinde masumlaştırılmaya çalışılan şey, düpedüz İslâm ve Müslüman düşmanlığıdır. Zira Avrupa'da azınlık denildiğinde akıllara ilk gelen şey, İslâm'dır. Göçmen dendiğinde ise ilk anda akıllara Müslüman kimliği taşıyan kitleler gelir.

Avrupa'da yaşanması muhtemel derin ekonomik krizlerin öncü dalgaları, küreselleşme denilen olgu, ulusçuluk belasını engelleyici bir panzehir olarak takdim edilen komünizmin tarihin çöplüğüne atılmış olması ve İslâm'ın yeniden güçlenme istikametinde günbegün ilerlemesi Avrupa'da milliyetçilik hastalığının yeniden nüksetmesini sağlayan etmenlerdir.

1. Akasya ve okaliptüs gibi sert ağaçların geniş çatallı dallarından yontulup kılıç keskinliği verilmiş, kıvrık bir sopa biçiminde ve atıldığı yere geri dönebilen bir av aracı, bir tür silah.

Avrupa'yı birçok kez nüfus kırımına uğratıp harabeye çeviren milliyetçilik akımı, özellikle de İkinci Dünya paylaşım savaşının bitmesi ve hemen ardından Doğu ve Batı blokları arasında yaşanan soğuk savaş yıllarında unutturulmaya çalışılmıştır. Avrupalılar için her daim kıyım ve tahribat sebebi olan milliyetçilik, sadece kendi aralarında unutturulmakla kalınmamış, bununla beraber başlarına gelen tüm kötülüklerin sebebi ve suçlusu olarak görülmesi amaçlanmıştır.

İslâm'ın yeniden yükselişi ve 20. yüzyılın son ve en parlak zaferlerinden birine imza atarak devrin süper gücü komünist Sovyetler Birliği'nin Afganistan'da imparatorluklar mezarlığına gömülmesi sonrasında Sovyetlerin dağılması ve Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla beraber Almanya'nın birleşmesi vb. nedenler Avrupa'da milliyetçiliği tekrar yükseliş eğilimine sokmuştur.

Avrupa'da milliyetçiliğin temelinde 1789 Fransız Devrimi vardır. Fransız Devriminden sonra ulus-devlet kavramı ortaya çıkmış ve bu akım giderek güçlenmiştir. Öyle ki 20. yüzyılda Avrupa'da Habsburglar, Rusya'da Romanoflar ve Anadolu'da Osmanlı, hanedanlıklar yönetiminin düşmesine sebep olmuştur. Fransa'da gerçekleşen devrim krallık rejimini yıkmış ve daha önce krala ait olan her şey halkın kabul edilmiştir.

Bu çerçevede denilebilir ki: Avrupa'da ideolojik anlamda milliyetçiliğin ilk tohumları Fransa'da, Fransız İhtilali'yle beraber atılmıştır. Fransız İhtilali ideolojik anlamda sadece milliyetçiliğin ürettiği bir bataklığın oluşmasına sebep olmamıştır. Bununla beraber devrimin fikrî önderleri daha

da ileri giderek egemenlik/hakimiyet meselesinde de bilahare İslâm ümmetinin içerisinde güç ve taraftar bulan yeni ideolojilerini ilan etmişlerdir: Egemenlik/hakimiyet doğrudan halka aittir.²

Egemenliğin halka ait olduğu veya olması gerektiği söyleminin temelinde, Avrupa’da siyasi iktidarı ellerinde bulunduran krallar ile dinî iktidarı tekeline almış olan Kilise’nin (Papa’nın) iş birliği ile bu mutlak iktidarla kendi halklarını zayıf düşürüp sömürmeleri vardır. Tahrif edilmiş olduğu hâlde bütünüyle ‘Tanrı’dan gelen öğretilermiş gibi sunulan birtakım heva ve akıl ürünü sözde kutsal metinlere dayatılarak sürdürülmeye çalışılan bu iktidar birlikteliğinin gayriinsani uygulamalarının tetiklediği Fransız İhtilali sonrasında temel alınan kıtas da akıl ve heva olunca, devrim kadroları kendilerine iktidar yolu açan vahim bir yanıştan bir başka vahim yanışa yönelmiş oldular. Bundan sonra adına demokratik milliyetçilik denilen yeni bir ideoloji neşvünema bulup hâkim olmaya başlamıştır.

Halkın egemenliğine dayalı demokratik milliyetçilik ideolojisinin Avrupa’da etnik milliyetçilik olarak ortaya çıkması, Avrupa ülkelerinin katlanmak zorunda kaldıkları bir durumdur. Bazı Avrupa ülkelerinde etnik milliyetçilik istikametine yönelmek demek bir anlamda intihar etmek demektir. Mesela tarihsel olarak Bask, Viking ve Katalan gibi birçok etnik topluluğu barındıran Fransa, Almanların yaptığı gibi etnik milliyetçilik yapamamıştır. Alman milliyetçiliği gibi bir milliyetçilik yapamamasının asıl sebebi

2. TBMM Genel Kurul Salonunda, Başkanlık Divanı’nın hemen arkasında kocaman harflerle yazılı olan ‘Egemenlik, Kayıtsız Şartsız Milletindir.’ sözünün aslında kimlere ait olduğu da anlaşılmış oluyor.

faziletten yahut Fransız ulus devletinin alicenaplığından değil, basbayağı etnik temelde parçalanma korkusudur. Bu korkuya da etnik milliyetçilik yerine ürettikleri “Vatandaşlık Milliyetçiliği” gibi ucube bir tanımlamayla ifade ederek buna anayasal bir hüviyet kazandırmıştır. Bu tanıma göre Fransa topraklarında yaşayan Bask, Katalan, Viking, Arap vs. tüm etnik grupların her bir ferdi Fransızdır. Fransa’da başlayıp Avrupa’nın değişik ülkelerine yayılan vatandaşlık milliyetçiliği ve yurtseverlik duyguları ile gerçekleştirilen devrimci(!) savaşlar başlamış ve bu motivasyonla ilk olarak Avusturya’ya karşı savaşa girişilmiştir.

Fransa imparatoru Napolyon’un tüm Avrupa’yı fethetme hareketi diğer Avrupa milletlerinde de milliyetçiliği uyandıran önemli sebeplerden biridir. İstila girişimlerine karşı bir reaksiyon olarak ortaya çıkan tepki milliyetçiliği, Almanya ve İtalya’dan başlayarak Orta Avrupa’dan Doğu’ya doğru yayılmaya başlamıştır. Avrupa’nın büyük bir kısmının Fransızlarca işgali sonucu ortaya çıkan nefret, aynı zamanda Alman milliyetçiliğine de şekil veren önemli etkenlerdendir. Fransızların işgal süreci başladığı zamana kadar, birçok prensliklere bölünmüş olan Almanya ise ancak bu işgalden sonra ulusal birliğini tesis etme aşamasına girmiştir. Öyle ki yüz yıl süren Almanya’nın toparlanma sürecinden sonra etnik milliyetçiliğe dayalı Alman imparatorluğu kurulmuştur.

Birinci Dünya paylaşım savaşı çıktığında Almanya’da milliyetçi bir hava hakimdi. Ancak savaş kaybedilmiş ve Almanya savaşın suçunu üstlenmek zorunda kalmıştı. Bu mağlubiyeti kabullenemeyen Alman milliyetçileri olanların

sorumlusu olarak kendilerine sırt dönen Yahudileri göstermekteydiler. Özellikle de 1929 yılındaki ağır ekonomik krizin ardından Alman halkı maddi ve manevi olarak çökme noktasına gelmişti.

Alman halkı (Alman ırkının üstünlüğüne inanan) Nas-yonalist Sosyalistlerin umut verici sözlerinin cazibesine kapıldılar. Ülkedeki zor şartları kendi lehlerine çeviren milliyetçiler yönetimi ele almış ve 1939 yılında İkinci Dünya paylaşım savaşı başlatmışlardı. Hitler önderliğinde Almanlar, temeli Darwinizm'e dayanan saf Aryan ırkının üstünlüğü fikrini benimseyerek bunu devlet politikası haline getirdiler. Netice itibariyle Alman ırkının diğer ırklara olan üstünlüğü ve kendi teorilerine göre ırklar sıralamasında en aşağı tabakada olan Yahudilere düşmanlık ile Alman yaşam sahası gibi söylemler, tüm Avrupa'yı altı sene (1939-1945) boyunca kasıp kavurmuştur.

İkinci Dünya paylaşım savaşından sonra dünya en güçlüler etrafında kümelenmelerle iki kutuplu bir hâle gelmiş ve artık soğuk savaş denilen bir süreç başlamıştır. Soğuk savaşın iki kutuplu dünya düzeni, iki kutuplu ideoloji üzerine kurulmuştu. Soğuk savaşın da bitmesi üzerine sınıf ve etnisiteye dayalı farklılıkların küreselleşmenin etkisiyle kaybolması beklenmekteydi.

Amerikan-Yahudi sermayesi önderliğindeki küresel kapitalizm dünyayı tek bir ekonomik sistem altında birleştirmede oldukça başarılı oldu. Doğulu-Batılı tüm ülkeler tarafından çok kolay bir şekilde kabul ediliyordu kapitalist sistem. Soğuk savaş sırasında Avrupa'da milliyetçiliğin görünür-lüğü ve belirleyici etkisi pek kalmamış idi. Bunun başlıca

sebebi, Avrupa'nın kendi ürettiği milliyetçilik hastalığından bizzat kendi canlarının çok yanması ve iki kutuplu, iki farklı ideolojinin yarıştığı dünyada, milliyetçiliğin daha az kârlı olması ve fazla yeşermeye imkân bulamayışındır. Küresel kapitalist sistem bilhassa İslâm coğrafyasındaki ülkelerde milliyetçilik akımlarını yayma ve destekleme adına büyük çaba sarf etmiştir ki, aynı anda bu menhus ideolojinin Avrupa'da engellenmesi için de elinden geleni yapmıştır.

Küreselleşme denen şey, milletlerin aralarındaki hürmet sınırlarını/bağlarını kaldırıp insanları adeta tektipleştirme yolunda mesafe katetmekle bir anlamda geri tepti denebilir. Bunun bir sebebi de halklar/uluslar arasındaki farklılıkların daha görünür ve karşılıklı etkileşimle daha arzulanır bir hâle gelmiş olmasıdır. Küreselleşme bu anlamda halklara/milletlere ait kültürel öğeleri öne çıkarmış ve ulusal kimliğin tekrar önem kazanmasını sağlayarak milliyetçilik akımlarının yeniden ortaya çıkmasına uygun bir zemin oluşmasına katkı sağlamıştır. Bu yeni ortamda Avrupa'da milliyetçilik önemli bir güç olarak tekrar ortaya çıkmıştır. Bunu tetikleyen unsurların başında artan ekonomik sınırsızlık, göçlerin artması, tüketimin uluslararası bir hâle gelmesi ve itikadi/ideolojik boşluk gelmektedir.

Özü itibariyle saldırgan olan ve yayılmacılık amacı taşıyan milliyetçilik, bu yeni ortamda Avrupa'da önemli bir güç olarak tekrar ortaya çıktı. ABD önderliğindeki Yenidünya düzeninde, eski Sovyet ülkelerinde ulus-devlet kurmak yönünde bir yeniden yapılanma süreci yaşanırken, bu durum, özellikle Batı Avrupa'da azınlık ve göçmen (İslâm ve Müslüman) düşmanlığı yönünde ivme kazanmıştır.

Düşman, Hitler Almanyası'nda olduğu gibi artık Yahudiler değildir. Yahudilerden bile çok daha tehlikeli olarak görülen Müslümanlar hedef alınmaya başlamıştır. Yeryüzündeki tüm ırkçı milliyetçilerin ideolojik olarak ilk atası iblisin ta kendisidir. Şeytani bir ideolojiye sahip olan bu kişi ve kitlelerin, yok edilmesi gerektiğine inandığı ilk hedef, dindir ve özellikle tevhid dini olan İslâm ve muvahhid olsun olmasın Müslüman sıfatı taşıyan kimselerdir.

Günümüzde ciddi bir sorun olarak görülmeyebilir, fakat otuz-kırk yıl sonra Avrupa'nın karşılaşması muhtemel en önemli problem, nüfus artış hızının süratle düşmesidir. Yani Avrupa'da iş gücü sıkıntısı bir yana, elli yıl sonra şu anki Avrupa kültürünü devam ettirebilecek etkin ve baskın bir Avrupalı nüfusun nüfuzunun kalmayacağı öngörüsü Avrupa ülkelerini de korkutan bir ihtimaldir. Nüfusu ciddi düzeyde azalacak olan bir Avrupa'nın gelecekte nasıl görüneceğiyle ilgili akıllarda bazı soru işaretleri belirlemekle beraber, orada yerleşik olan Müslüman göçmenlerin nüfus artış oranlarının hızla artması Avrupa'nın geleceği hakkında ilginç ve hoş fikirlerin ortaya çıkmasına sebep oluyor.

Avrupa'da yaşamış veya Avrupa milletleri hakkında araştırmalarda bulunmuş bazı ilim adamlarına göre Avrupa'yı kendileri açısından ileride bekleyen en büyük sorun, Avrupa'nın İslâmlaşmasıdır. Avrupa bugün Hristiyan kültürünü yaşatacak sağlıklı bir nesil ortaya çıkarmaya güç yetiremeyecek noktaya hızla yaklaşıyor. Bu ise Avrupa'daki Müslümanların nüfus üstünlüğünü ele geçirmesi ve Avrupa'nın siyasal ve kültürel çehresini değiştirme imkânına kavuşmaları anlamına gelecektir. Avrupa'da yeniden yük-

seliŖe geçen milliyetçilerin sesi Ŗu anda İslâm ve göçmen karŖıtlıėında koro hâlinde tek ses gibi çıkıyor. Fakat bu mesele kendi aralarında bir çıkar atıŖmasına evrildiğinde Avrupa tarihinde birçok rneği olan nüfus kırımı ve yıkımlarla neticelenen vahŖi savaŖların yeniden baŖlaması sürecine kadar gidebilecek potansiyeldedir.

Avrupa dıŖındaki memleketler için geliŖtirilen, Batı kaynaklı milliyetçi fikir ve akımlar, Osmanlı Devleti çatısı altında bulunan İslâm coğrafyasında da zemin bularak filizlenmeye baŖlamıŖ idi. Hepimizin malumu olduğu üzere aslında milliyetçilik mefhumu İslâm için yabancı ve asla kabul edilemez bir kavramdır. Ancak bu akımlar bilhassa yüz yıldıan uzun bir süre öncesinden bu yana İslâm âleminde duyulur olmuŖtur. İlginçtir emperyalist Batı, milliyetçilik hastalığını sömürgeciliğin zirvede olduğu tarihlerde İslâm âleminin deėiŖik beldelerinde bu ümmetin evlatlarına bulaŖtırmıŖtır.

Öncelikle misyonerler ve msteŖrikler marifetiyle İslâm âlemine sokulan bu bela, bilahare emperyalist haçlıların çıkarlarına münasip bir Ŗekilde yayılma eğilimi gösterir. Haçlı-Batı emperyalizminin İslâm ümmetine karŖı kulandığı en etkili silahlardan biri hâline gelen milliyetçilik, İslâm dünyasını büyük ölçüde tek çatı altında tutan ve İslâm âleminin siyasi birliğinin sembolü olan Osmanlı Devleti’ni parçalayıp yok etme aracı olarak da kullanılmıŖtır.

Milliyetçilik akımı evvela Avrupa’da, daha sonra Osmanlı’ya karŖı bir lk olarak Arnavutlar ve Araplarda ve adeta zincirleme bir Ŗekilde diğer milletler arasında grlmŖtir. Milliyetçilik akımının İslâm dünyasında ortaya çıkmasında

Batılıların etkisi ve çabaları o kadar ileri dereceye varmıştır ki, bu akımların bizzat başlatıcıları ve ilham kaynakları ya Batılılar ya da Osmanlı tebaasından olan Yahudi ve Hristiyanlar olmuştur. Misalen on dokuzuncu yüzyılda Batılıların İslâm coğrafyasındaki faaliyetlerinin temelini Müslüman ahalinin yaşadığı memleketlerde okul ve kolejler açarak Batı tipi eğitim sistemini yerleştirme çabaları oluşturur. Bu dönemde sadece Mısır'da Batılılar tarafından yetmiş okul ve kolej açıldığı³ göz önünde bulundurulduğunda milliyetçilik hastalığının Avrupa dışındaki Müslüman milletler arasında ve ilk kez Mısır'da olmak üzere Araplar arasında ortaya çıkmış olmasının nedeni de anlaşılmış olur.

Batılılar tarafından ilk defa Mısır'da ekilen milliyetçilik tohumları zamanla filizlenirken, Batı tedrisatı ve formasyonundan geçmiş Yeni Osmanlıcılık akımının mensupları arasında da Türk milliyetçiliği fikri yeşerip filizleniyordu. Kahire ve İstanbul merkezli bu tutumlar her iki millet (Arap-Türk) arasında karşılıklı husumetlere yol açarken, İngiliz sömürgeciliği, misyonerler, Hristiyan Araplar ve Batıcı yerli sözde aydınlar, milliyetçiliği ve ırkçı taassupları diğer Araplar arasında da yaymak için tüm imkanlarını seferber ettiler. Çalışmalarının semeresini de kısa sürede aldılar ve bu süreçte Arap milliyetçiliği Mısır'dan sonra Suriye ve Lübnan gibi diğer Arap memleketlerinde de baş gösterdi.

Arap milliyetçiliğinin oluşumunda fikrî olarak başrolde olanların kimlikleri pek tanındıktır. Bunlardan Petros Baslani ve Nazif el-Yezci, Suriye Protestan Koleji olarak da bilinen Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde yetişmiş iki Hristiyan

3. M. Nakawî, İslâm ve Milliyetçilik.

akademisyendi. Bunların dışında İbrahim el-Yezci, Nafel Nafel, Selim Nafel, Şemon Kelhun, Circis, Arslan Dımaşki ve Batılı emperyalistlere bağımlı birçok kimseyi sayabiliriz. Avrupalılar kendi aralarında büyük kırımlara ve yıkımlara sebep olan nasyonalizmi Avrupa'da kontrol altına almak için tedbirler alırken, bu menhus ve meşum ideolojiyi İslâm ümmetinin arasında yaymak maksadıyla hiçbir gayret ve masraftan kaçınmamıştır.

Türk milliyetçiliğinin önderleri arasında Yusuf Akçura, Hamdullah Suphi ve Ömer Seyfettin gibi isimler dışında Kürt Zaza asıllı Ziya Gökalp ile Yahudi ve asıl adı Moiz Kohen olan Munis Tekinalp isimli kaltabanlar da bulunmaktadır.

Fars milliyetçiliğinin oluşması, olgunlaşması ve gelişiminde de diğer milliyetçi akımlarda Batılılar ile Batıcıların izlediği yöntemlerin hemen hemen aynısı izlenmiştir. Farslar da her daim İslâm öncesi tarihlerini yad edip canlı tutmaya ve bu kültürü sonraki nesillere aktarmaya azami önem vermektedirler. İslâmi sembol ve değerleri yok sayma pahasına da olsa Perslerin İslâm öncesi uygarlıklarını yücelterek, sistemli bir şekilde Farsi milliyetçilik politikasını icra etme çabasında olmuşlardır.

Batılılar ve Batıcı sözde aydınlar tarafından, İslâm ümmetinin asli unsurlarından Kürtlerin arasına sokuşturulmuş olan bu iğrenç ideolojinin Kürtlerin yaşadığı bölgelerdeki versiyonu da Kürt milliyetçiliğidir. On dokuzuncu yüzyılın ilk yarısı, Batılılar tarafından Kürtlerle ilgili çalışmaların en yoğun olduğu dönemdir. Bu konuda araştırma yapan misyonerlere ve müsteşirlere baktığımızda tıpkı diğer

milliyetçilerin eline verdikleri argümanlara benzer argümanları Kürt milliyetçilerinin de eline vererek bu akımı benzer temellere dayandırma çabası içerisinde olduklarını görürüz. Bu misyoner ve müsteşriklerin ileri sürdükleri argümanlar doğal olarak Kürt milliyetçiliği yapanları gazlayıp iştahlandırmaktadır: “Beş bin yıllık tarihî geçmişe sahip Kürtler... Birçok devlet ve uygarlığın kurucusu Kürtler... Guti Devleti, Qassit, Mervani, Sasani ve Sümer Uygarlığı Kürtlerindir...”

Avrupalıların, kendileri dışındaki milletler için, özellikle de İslâm coğrafyasındaki milletler için üretip yaygınlaştırdığı milliyetçilik belası İslâm âlemine çok büyük pahaya mal oldu. Bilhassa Osmanlı Devleti’nin parçalanması ve hilafetin yıkılması sonrasında Mekke, Medine ve Kudüs’ün işgal edilmesi bu ağır faturanın en önemli kalemlerindendir. Yarım yüzyıldan uzun bir süre kendi aralarındaki milliyetçilik akımlarını zapturapt altında tutmaya muvaffak olabilen Avrupa, işte şu sıralar bilhassa İslâm coğrafyasındaki milletler arasına ektiği zehirli tohumların öldürücü meyvesini kendi bahçesinde de tatmak mecburiyetinde kalmaktadır. Onlar, bizim topraklarımızda fırtına ekmişlerdi. Bugünden sonra ise ektikleri fırtınanın mahsulü olan kırım ve yıkım sebebi milliyetçilik ve parçalanmışlık kasırgasıyla karşı karşıya kalmaya adaydılar.

Varşova Pakti’nın/Doğu Bloku’nun temelini oluşturan Sovyetler Birliği’nin dağılması Avrupa’nın doğusunda birçok yeni devletin ortaya çıkmasına neden oldu. Batı Avrupa’daki eski devletler ise uzun bir süre boyunca sağlam, sarsılmaz ve kökleşmiş bir görünüm sergiledi. Fakat özellikle son dönem-

de o pek sağlam gibi görünen köklü devletlerin temelleri sallanmaya başladı. Avrupa'nın özellikle de batısındaki bazı ülkelerde bağımsızlık mücadelesi veren ayrılıkçı hareketler bulunuyor. Bunlardan bazıları düşük yoğunlukta da olsa verdikleri silahlı mücadeleyi sonlandırarak müzakereler ve demokratik yollarla sonuç almaya çalışıyor.

Avrupa Birliği'ni, **Avrupa Binliği**'ne çevirmesi kuvvetle muhtemel olan bu sürecin sonunda Avrupa milletlerinin yine yeniden Napolyon Fransa'sı devrinde başlayan işgal-ler, kıyımlar ve yıkımlar kumkumasına sürüklenmesi işten bile değil. Böyle bir durum, evet, belki de insani açıdan trajik olarak değerlendirilebilir ama yeryüzündeki diğer milletlerin, özellikle de İslâm coğrafyasındaki halkların güvenliği ve selameti için hayırlı olacaktır.

Müslümanlara karşı yüzyıllardır uygulayageldikleri işgal, sömürü, talan, kıyım, yıkım ve vahşet amelinin cezası olarak aynı veya benzer sonuçlarla yüzleşmeleri yeryüzündeki hiçbir mazlum millet tarafından esefle karşılanmayacaktır. 2011 yılında Sudan'ı ikiye bölerek zengin petrol yataklarının bulunduğu ve nüfusunun %17'si Hristiyan, %65'i putperest olan bölgeyi Güney Sudan diye bölenler ile bugün Orta Dünya'da (Orta Doğu'da) yeni sömürge ve manda olacak yapay devletçikler kurmaya çalışanlar ABD ve Rusya'yla beraber Avrupalılardır. Vekaletle vahşetin her türlü-şünü Müslümanlara reva gören aynı Avrupa'nın, belirtileri giderek güçlenen iç kanamaları ve bundan doğacak çok ağır sonuçlar, tüm mazlum milletler nezdinde adlî ilahinin tecellisi olarak değerlendirilecektir.

Müslümanlar arasına milliyetçilik ve ulusçuluk fitnesini sokan Avrupa'nın köklü devletlerinden Fransa'da Korsika ve Bretonya, İspanya'da Bask bölgesi ve Katalonya, Almanya'da Bavyera, Belçika'da Flanders, İtalya'da Padanya, Sicilya Güney Tirol, Veneto ve Lombardiya, Birleşik Krallık'ta (İngiltere'de) İskoçya, Galler ve Kuzey İrlanda ... Bu sayılanlar dışında Avrupa'nın başka ülkelerinde de tabiri caizse küçük devletlerin/prensliklerin kurulması süreciyle beraber yeniden başa dönülecek. Bu sürecin orta ve uzun vadede Avrupa'nın başını epey ağrıtmayı umuluyor. Fakat muhtemeldir ki, yeryüzünün birçok farklı bölgesindeki halklar ve özellikle de İslâm coğrafyasındaki milletler haçlı Batının iç kanamaları ve şiddetli baş ağrılarından ötürü daha rahat bir dönem yaşayacaklar.

İBLİSÎ HÜCÛM, ALENÎ CÜRÛM!

Kâinatın yaratıcısının mutlak hâkimiyetini hayatın her alanında kabul etmeyen bir toplumda itikadi sapmaları görmezden gelerek sadece birtakım görünür haramlara karşı yüksek hassasiyet gösterip bunlardan sakındırma çabalarının dayandığı bir temel yoktur.

Doğru ve güvenilir kaynaklardan öğrendiği inanç ve amel esaslarını insanlara ulaştırmaya çalışmak, sorumluluk sahibi bir müminin asli vazifelerindendir. Günümüz değişen dünyasında giderek artan nüfus, durmaksızın devam eden göçler, farklılaşan -asında tuhaflaşan- toplum, inancı ve fıtratı hedef alan Batı ve bâtıl referanslı eğitim sistemi, küresel çapta dayatılıp yerelde tahmin edilmeyen boyutlarda karşılık bulabilen gayri fitri anlayışlar, kesintisiz bir şekilde süregiden dijital kuşatma ve imha taarruzlarıyla geride kalan boşlukları fazlasıyla dolduran çirkeleşmiş basın yayın organlarının, beldeleri fitne fesada gark ettiği bir ortamda bu sorumluluğun ifası kuşkusuz daha da önemlidir.

Günümüzde yerkürenin hemen hemen her yerinde farklı şekillerde tezahür etmekle beraber büyük bir keşmekeş, çekişme ve karışıklık egemendir. Tevhid ve sünnet ehlinin,

küresel haydutların hedef kitlesinin merkezinde olduğu hakikatini hiçbir zaman akıldan çıkarmamak gerekir. Hangi tarafa dönülse bazen tanımlamakta dahi zorlanılan farklı taktiklerle ifsad ve imha saldırılarına maruz kalmakta müminler.

Bir toplum ne kadar uzun süre, birlikte ortak bir yaşam sürmüŖse; kendi içinde o denli sağlam, köklü ve güçlü bir ölçüm değeri teşekkül etmiş olur. Hiç şüphe yok ki bu ortak yaşam tarihi inanç, fikir ve amel birlikteliğine dayanmıyorsa, bu tek başına yeterli değildir. Böyle bir ölçüm biriminin temeli de tevhid ve sünnet gibi çok sağlam bir zemine dayanmalıdır. Aksi hâlde oradan buradan uydurulmuş ve yaşanan devirde üretilmiş ortak değerlere -ki bu sözde değerlerin bir kısmı da putlaştırılan faniler oluyor- ve duygulara dayanan ölçüm birimleri ise önünde sonunda “değer” özelliğini kaybetmektedir. Temeli akideye dayanmadığından doğal olarak süreç içerisinde şartlar ve hissiyat değıştikçe söz konusu değerler de önemsizleşecek ve değışecektir.

Tüm ilerleme iddialarına karşın toplumun itikadi, amelî, ahlaki, psikolojik, kültürel ve daha birçok alanda içinde bulunduğu eksi değerler gün geçtikçe diplere doğru daha da derinleşmektedir.

Tevhid ve sünnet ehli müminler dışında kullanımı, dava ehli oldukları izlenimi veren camiaların diline pek ağır gelen “tağut” ve “tağuti sistem”lerin üretip yaygınlaştırdığı yıkım çemberi giderek daralmaktadır.

Daha düne kadar gündemde toplumun nezaheti, ahlakı, maneviyatı, dayanışması ve daha sağlıklı bir yapıya ka-

vuşturulması gibi konular vardı. Bugün ise fitratını büyük ölçüde koruyabilmiş insanların öncelikli gündemi ve hatta problemi, fitrata ve aile mahremiyetine yönelik “sırtlan hücumlarına” ve “maymunvarî istilalarına” maruz kalmak veya böyle bir tehdidi her zamankinden daha yakın hissediyor olmaktır. Böyle bir ortamda tam güvensizliği tetikleyen tedirginlik ve korku atmosferi daha da yoğunlaşmaktadır.

Bugün toplum olarak yüz yüze kalınan “büyü”, insanları akıllara durgunluk veren bir hâle sürüklemektedir. Kalplere ve gözlere taaccüp perdeleri çekerek dünyayı bir panayırlı yeri ve hayatı da oyun ve eğlenceden ibaret sanacak kıvama getirilen yığınları “sihirbazların/tağutların” doğru yolda olduklarına iman etmeye neredeyse zorlamaktadır. Düşünmeyen, korunmayan ve sorgulamayan yığınlarsa her devirde inkâra, zulme, işgale, talana, ifsada, soyulmaya, anarşiye, salgınlara ve küresel sağlık mafyasına maruz kalırlar.

Diğer birçok alandan biraz farklı olarak ülkemizin eğitim bürokrasisinde kümelenmiş bukalemun tıynetli masonik şebekelerin ve kısmen de Şamanizm’i ululayan bir güruhun kontrol ve gözetiminde hazırlanan mevzuat ve müfredatla amaçlandığı üzere fitri değerleri dumura uğratılmış ve iradeleri zayıflatılmış nesiller -daha doğrusu hareket edebilen şeyler, belki de dabbe- yetiştirilmekle inanç, amel ve ahlaka ardı ardına ağır darbeler vurulmaya devam edilmektedir.

İtikad ve fitrat odaklı nitelikli eğitimin olmadığı veya eğitim kalitesi düşük tutulduğu için düşmanların bombalarla ve füzelerle yapmak istese dahi başaramayacağı şekilde ruhsuz ve sefil bir nesil türetilmiş ve bu ifsad tüm hızıyla sürüyor. Öyle ki geleneksel olarak da olsa bağlı olduğu iddia edilen

milli manevi hayat anlayışı yeni kuşakların dünyasından iz bırakmamacasına silinip gitmektedir.

İblisî hücumun sadece bir kolu olan ve toplumun olumsuz değişim ve dönüşümünde en etkili araç olan batıcı laik eğitimin kalitesi yerlerde sürününce Allah’a (cc), kul olma izzetinden büyük ölçüde yüz çeviren insanlar şu örneklerde olduğu gibi maddi manevi birçok açıdan bunun ölümcül sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmaktadır.

Misal olarak; hükûmet bütçesi, belediyelerin devasa gelirleri, Merkez Bankası rezervleri, örtülü ödenekler ve ekonomiyle ilgili diğer alanlarda para, bu sistemin ürünü olan ekonomistlerin, finans uzmanlarının ve muhasebecilerin ellerinde buharlaşıp kaybolur.

Sanık durumuna sokulan nice masum insana atılan suçlar ispat edilemeyince, masumiyetleri kanıtlandığı hâlde ideolojik angajmanlarından ötürü asgari hukuki kriterleri dahi yerine getirmekten kaçınarak mazlumlara kibrit kutusu gibi hücrelere tıkıp adaleti firar ettirenler de yine itikattan ve fitrattan uzak bu sistemin yetiştirdiği yargıçlardır.

Böyle bir sistemin ürünü/mezunu olan mühendis ve müteahhitler insanlara, sadece çökme tarihi kesin olarak belli olmayan modern ve estetik “mezar binalar” yaparlar. Bunun en trajik ve kahredici on binlerce örneğini 6 Şubat 2023 Maraş depremlerinde gördük.

Bunların en vahim olanlarından biri de İslâm coğrafyasının neredeyse tamamında hüküm süren Firavunî sistemlerdeki Bel’amî teşkilatın mensuplarının ürettiği büyük fesattır. Adına “ilahiyatçı” ve “din adamları” denilen bu zevat da

zayıflatılmış eğitim sistemi içerisinde belirlenmiş amaç ve ölkölere bağı kalmak suretiyle hem kendilerinin hem de onları taklit merci olarak fetva makamında görenlerin dünya ve ahiretlerinin harap olmasına sebep olmaktadır.

Bugün âdeta zehirli bir hava gibi solumak zorunda kaldığımız “Batı” denilen ve kökeni esasen barbarlığa dayanan uygarlık tam anlamıyla insanı/fıtratı, tümüyle kontrol edilebilir bir “araç” hâline getirmeye ve bunu başaramadığında da yok etmeye çalışan ilkesiz, vicdansız ve ruhsuz bir uygarlıktır. Savaşlarla, göçlerle, açlıkla ve en ünlü ve yaygın olan korona pandemisi de dâhil olmak üzere salgın (laştırılan) hastalıklarla bütün insanlığı saran işte bu felakettir. Bu bela, tıpkı semûm ateşi gibi insanın bizzat öz nefesine/iç âlemine sızıp onu içeriden yakmakta ve kararıp kurumuş bir küfür/şirk kütüğü hâline getirmektedir.

Safların ve Mevzilerin Güçlendirilmesi

Bilhassa süratli ve sefih bir hayata, hız ve hazza meftun olmuş çağımız toplumu; ya dost postuna bürünmüş insan suretindeki iblisle benzemede seviye atlayarak başkalaşım şeytanlaşmada dereke dereke esfel-i safiline/aşağıların aşağısına yuvarlanmaya devam edecek ya da dosdoğru bir arınmayla tevhidle yeniden buluşup izzeti bularak dimdik ayakta kalacaktır. Bu durumda yapılan çalışmaların temelden başlaması ve yeniden kökten yeşermesi icap eder. Ortaya konan halisane çabaların ve Nebevi davetin insanlara ulaştırılması çalışmalarının -biiznillah- en başta fıtrat, ev, aile ve salih çevre gibi eldeki mevzilerin korunmasının bir tür garantisi olduğu apaçık ortadadır.

Bunun ilk basamağı da her bir müminin, bir bebeğin anesinden süt emmesi gibi hayata dair her ne varsa mümin ailenin temiz ve müşfik menbaından ruhen, kalben ve zihnen gıdalanmasıdır. Ailenin de çocuklarına takdim ettiği inanç, düşünce, ahlak ve hayat anlayışı ile yaşam tarzı da Rabbimizin emrettiği ve razı olduğu bir hâl üzere olmalıdır. Aksi durumda günümüzde anbean müşahede ettiğimiz gibi başta aile olmak üzere toplumun zehirlenmesi ve hayatın felce uğraması neticesi kaçınılmaz olur.

“Ey iman edenler! Nefislerinizi/Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taş olan ateşten koruyun...”¹

Henüz dünyadayken ebeveyne cehennem hayatı yaşatacak ve ebedi hayatta da topluca cehennem ateşine sürüklenmeye sebep olacak fitne ve isyandan koruyarak Allah'ın (cc) emirlerine itaate ve Resûlullah'ın (sav) sünnetine ittibaya yöneltmeli o “ciğerpare”leri!

Bilhassa aile sahibi bir kimse, bizzat kendi öz nefsinden mesul olduğu gibi ailesinden de sorumludur. Hayatı çok daha güzel, anlamlı ve yaşanabilir kılan da işte bu sorumluluktur. Bu sorumluluk insanın hayatından çekip alındığında tıpkı bugünküne benzer bir manzarayla karşılaşılır: Biyolojik varlıklardan müteşekkil et yığınları veya bir sürü “şey...”

Bu şuurun oluşması ve sorumluluğun gerçekleşmesi de kişiliğin sağlam ve sağlıklı bir zeminde inşasıyla mümkündür. Bu dosdoğru dine dayalı sarsılmaz bir temele dayanmadan; takva, ihlas, ihsan, hasbilik, güzel ahlak, hak üzere azim ve sebat, hayâ, tevekkül, sadakat, isar/diğerkâmlık, tevazu,

1. 66/Tahrîm, 6

cesaret, uhuvvet ve daha başka mümtaz vasıflarla ziynetlenmiş sağlam bir kişiliğin oluşması da mümkün değildir. Böyle bir kişilik inşası gerçekleşmeden insanın şahsiyetinde de hayatında da çok önemli şeyler eksik kalacaktır. Bu hususta bizler için ölçü olan hadiste Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

“... Allah’a iman ettim de sonra da dosdoğru ol!”²

Saf ve tertemiz vahyin önderliğinde ve tevhid nurunun aydınlığında İblisî karanlıkların parçalanıp dağıtılması hiç şüphe yok ki muvahhidlerin eliyle gerçekleşecektir, biiznilah. Mûsâ’ya (as) ve kardeşi Hârûn’a (as) vahyolunduğu gibi evvela tüm saldırıların hedefinde olan son ve en önemli mevzilerimizden olan evlerimizi kiblegâh hâline getirmeli ve başta namazın ikamesi olmak üzere müminlerin müjdenmesine vesile olacak her türlü hayırda gayretli ve ısrarlı olunmalıdır.³

2. Müslim, İmân, 62

3. bk. 10/Yûnus, 87

DEMOKRASİDE İLAHLAŞTIRILAN İKTİDAR VE “YEŞİL”LERİN SAVAŞI

Tarih boyunca hiçbir iktidar ne ihtişamlı ordusuyla ne ileri uygarlığıyla ne güçlü kurumlarıyla ne büyük halk desteğiyle ne de anayasalarıyla çok güçlü bir şekilde ve sınırsız bir süre ayakta kalabilmiştir. Tarihte en uzun süre hüküm sürmüş sayısız imparatorluklara, uygarlıklara ve hükümdarlıklara baktığımızda bu akıbetin istisnasız olarak hepsi için mukadder olduğunu görürüz.

Milattan önceki yüzyıllardan yirmi birinci yüzyıla dek, gelmiş-geçmiş sayısız uygarlıklardan bir kısmı dahi incelendiğinde bu hakikat daha net müşahade edilecektir. Geçmiş kavimlerden herhangi birini ele alalım. Mesela, tarihte parayı ilk kez kullanan kavim olarak bilinen Lidyalılara bakalım. Bunlar, Anadolu’da yerleşik bir kavimdi. Persler Anadolu’yu işgal ettiklerinde Lidyalılarla beraber aynı çağda ve Anadolu’da yerleşik olan İyonyalıları da tarih, sahnesinden siliyorlar.

İnsanlık için çok uzun olan dünya tarihi içerisinde belki de bir arpa boyu olarak değerlendirilebilecek birkaç asırlık süre geçtikten sonra Büyük İskender Anadolu’ya gelerek Persleri mağlup edip egemenliklerine son veriyor. Sonra

Romalılar çıkıyor tarih sahnesine. Bu kez onların zafer ve egemenlik dönemleri başlıyor. Kavimler göçü ve Avrupa'daki iç karışıklıklar neticesi Roma İmparatorluğunun ikiye bölünmesi ... Daha sonra Batı Roma İmparatorluğunun çöküşü. Zafer, fetih, egemenlik, gelişme, duraklama, gerileme ve çöküş şeklinde cereyan eden bu kısır döngü tarihsel süreçte daima tekerrür etmektedir.

Bunlardan sonra gelen kavimlerin ve uygarlıkların akıbeti de pek farklı olmamıştır. Bütün hükümdarlar kendi dönemlerinde bu kısır döngüyü kırmaya çalışmışlarsa da buna muvaffak olamamışlardır. Bütün yeryüzü aslında bir uygarlık mezarlığıdır. Nerede Mezapotamya'daki kadim medeniyetler? Tüm yeryüzü halklarına nam ve korku salan ihtişamlı imparatorlukların hepsi sonraki nesiller için anlatılan birer masal oldu. Mısır, Babil, Asur, Pers, Helen, Roma, Bizans, Hint, Çin, Aztek, Hun, Moğol ve daha niceleri.

Geçmiş kavimlerin örneklerinden de anlaşıldığı gibi iktidarı ele geçirip güç ve otorite sahibi olmak için hiçbir kural, sınır ve ilke gözetilmeden uzun, yıpratıcı ve çetin savaşlar yaşanmıştır. Mücadele taktikleri farklılaşmış ve metodlar gelişmiş olsa da iktidar savaşları her dönemde süregelmiştir. Günümüzde de tüm hızı, hırçınlığı ve pervasızlığıyla devam etmektedir. Herhangi bir hanedan, bir zümre veya ideolojik örgüt ve partiler iktidarı ele geçirdikten sonra elde etmek için uğruna mücadele ettikleri gücün etkisi altına girer, büyüüne kapılırlar. Genel geçer bir kaidedir:

“İktidarın doğru kullanımı istisnadır.”

“Doğru”nun ve “Yanlış”ın ölçüsü artık iktidarın yeni sahipleri tarafından yeniden belirlenir. “Meşru” ve “Yasa-

dışı” tanımları da bundan böyle iktidarın/devletin yeni sahiplerince yapılır. Uygulama alanının çerçevesi onlar tarafından çizilir.

Halkın her bir ferdi için medeni hayatta, eğitimde, sosyal münasebetlerde, ticaretle, suç ve ceza mefhumlarında ve otoriteyle ilişkilerde bambaşka bir hayat nizamı vardır. Ve bunlara itaat etmekle yükümlü kılınır.

Toplum nazarında olağanüstü bir iktidar gücüne sahip olanlar için artık en mühim ve öncelikli iş, mevcut iktidarını sağlamlaştırarak sonsuza dek sürdürülebilir kılma arayışı ve gayretidir. İktidarlara için bu ‘ab-ı hayat’ hürriyetlerin, inanç ve değerlerin feda edilebileceği ölçüde önemlidir, tatlıdır ve cezbedicidir.

Bir zümre, iktidarı ele geçirdiğinde diğerlerinin buna seyirci kalmayacaklarını çok iyi bilir. Bunun içindir ki tıpkı bir satranç oyunu gibi sonraki hamleler de hesap edilerek gerekli görülen tertip ve tedbirler alınmaya çalışılır. Bu maksatla yeni ve orjinal taktikler, saray entrikaları, kulis hileleri, tuzaklar, oyunlar, komplolar uygulamaya konur. Birbirlerini alt etmek için yapılır tüm bunlar.

Birbirleriyle tepişen taraflardan birinin altta kalması hiç önemli değildir. Oyunun kurallarını kendileri belirlediği için bunlardan altta kalanlar olsa da mühim bir kaybı olmayacaktır. Çünkü bütün zarar ve kayıplar en alttakilerin omuzuna, sırtına yükletilir.

En Alttakiler

Çoğunluğu demokratik zeminde olmak üzere iktidar uğruna savaşıp tepişenler için en alttakiler halk yığınlarıdır.

Bu kitleler iktidar peşinde koşarak kızışıp itişenler için çimendir, halıdır, tampondur, bariyerdir, siperdir, marabadır, köledir, ucuz emektir, kelle sayısızdır, hizmetkârdır, karıncadır... İktidar tapıcılarının birbirleriyle yaptıkları mücadele ve çekişmelerinde üzerinde tepindikleri zemindir aynı zamanda en alttakiler.

Kalplerini ve gözlerini iktidar hırsı bürümüş kimselerde kendilerini yirmi birinci yüzyılın ‘piyasa’ şartlarına uygun olarak pazarlamaktadır. Demokratik yöntem ve hilelerle iktidarı ele geçirenler usûlen de olsa halka önemsendikleri hissi verirler. Görüşlerine ve sözlerine bugüne dek hiç olmadığı kadar değer verileceğini vaad ederler. En alttaki kalabalık kitlelere yeri geldiğinde ölçülü bir şekilde gaz da verilir, havası da alınır. Bir balona üfürülür gibi şişirilir bazen. Hatta kontrolden çıkarmadan, gözden de kaybetmeden gurur zepliniyle bir çocuğun sevilirken “Pırr!..” diye havalandırıldığı gibi uçuyormuş hissi verilir.

Böylelikle başı dönmelidir, nutku tutulmalıdır en alttakilerin. Yukarılarda neler oluyor diye ‘başkaldırmak’ isteyenler olduğunda gözleri kamaşmalı, nefesleri kesilmelidir onların. Gözlerini açtıklarında karşılarında gördükleriyle yetinmelidirler. Türlü türlü hezeyanları dogmatik (sorgulanamaz-değiştirilemez) ilkeler haline getirip en alttakileri envai türden şirk bataklıklarına sürükleyenler her kavmi modern birer puta kulluk etmek cenderesine sokmaktan da geri durmamaktadırlar.

En alttakiler ilahlaştırdıkları iktidar putunun homurdanmaması için Aziz ve Celil olan Allah’a şirk koşmaktan da uzak durmamaktadırlar. Kimileri bir büst bulur karşılarının

da. İlkeleriyle kendilerine önderlik ettiğini zannettikleri cürümlerinin rehini olan ölmüş bir tağutun büstü.

Bazıları halen yaşayan bir başka tağutu tazim eder ilah diye. Zihinlerinde, kalplerinde, gerçek anlamda terörlerinde, söylemlerinde bâtil inanç ve akidelerinde, dillerinde ve renklerinde hep o tağut vardır.

Bir gıdım iktidar için kavimleri birbirine kırdıran işte bu tağutlardır. İlke diye hezeyanlarının revaç bulduğu, kanların helal kılındığı iktidar pazarında bezirgânbaşı da bunlardır. Tevhidi bilmeyenin din diye dil'e, kitap diye de kavim'e yönelip tapındığı travmatik bir haldedir en alttakiler.

Sadece sosyal konumları, ilmi ve kültürel düzeyleri ve benzer alanlar itibariyle en altta görülmüyor bu kitleler. En altta kalmalarının en mühim nedeni, yaratan, yaşatan ve rızıklandıran Allah'a (ac) kulluktan yüz çevirip kendi cinsinden bir yaratılmışa kulluk zilletine düşer olmalarıdır.

Aziz ve Celil olan Allah'a kul olmak izzetini terk edip yirmi tırnaklı belhum adal/sapıkların ta kendisi olan tağutlara itaat ve kulluk etmekten zerre kadar onur ve izzet çıkmaz! Bu durum en altta ezilmek, haktan ve şereften mahrum kalmak neticesini doğuracaktır.

Hâki Yeşili ve Türbe Yeşili Tuğyan

Son dönemlerde cereyan eden iktidar savaşlarında göstergeler karışır gibi oldu. Bir tarafta kendilerini İslâm'a nispet eden ve türbe yeşili rengiyle özdeşleştirilip anılan 'eşitlikçi tağutlar' var. Öte tarafta da zulüm, yıkım, yasaklama ve despotizmle özdeşleşmiş hâkî yeşili renkli ittihat ve terakki artığı 'zalim tağutlar' var.

Bir tarafta demokrasi diye gırtlaklarını yırtan hâkî yeşillilerin, muhaliflerine ve özellikle de müslümanlara yönelik hayat hakkı ile can güvenliğini hiçe sayan zulüm uygulamaları.

Diğer yanda türbe yeşillilerin Aziz ve Celil olan Allah'ın dininin özü ve esası olan tevhid akidesini bozarak, modern şirk ideolojileriyle uyumlu(!) hale getirmek suretiyle en alttakilerin dünya ve ahiretlerini de harap edip kendileri için iktidar alanı açan fesat uygulamaları.

Bir taraftan büstlere tazimde bulunan ve toplumun bünyesinde bozulmaya yol açarak yaydığı kesif kokular nedeniyle artık yakınlarından bile geçilemeyen hezeyanları yol gösterici ilkeler olarak dayatan hâkî yeşillilerin varlığını armağan ettikleri mutlak küfürleri.

Diğer yanda demokratik yollarla elde ettikleri iktidarlarını olabildiğince sürdürübilme gayretindeki türbe yeşillilerin inanç ve amellerinde ortaya çıkan şirklerini gizleme gayretleri. Bu gayretlerinin temelinde de hak ile bâtılı birbirine karıştırarak batılı hak suretinde tanıtmak için gösterdikleri 'milli ve demokratik hassasiyet!' var.

Bir tarafta büstlere tapınanlar. Diğer yanda postlara tapınanlar. Ve bu kesimlerin uğultuları, çığlıkları ve tezahüratları. Yeşillerden biri mehter takımı yürüyüşü gibi iki ileri bir geri. Diğerinin ise başı daima geriye dönük olduğu için yalpalaya yalpalaya bir sağa bir sola avare kasnak gibi. Yeşillerin iktidar mücadelesi devam ederken ikisinin de ortak bir paydada bulunduğu çıktı ortaya: 'Demokrasi ve Laiklik'.

Demokrasiye gönül vermiş olan insanların hemen hemen tamamı iktidarın kutsallığına itikat etmiştir. İktidarın devasa gücüne ve muazzam getirisine ... Kimisi sırf yeşilinde, kimisi de sırf ‘Kamâlist’ karakterinde buluyor özünü, aslını. Hatta daha fazla ‘ürünler’ de var. Akı, allısı, karası, yeşillisi ... Her renklisi. Herkes sapkınlıkta, azgınlıkta, şirkte, küfürde, yozlaşmada, tefessühte özgürdür, serbesttir! Sakınılması gereken tek şey tevhiddir, ilah olarak Vahidu’l Ahad olanın kabulüdür.

Sadece liderine kulluk ederken her türlü teşvik, kolaylık, yardım ve ihsanlara mazhar olabilir. Tevhidden, İslâm’ın özü ve esasından söz edildiğinde ‘Yeşillerin’ dillerinden de gözlerinden de yergi ve nefret fıskırmaya başlar. Modern ve soyut paganizmde putçulukta özgürlük esastır! Tevhid hakikatini mırıldanmak dahi mahkûm edilir!

Hangi demokrat ‘yeşil’ iktidar olursa olsun izhar ettikleri küfürlerini dile getirip yüzlerine vurmak, kimliklerini tanımlayıp beraatini ilan etmek, zihinlerinin bagajında taşıyageldikleri cennet tasavvurlarını sükûtu hayale uğratar. Zifiri küfürlerini gündüzün apaçık aydınlığı gibi İslâm ile perdeleme yönündeki hilelerini, oyunlarını ve çirkefliklerini ortaya koymak da bu iktidar tapıcılarının hışmını celbettirir.

Kendi aralarında kurdukları güç ve iktidar dünyasında kendilerinden olan herkes nemalanır, hepsine yetecek kadar arpalık vardır. Hangi tonda olursa olsun bu türden yeşil, yeşile eklenip katılsa katrankara bir manzara çıkar ortaya. Allah’ın dinini kısmen veya tamamen iptal edip yerine bambaşka hükümler çıkaran tağut, her halükârda tağuttur. Tağutun iyisi, kötüsü, yeşili, hâkîsi olmaz.

‘Türbe yeşili’ renkli bir tağut ile ‘Hâkî yeşili’ bir tağut arasında hiçbir fark yoktur. Tevhid akidesi nazarında diktatör tağutlar ile demokrat tağutların hepsi toplansa çeyrek tane muvahhid etmez. Yine tevhidin esaslarına göre Allah’ın ^(ac) kanunlarına demokrasinin gereği olarak alternatif kanunlar ihdas eden, insanları bunları itaate davet eden ve şirkin günümüzdeki en güçlü ideolojik tezahürü olan laikliğe çağıran eşitlikçi bir tağut ile zalim bir tağut arasında hiçbir fark yoktur.

Modern çağın rengarenk tağutlarının ve tağuti düzenlerinin ihtişamı, muvahhidlerin gözünde kumdan kaleler gibidir. Denizden kumsala doğru usulca uzanan bir dalganın gelip o kumdan kaleleri tane tane dağıtarak yer ile yeksan etmesi gibi bu tağutların rüsvay olacakları akıbetleri de çok uzak değildir.

Şüphesiz ki gelecek, bekleyeni için çok yakındır.

KÜRESEL TUĞYAN “ÇİFTLİĞİ”NDE DOMUZLAR HEGEMONYASI

Kertenkele’nin kopan bir kuyruğu yaklaşık bir ay içinde yeniden çıkar. Fakat bu yeni kuyruk eski kuyruktan hem renk hem de yapısal özellikler bakımından tamamen farklıdır. Örneğin eski kuyruk herhangi bir işlevi yerine getirebiliyorken yeni kuyruk bunu yapamayabilir. Bazı kertenkele türleri kendilerine yönelik herhangi bir tehdit veya tehlikeyi algıladığı anda kuyruğunu bırakıp kaçar.

Bugün ümmet coğrafyasında hüküm süren siyasal rejimlerin ve küresel “çiftlik” modeline uygun olan kapitalist ekonomik sistemi yönetip yön veren çarkçıbaşlarının hangi “Kertenkele”lerin sonradan çıkmış “kuyruk”ları olduğunu her müslüman bilir. Küresel hırsızlık ve dolandırıcılık şebekeleri aslında hepimizi medyatik vurgun haberleri ile oyalayarak dünya çapında halen devam edegeldikleri sömürü ve talanlarını unutturma gayretindedirler. Domuzlar hegemonyasını sürdürülebilir kılmak için yaptıkları tüm bu cürümleri sıradanlaştırarak normal görülmesini ve hatta bundan da kötüsü, bunları kabul edilebilir olarak görüp bu zulüm ve sömürü çarkına karşı sessiz ve tepkisiz kalınmasını istemektedirler.

Gerçek anlamda gasıp, hırsız, soyguncu ve dolandırıcı görmek isteyen; ABD'ye, İngiltere'ye, Rusya'ya, Avrupa Birliği ülkelerine ve tabii hepsinin siyasî ve ekonomik politikalarına istikamet veren hilekâr Yahudilere baksın. Takım elbise ve kravat kombinasyonlu saygın(!) iş adamları, politikacılar ve bankacılar da bu cafcaflı sıfatlarla arz-ı endam eden modern Samiri'lerdir.

Küresel ekonomik sistemin, yani bir anlamda “Küresel Çiftlik”in ana değişim ve ödeme aracı haline gelen/getirilen Amerikan doları, insanlık tarihinin en büyük sahtekarlığıdır. Dolar'ı haçlı Siyonistlerin kontrolündeki FED¹ basar/üretir. FED tarafından basılan/üretilen bu dolarların değerini, yani kuru ve faize baz olan değerleri LİBOR² belirler. Piyasayı manipüle edip milyarder kazanırlar.

Mesela İslâm coğrafyasındaki ülkeler doğal gaz, petrol, altın, gümüş, bakır, elmas, pirinç, şeker üretir. ABD ve Avrupa'nın bazı merkezlerinde konumlanan küresel sömürü odakları (tröstler ve karteller)³ tarafından belirlenmiş kotalar vardır. Üretici ülkeler üretilen şeyleri dolarla alıp

1. FED'in (Federal Reserve Bank) Türkçe karşılığı dünyanın en büyük ekonomisi gibi görünen ABD'nin Yahudilerin denetimindeki merkez bankasıdır. 23 Aralık 1923'te kurulan FED'in merkezi Washington'dadır.
2. LİBOR **London Interbank Offered Rate** kelimelerinin baş harflerinden oluşturulan bir kısaltmadır. Londra'da bankalar arası piyasada borçlanmalarda ortaya çıkan faiz oranına verilen isimdir. Ancak burada ortaya çıkan faiz oranı sadece Londra'daki bankalar tarafından kullanılmamakta, birçok finansal işlemde Libor referans faiz oranı olarak kullanılmaktadır. Faiz oranını belirleyen bankalar da sadece İngiliz bankaları değil, 60'dan fazla ülkenin bankası bu sisteme dahildir.
3. Tröst: Ulusal veya uluslararası bir grup firmanın rekabeti ortadan kaldırmak ve fiyat kontrolü sağlamak amacıyla beraber hareket etmesidir. Kartelde tekel yaratma amacıyla firmalar arası bir anlaşma yapılırken, tröstte işletmelerin fiziki olarak da tek merkezden kontrol edilecek şekilde bir ortaklığa girmeleri söz konusudur.

satarlar. Haçlı siyonistlerden müteşekkil ve adına FED denilen soyguncu çete de sadece kâğıt üreterek en az ham maddeleri talan edilen söz konusu bu ülkeler kadar ABD'ye ekonomik değeri olan emtia⁴ girişi sağlayarak muazzam oranlarda kâr elde ederler.

Devlete ait Boğaziçi köprüsünü, Galata kulesini ve Beyoğlu tramvayını taşradan İstanbul'a yeni gelen vatandaşlara satmaya çalışan Sülün Osman, Titan saadet zinciriyle on altı bin kişiyi dolandıran Kenan Şeranoğlu, devrin Başbakanı Tansu Çiller'i emekli bir generalin sesini taklit ederek örtülü ödenekten beş buçuk milyar lira dolandıran Selçuk Parsadan ve henüz yirmi yedi yaşındayken "aklı başında" yetmiş yedi bin insanı yaklaşık olarak beş yüz yetmiş bir milyon lira dolandıran Mehmet Aydın ...

Bu adamlar günah işlemiştir, kul hakkı yemiştir ve büyük bir cürmün de failleridir. Bununla beraber hem daha önce vuku bulmuş dolandırıcılıklar hem de gündemden hiç düşmeyen dolandırıcılık hadiseleri "Küresel Çiftlik" düzeninin başındaki haçlı siyonist haramîler ile yerli işbirlikçilerinin yaptıklarının yanında devede bir tüy mesabesindedir. Kurdukları küresel sisteme entegre olan ülkeler de tıpkı bir çarkın dişlileri gibi bu dev "Küresel Çiftlik" mekanizmasının aksamadan işlemesine ister istemez katkı vermektedirler.

Maden ürünleri ve ham madde satan ülkeler "Küresel Çiftlik" düzenini oluşturan gelişmiş ülkelere gerçek mal ve hizmet veriyorken, başını ABD'nin çektiği küresel dolandırıcılar söz konusu ülkelere Amerikan doları adıyla

4. Emtia: Altın, gümüş, petrol, doğal gaz, bakır, pamuk, mısır, buğday, şeker, kahve gibi malların tümüne verilen addır.

büyümlü bir kâğıt vererek o mal ve hizmeti kendilerinden bedava alıyor. Sonra o kâğıdı vererek, ABD'den, silah veya başka ölkelerde ürettiğı mal ve ürünleri ya da yine o kâğıdı vererek başka ölkelerden başka şeyler alıyorlar. Domino etkisi ile bir soygun ve dolandırıcılık zinciri oluşturuluyor.

Siyasal ve ekonomik olarak bu sisteme entegre olan tüm ölkeler bu oyunun bir parçası olurken o ölkeler halkları da ağır bir mağduriyet ve mahrumiyetle yüz yüze kalmaktadırlar. Sonra ABD yine onlardan bir şeyler alıyor ve onlara yeni kâğıtlar veriyor. İçimizdeki işbirlikçi hain ve mürtedleri fonlamak için dilediğine hibe, dilediğine de kredi veriyor. İşte bu oyunla Soros'lar, Murdoch'lar ve Springer'lar eliyle ölkelerimizdeki sermaye, siyaset, bürokrasi, medya ve 'Sivil Toplum' diye başlayan birçok kuruluşu ele geçiriyorlar.

Kesintisiz Talanın Kısa Hikâyesi

İslâm coğrafyasında resmi kayıtlara göre İslâma nisbet olunan takriben bir buçuk milyar insan bulunmaktadır. "Ümmet" olarak vasfolunan bu nüfusun ezici çoğunluğu günümüzde dünyalık geçim olarak son derece zor şartlar altında yaşamaktadır. İtikadî/Dinî anlamda fesada uğramış olmaları ve Allah'a (ac) kulluk şuurundan uzaklaşmaları gibi hususları da buna eklediğimizde çok daha vahim bir manzaryla karşı karşıya olduğumuzu görürüz.

İslâm coğrafyasının özellikle Arabistan yarımadası ve Arap körfezi bölgeleri yeryüzünde bilinen en büyük petrol kaynaklarına sahiptir. Bu alanlarda uzmanlaşmış sömürgeci Batılıların uzun yıllar süren araştırmaları neticesinde tüm dünyada ikinci en büyük petrol rezervinin Orta Asya ve

Hazar denizinden Kafkasya'ya uzanan bölge içinde bulunduğu ortaya konmuştur. Bunun haricinde önemli bazı petrol ve gaz yatakları Irak ve Şam bölgesinde yer alır. Birkaç yıl önce ikiye bölünen Sudan'ın (Hristiyanların hâkimiyetine verilen) güneyinde, Afrika boynuzunda ve Mısır ile Ceza-yir arasında uzanan bölge içerisinde yer alan başkaca bazı petrol ve doğal gaz rezervleri de bulunmaktadır.

Petrol ve doğal gaz günümüz dünyasında ekonomik, siyasi ve stratejik açıdan ülkelerin ağırlık noktasını teşkil eden temel enerji kaynaklarıdır. İslâm coğrafyasının diğer bölgelerinde ümmetin sahip olduğu farklı maden kaynaklarını ve bunların stratejik değerlerini eklediğimizde İslâm coğrafyasında yaşayan ve çoğu fakirlik ve açlık sınırlarında bulunan ümmetin aslında ne kadar büyük maddi zenginlik potansiyeline sahip olduğu açıkça görülür.

İslâm coğrafyasındaki bazı ülkeler aslında endüstriyel maddeleri (özellikle de ham maddeler) ihraç eden ülkelerin başında gelir. Tarım ve hayvancılık alanında da bazı İslâm ülkeleri oldukça zengindir. Bununla beraber adı geçen bölgelerin sahip olduğu Kara, Deniz ve Hava yolu taşımacılık noktaları uluslararası ticarete hayatî önemi haizdir. Mesela dünya üzerinde altı büyük uluslararası deniz yolu geçidi/boğazı İslâm coğrafyası sınırları içerisinde yer almaktadır. Bunlar; Hürmüz Boğazı, Mendeb Geçidi, Süveyş Kanalı, Cebeli Tarık boğazı ve İstanbul Boğazı olup taşımacılık açısından dünya üzerindeki dört coğrafi yönü birbirine bağlayan ana noktalardır.

Tüm bunları göz önünde bulundurduğumuzda ve bu bölgelerdeki ülkelerin diğer ülkelere nazaran yaşadığı geri

kalmışlık yoksulluk ve cehalet gibi hallerini düşündüğümüzde ve insanların büyük çoğunluğunun fakirlik sınırının altında yaşadıkları gerçeğini eklediğimizde şaşırıp kalmamak mümkün değil.

Uluslararası araştırma merkezlerince yapılan ve yayınlanan ekonomik istatistikler, akıllara durgunluk veren ve görenleri dehşete düşüren çok büyük rakamlara ve servetlere işaret etmektedir. Mesela Avrupa'nın tükettiği doğal gazın üçte ikisi (yaklaşık olarak %65'i) Fas üzerinden geçmek suretiyle Cezayir'den gelmektedir. Kadim İslâm coğrafyasının ana merkezi olan Arap yarımadası dünya üzerinde bilinen petrol rezervlerinin dörtte üçüne sahiptir. Sadece Arabistan'da üretilen petrol miktarı 2018 Şubat ayı itibariyle günlük olarak on milyon varil civarındadır. Petrolün 1930'da keşfedilip çıkarılmaya başlandığı Arabistan'ın petrol üretimi tek başına dünyadaki petrol ihtiyacının yaklaşık %18'ini karşılamaktadır.

Tüm bu gerçekler ortada iken nasıl oluyor da yeryüzünün en zengin toprakları üzerinde yaşayan insanlar, yeryüzünün en fakir halkları haline geldiler?

Bütün bu servetler ve yerel zenginlikler henüz kaynağında iken o andan itibaren çalınmaya başlanmaktadır. Çünkü söz konusu kaynaklar ve madenlerin tamamı batılı yabancı şirketler tarafından işletilmektedir.

Bu yerel zenginliklerin çıkarılışı pazarlanması ve ticari piyasası da tamamıyla Yahudi Hristiyan kapitalistler tarafından kontrol edilmektedir. Uluslararası bankacılık sistemi marifetiyle de bu büyük hırsızlık çemberi adetâ bir zincirin

halkaları gibi başından sonuna kadar tamamlanmaktadır. Bu hırsızlık da esasen İslâm'a ve kendi halklarına ihanet eden hain ve mürted işbirlikçi kukla yöneticilerle/hükümetlerle yapılan birtakım anlaşmalarla başlar.

İşgal ve sömürünün farklı türlerini geliştirip her seferinde değişik yöntemler kullanan batılı haramîler, çıkarılan madenlerin oranları üzerinde oynayarak hırsızlığın ikinci aşamasına geçerler. Çünkü bu madenlerin çıkarılmasına mühendisleri ve uzmanları eliyle gözcülük edenler bizzat onlardır. Pek çok ülkede bu kaynaklar üzerine müfettiş sıfatıyla atanan ve çıkarılan oranlar üzerinde yapılan oyunlara göz yuman yönetici uzantılarına verilen rüşvetler, küresel soygun ve sömürü sisteminin devamını sağlayan olmazsa olmaz işlemlerdendir.

Üçüncü aşamada ise çıkarılan bu madenlerin fiyatlarının belirlenmesi ve uluslararası piyasada en düşük değerlerle pazarlanmasıdır. Bazı batı ülkelerindeki uluslararası ekonomik araştırma merkezlerinin yaptığı çalışmalara göre; kendisiyle elde edilen ürün fiyatlarına ve bu ürünleri imal eden fabrikaları çalıştırma gücüne kıyasla bir varil ham petrolün tahmin edilen gerçek değeri (2025 Ocak ayı itibarıyla) 74-75 Amerikan doları değil, normalde 300 ila 320 dolar civarında olmalıdır. Halbuki bir varil petrolün uluslararası piyasa değeri, tarihi boyunca sadece savaş ve ambargo dönemlerinde yüz dolar civarında seyretmiştir. Hatta uzun yıllar boyunca en fazla 20 ila 40 dolar aralığında seyretmiştir.

Bütün bunlar uluslararası borsa efendilerinin, temel maddelerin fiyatları ve uluslararası para birimlerinin değeri

ile oynayıp durmasından kaynaklanmaktadır. Sömürü ve hırsızlık düzeninin başında, akıllı eren herkesin tahmin ettiği üzere Yahudi ve Haçlı kapitalistler bulunmaktadır. Bu gerçeği daha da vahim kılan şöyle bir durumla da karşı karşıyayız. Yerel/mahallî hırsızlar olan despot yöneticiler, prensler, bakanlar, onların çocukları, kardeşleri ve yakın çevreleri kendi bölgelerinde çıkarılan ve uluslararası üretimin kotası dışında kalan bu petrolden belirli yüzdelere şeklinde bağışlara nail olurlar. Nail oldukları bu bağışta petrolün varilini uluslararası sularda ve açık denizlerde 5-10 dolar gibi bir fiyatla satarak uluslararası piyasada petrolün değerini düşürürler. Bu durumda mesela beş yüz bin varil petrol taşıyan ve iki buçuk ila beş milyon dolar tutarında olan bir nakliyat, onların birkaç haftalık zina, kumar, içki ve iğrençliklerle dolu aşağılık bir hayatın rezalet masraflarını karşılamaya yeter. Bu sadece petrol dünyasından verdiğimiz bir örnektir. Geri kalan diğer kaynaklar ve hırsızlık yollarını buna kıyas edebiliriz.

Saydığımız bu doğal zenginliklerden içerisinde Müslümanların da yaşadığı ülkelerin payına düşen miktarlar, yine Yahudi sermayeli veya onların kontrolündeki bankalara akar ve bu miktarlar üzerinden kendi ekonomilerini rahat bir şekilde çekip çevirirler. Yerel (Cezayir, Suudi Arabistan, Libya, Kuveyt, BAE vd.) hükümetlere ise ancak belli ve sınırlı miktarlarda para çekme hakkı tanınır.

Haçlı siyonistler bu paralarla istedikleri sanayi ham maddelerini alıp işlerler. Diğer ülkeler ise sanayi ürünleri, silah ve en küçüğünden en büyüğüne ihtiyaç duydukları maddeleri onlardan ithal ederler. İthal ettikleri bu maddelerin

fiyatları da Yahudi ve Hıristiyan kapitalistler nasıl diler ve nasıl isterlerse öylece belirlenir. Hatta ithal ettikleri silah, mühimmat ve diğer maddelerin çeşitlerini, miktarlarını ve nerelerde kullanmaları gerektiğini dahi onlar dayatır.

Bu zincirin son halkasında ümmetin kendi öz kaynaklarından halklara kalan ise sadece komik bazı yüzdelerdir. Bunların çoğunluğu da hain ve mürted yöneticiler ile mustazafların cellatlarının gizli hesaplarına aktarılmaktadır. Çoğunlukla Yahudilerin kontrolünde olan (kıyı) offshore bankaları ve Avrupa ve Amerikan bankalarına gitmektedir. Halklara kalan ise sadece kamu hizmetleriyle ilgili harcamalar ve bazı temel projeleri karşılayan develede kulak misali miktarlar kapsamındadır.

Maden kaynaklarının çoğu da aynı yollarla çalınmaktadır ve genelde maden filizleri, taşlar ve ham maddeler adı altında dışarıya ihraç edilmektedir. Tüm bunlarda amaçlanan şudur; bu maden kaynakları, çıkarıldıkları ülkelerde sanayi alt yapısı oluşmasın ve asıl sahiplerinin görevi, maden ocaklarından ihracat limanlarına kadar süren karın tokluğuna bir hammallıktan öteye geçmesin diye yerelde/mahalli olarak işletilmemektedir.

Evet, Allah'ın (ac) müslüman kullarının topraklarına bahsettiği bu büyük servet; böylece nimet olmaktan çıkıp bir nikmete/afete dönüşmüştür. İktidara ulaşp o servetleri yağmalamaya ve bunları sömürgeci efendilerine peşkeş çekmeye teşne ve ardı arkası gelmeyen demokrat ve sair sapkın itikadlı tağut idareciler tarafından iktidar kavgalarına, siyasi çalkantılara ve askeri darbelere vesile kılınmıştır. Nihaî olarak da haçlı haçsız yabancı işgaline, savaşıllara,

yıkımlara, ölümlere, katliamlara, esarete, korku ve açlığa neden olmuştur. Bu kaydettiklerimiz genel olarak yazılı ve görsel bazı medya organlarının açığa çıkardığı ve ilgili olan herkesin bildiği birtakım gerçeklerdir. Henüz açığa çıkmayıp da bizlere gizli kalan sömürü, hırsızlık ve yolsuzlukların boyutu ise çok daha feci ve daha acıdır.

KÜÇÜK İNSANLAR VE BÜYÜYEN GÖLGELER OYUNU: DEMOKRASİ

Ömrünü şeytanın boynuzlarında kurduğu salıncakta sallanarak geçirmişcesine, milyonlarca dindar/muhafazakâr insanı demokrasi cenderesine sokup tevhidin özünden uzaklaştıran bir liderin yönetimindeki şirk sisteminin korunup kollanması, yıllardır millî(!) iradenin müşfik kollarına havale edilmiştir.

Millî iradenin öznesi halkın, çocuklarını ve gençlerini; laik, batıcı ve karma eğitim sisteminin egemen olduğu okullarda; faziletli, şahsiyetli ve İslâmî değerlere samimiyetle bağlı muvahhidler olarak yetiştirilebileceğini iddia etmek, mevcut şirk düzeninin İslâmî olduğunu ileri sürmek gibi hilaf-ı hakikattir.

Eğitim alanında cumhuriyet tarihinin en büyük atılımlarını gerçekleştirmiş olmakla beraber; itikadi sapmaların, fikrî savrulmaların ve ahlakî yozlaşmanın yolları da hiç bu kadar açılmamış ve kolaylaştırılmamıştır. Yüksek Öğretim Kurumlarında da durum farklı değildir. Ülkenin dört bir yanında her gün yenileri açılan baraka üniversiteleri üzerinden çağdaş şirk ideolojilerini, ateizmi ve dibini bulmuş yozlaşmışlıkları taşıyıp gündemleştiren, birçoğu

aynı zamanda gayretli birer propagandist olan ğretim elemanları, söz konusu ifsat hamlelerini büyük ölçüde örgütlü organizasyonlarla icra etmektedirler.

Genç kızlara, kendilerine mahsus özel mekânlarda ve şartlarda eğitim imkân ve fırsatı sağlamak yerine iffet, huzur ve saadet yuvalarından çıkarılıp kampüslerde, sokaklarda ve her türlü tehlikeye açık alanlardaki heva pazarında inanç, ibadet ve ahlak yoksunu birer meta haline dönüştürülmektedirler.

Böyle bir netice elde etmeyi amaçlayan planlı, programlı organize çalışma olmadığı kabul edilse dahi, bu tür vahim manzaralar mevcut şartlar gereği kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Birkaç yıldızlı otel konforundaki öğrenci yurtları ve Selçuklu mimarisiyle inşa edilmiş modern okul binaları yapmak ile mümin bir nesil yetiştirmek birbirinden çok farklı şeylerdir. Müsbet bilimler alanında başarılı olan ve ülkeyi imar etmeye çalışırken tevhid akidesinden mahrumiyet sebebiyle ahiretlerini harap eden nesiller yetiştirmek ancak demokratik bir sistemin muvaffak olabileceği garabet işlerdendir. Bu hikâyenin en hüznünlü tarafı ise, ağacı kökünden kesen baltanın sapının kendi cinsinden olmasıdır. Yani, halk iradesinin güç ve yetki verdiği demokratik sistem hiçbir planlamasında ve projesinde tevhid dini İslâm'ı temel referans olarak almamıştır. Buna karşın ortaya çıkan halk iradesinin oldukça yüksek katılım oranıyla tecelli etmesi ayrıca düşündürücüdür.

28 Şubat örtülü darbesinin en görünür zulüm uygulamalarından birisi olarak dillendirilen, zorunlu eğitimin sekiz

yıla çıkarılmasına çok büyük tepki gösterenlerin AK Parti hükümetinin zorunlu eğitimi on iki yıla çıkarmış olmasına surat ekşitmek şöyle dursun, bir öpüp başlarına koymadıkları kaldı. Bu da aynı çevrelerin tıynetini göstermesi açısından fevkalade çarpıcı bir tablodur.

Halk iradesinin tecellisiyle iktidara gelmiş bir hükümet, fakir aileleri; minik yavrularını şirk ve nifak yuvası laik okullara göndersinler diye kendilerine her ay cüzi de olsa nakit para yardımında bulunmaktadır. Böylelikle hem maddi hem de itikadi anlamda mahrumiyet içerisindeki aileler arasında verimliliği (!) oldukça yüksek olan şirk ve nifak tohumları ekilmektedir. Bu sürecin ara sonuçları olarak aile ve toplum hayatında çürümüşlük de halka halka artmaktadır. Şirk ve nifak da yaygınlaşıp gayet doğal bir şeymiş gibi olağan görülmeye başlanmıştır.

Kadınların fitri ihtiyaç ve temayüllerine münasip alanlarda ihtisaslaşıp etkin hizmetlerde bulunmaları, aile yapısını ve sosyal dokuyu güçlendirecektir. Bu alandaki çaba ve hizmetlerinin şer'an bir engeli yoktur.

Kur'an-ı Kerim'den ve Sünnet-i Seniyye'den açık manzarlara ile fıtratın hilafına olmak üzere mutlak manada kadın-erkek eşitliğiyle de yetinmeyip kadınlara bazı yönlerden üstünlük sağlayan pozitif ayrımcılığı anayasal güvenceye kavuşturmakla aileler başta olmak üzere toplumsal hayat adetâ dinamitlenmiştir. Bu tasarruf da yine 12 Eylül 2010 referandumunda ortaya çıkan halk iradesiyle mümkün olmuştur. Böylece hududullah tekerrüren bir kez daha ihlal edilmiştir. Hemen hemen her gün memleketin birçok yerinden insaniyet namına üzücü olan aile dramı haberleri

medyaya yansımaktadır. Boşanmalar, dağılan yuvalar, sahipsiz kalan ve bu bahtsızlıktan da daha kötü olan güvensiz çocuk yuvalarına alınan çocuklar...

Batının beceriksiz ve çok kötü bir kopyası olan çeyrek yüz yıllık AK Parti iktidarı ile muhafazakâr bir kimlik de edinen laik sistemin bahsettiği ekonomik ve sosyal açıdan sınırlı özgürlüğünden(!) taviz vermemek için fitri ve toplumsal değerleri ayaklarının altına alan “İdeal Kadın” modeli, sözüm ona muhafazakâr aileler üzerinde de azap bulutları gibi dolaşmaktadır. Bunun kapısı devlet kurumlarında ve eğitim alanındaki başörtüsü yasağının kaldırılmasıyla daha da açılmış oldu. Bu da laik sistemin benzer konularda ortaya koyduğu tipik bir davranış biçimidir. Evet, başörtüsü yasağı kaldırılmış olabilir. Fakat başörtüsü özgürlüğü kazanan muhafazakâr hanımlar özellikle de itikadî ve ahlakî açıdan tamiri çok zor kayıplar vermeye başladılar. Batıcı laik sistem de böylelikle kendisine entegre olabilmiş muhafazakâr kitleye ‘Ağabey’ olarak bir güzellikte bulunup umduğundan daha fazla getiriler elde etmiş oldu.

Evet. Bugün fert fert millî iradeyi ortaya koyarak şirk sistemini ihya eden, küfür ve zulümlerini, muhtemelen bilinçli ve kasıtlı olmayan bir şekilde başörtüsüyle gizlemekte olan ve halkın hemen hemen her kesimi arasında sistemin meşruiyetini büyük ölçüde ikmâl ettiren büyük bir muhafazakâr kitle vardır. Laik sistemin genetik davranış biçimi şudur: İpin ucunu daima elinde tutar. Konjonktürel olarak bazı dönemlerde yine kendisinin uygun göreceği ölçüde ipi gevşetir ama asla tamamen bırakmaz. Ya da yasal bir düzenleme yapmak suretiyle bağlayıcı bir sözleşme

yapmaz. Kendisine teveccüh ederek fevc fevc iltihak ve intisab eden bu muhafazakâr kitleye verilen ise küçük bir mükâfattır. Bu mükâfatın bedeli fevkalade pahalıdır.

Millî irade tablosunda yer alıp imanına zulüm karıştırmak ne kadar da kötü bir alışverıştır! Her daim ilahi rahmet bulutlarının gölgesinde serinlemeyi, “kudret helvasını” ve “bıldırcın etini” bırakıp soğan sarımsağa talim etmeye rıza göstermek suretiyle hayrı terk ile kötü olana yönelmek, temiz fitrat sahiplerinin yapabileceği bir iş değildir.

Toplumsal birçok kesiminde yaşamakta olan sathî altüst oluşun gün geçtikçe sıklaşması, artması ve yaygınlaşması oldukça üzüntü vericidir. Bununla beraber sebep-sonuç münasebetleri zaviyesinden mütalaa edildiğinde cezanın da amel cinsinden olduğu hakikatiyle karşılaşacaktır.

Allah (ac) insanı; akıl, duygu, muhakeme, itikad ve daha birçok teşhizatla donattığı gibi insanın kıyamete kadar ki düşmanı olan şeytanın, kullarına yaklaşım ve aldatma yollarını da açıklamakla kendilerine büyük bir lütufta bulunmuştur.

Kişi veya toplum; düşüncesini, emeğini ve nefsinin (mesela oy’unu/reyini) şeytanî düzenlerin hizmetine takdim edip de şeytanî olduğu apaçık belli olan demokrasi ile hayat ve hükmetme alanı bulan sapkın liderlere tabi olup itaat ettiği yuce Allah’ın emirlerini bırakıp iradesini şeytanın emrine tahsis etmiş olur. Şeytan işte o zaman Rahman’ın kullarından ‘pay’lanmış olur. Netice bu minvalde olduğunda bu iradenin adına “Millî” denmesinin gerçek anlamda hiçbir karşılığı yoktur.

Özellikle kadınlar, ittire kaktıra en ön sıralarda boy göstermeye teşvik edilmektedirler. Hatta bazı yerlerde bu tür şeylere zorlanmaktadırlar. Bu durumdaki kadınlar, gençler ve yaşlılar; vakitlerini, çalışmalarını, yeteneklerini, mallarını ve emeklerini bu yolda sarf etmekle kendilerinden daha fazla pay edinmesi için şeytana bizzat öz nefisleriyle imkân vermekte ve fırsat sunmaktadırlar.

Demokrasi gibi muhayyel bir dünya ve bu büyüğü dünyayı koruyup devamlılığını sağlayan laik devlet yapısının verdiği özgüvenle şirk ile Tevhid'in dahi eşit görülmeye başlandığı mutlak küfrî bir anlayış ve genel kabul ile geleneksel bir karaktere bürünmektedir.

Bir tarafta Müslim olduğunu söylerken öte tarafta gayrı İslâmî itikadların/ideolojilerin müntesibi ve müttebbii olmak açmazında kıvranan insanların sayısı gittikçe artmaktadır. Halkın iradesini önemseyip hürmette kusur etmemek adına üstün bir çaba gösterdiği halde Hak Teala'nın hududuna yaklaşmakla kalmayıp bilerek/bilmeyerek yönlendirilmek suretiyle Allah'ın sınırlarını ihlal edip haddi aşan insanlar sinelerini zillate açmış durumdalar.

İmanı sadece gözlerinde olan nice insan, ismini telaffuz etmekten ictinab ettikleri bir tür materyalizme esir düşmüş gibi artık tüm planlarını matematiksel işlemler üzerinden hesap etmek, meydanlardan ve sandıklardan çıkan verileri kullanarak uhrevi çıkarımlarda bulunmaya yönelmek durumuna gelmiş bulunmaktadır.

Halkın iradesi tecelli ediyor diye demokrasi ile yönetilmeyi ve yahudi beyni gibi karmakarışık hukuk sisteminin

hükümleriyle muhakemenin caiz olduğunu beyan eden bir kimsenin aynı zamanda kendisini muvahhid bir muslim olarak nitelemesi, vereceğimiz örnekteki gibi olacak şey değildir.

Bilindiği üzere Hıristiyanlar hem tevhidi hem de teslis (Baba-Oğul-Ruhu'l Kudüs şeklindeki üçlü inanç) akidesini kabul ederler. Îsâ'ya ^(as) nazil olan orjinal İncil'de: "Allah'tan başka ilah yoktur ve o tek ilahtır." ifadesinin açık bir şekilde yer aldığını hiçbir Hıristiyan inkâr etmez, edemez. Hal böyleyken şu ana dek hiç kimse günümüz Hıristiyanlarının teslise inanmakla beraber tevhide de inandıklarını ileri sürerek muvahhid olduklarını iddia etmemiştir, edemez de.

Doğru olmadığı halde akla yatkın olup kitlelerin hoşuna giden ve hesabına gelen nice sözler vardır ki insanlar üzerinde âdeta sihir etkisi bırakır.

Haklarının savunulması adına kadınların değersizleştirilmesi, gençliğin problemlerinin içinden çıkılamaz hale getirilmiş olması, çoğunlukçu demokratik siyasetin baş ağrısından bütçe açığına kadar her derde deva olduğu malı, ticarete gayrı şer'i kuralların geçerli kılınması, medeni hukukun fıtrata ve şer'i şerif'e aykırılık teşkil etmesi, konu başında da değindiğimiz gibi laik-batıcı eğitim tezgâhlarından geçirilen yeni neslin vehamet arz eden durumu, adetâ suç ve suçlu üreten gayrı şer'i hukuk, yargılama ve ceza infaz sistemi, kültür, sanat ve edebiyatta ölçüsüz ahlaksızlığa yol veren sınırsız özgürlük ve destek ...

Tüm bunların en mühim nedeni olan demokrasi ve diğer beşerî sistemlerin insanlık için ve ümmet için alternatif bir

özüm yolu olabileceğine inanmak hiç şüphesiz kişinin İslâm'ını bozan büyük bir meseledir.

Böyle bir inanç ve kanaate sahip kimsenin hali mümkün olmamakla beraber hem tevhide hem de teslise inanan Hristiyan'ın durumuna benzemektedir.

Her insan (İslâm) fıtrat⁽¹⁾ üzere doğar. Tevhid akidesine yatkın ve hatta meftun olan fıtratı, körpeliğin iyimserliğiyle şirk unsurlarını haylamaya yöneltmek ne akıl ne de ilim kârıdır.

Hakikatte akıbeti mahrumiyet ve zillet olan “millet iradesi” tecelli ettiğinde, çok pahalı bir şey hiç umulmadık bir kolaylıkla elde edilmiş gibi yaşanan sevinç ve bu sevinçle daha da büyüyen ümitler yanlış kulvarlara kanalize edilmiştir.

Zan ve bidat üzere saptırıcı önderlere ittiba, zillet ve ebedi hasaretin sebebi olacaktır.

Allah ^(ac) hak ve hidayet üzere kalplerimize ve ayaklarımıza sebat versin.

Allah'a ve Rasûlü'ne itaatten yüz çevirip iyi niyetle olsa dahi, özünde şirk ihtiva eden demokrasi gibi yollarda başkanlarına ve büyüklerine tabi olan insanlara da yüce Rabbimizden basiret, izan, hidayet ve esenlik yoluna ulaşmalarını yakın ve kolay kılmasını niyaz ediyoruz.

Hiç kuşkusuz yolların en hayırlısı Muhammed'in ^(sav) yoludur.

DEMOKRAT BATI: BU BATAKLIK KURUTULMALI

Sadece İslâm coğrafyasında değil, Doğu Asya, Güney Amerika ve Afrika'da yaşayan halkların içerisinde beyni Batıcılık afyonu ile uyuşturulmamış herkesin az ya da çok tanıdığı bir Batı'dan söz edeceğiz biraz. Hristiyan, siyonist Yahudi ve ateist Batı'dan ... Tevhidî bir bakış açısına sahip olan müminler arasında her zaman gündemdeki yerini koruyan ve öyle de olması gereken bir Batı'dır sözünü ettiğimiz.

Şeytanın temel hedefi nasıl ki kıyamet gününe kadar Âdemoğullarını Allah'a (cc) kulluktan uzaklaştırıp şirke yönelterek ebedî cehenneme müstehak kılmaksa Batı dediğimiz tarihsel barbarlık, yağmacılık, ırkçılık/kafatasçılık, fahişelik, iğrençlik, yamyamlık ve hıyanet uygarlığı da dün ve bugün olduğu gibi kıyamete kadar tevhid ehline karşı aşâğılık cürümlerine hiç ara vermeden devam edecektir.

Batılılar kendi ülkelerinde güven ve konfor içinde yaşarlar. Genel olarak birbirlerinin hukukuna saygı gösterirler. Batılılar, birbirlerine karşı çok nazik ve hoşgörölüyken kendileri dışında kalan özellikle de Müslüman kimlikli, afrikalı ve diğer üçüncü dünya ülkeleri olarak kategorize ettiği halklara karşı acımasızlıkta, gaddarlıkta ve zulümde

sınır tanımazlar. Sömürgeleştirdikleri ülkelerdeki yerli halkları kıyımdan geçiren Fransızlar, İngilizler, Belçikalılar, Amerikalılar ve diğer gaddar sömürgeci emperyalistler kendi ülkelerinde birbirlerine karşı nazik, hoşgörölü ve iyi huylu olmaya çalışırlar. Onların dışındaki milletler geri kalmış ve medeniyetten falan hiç nasiplenmemiş ilkel toplumlar(!), mesela nezakette Fransızlar, centilmenlikte İngilizler ve medenilikte Amerikalılar tüm dünyada bayraklaştırılmıştır! Batılılar kendi memleketlerinde “insan”, sömürgeleştirdikleri diğer yerlerde, özellikle de İslâm coğrafyasında vahşî ve canavar ruhlu birer biyolojik varlığa dönüşürler.

Londra’daki bir İngiliz yeri geldiğinde kuyruğa girip sabırla otobüs bekler. Herhangi bir vatandaşının ayağına kazara basacak olsa ondan defalarca özür diler ve nezaket gösterilerinde bulunur. Aynı İngiliz’in Hint kıtasında, Anadolu’da, Filistin’de, Mısır’da, Irak’ta ve daha nice İslâm beldelerinde yırtıcı bir canavara dönüştüğüne dair milyonlarca örnek var tarihimizde. Bu, tarih boyunca böyle olmuştur ve kıyamete kadar da böyle devam edecektir. Aslında bu, Roma’yı yüceltmek ve onun hegemonyasını sürdürülebilir kılmak için bütün milletlerin mallarını ve kanlarını sömürmekten zevk alan Roma kültürünün ta kendisidir...

Batı, bir vitrin, podyum ve imaj uygarlığıdır. Kendi elleriyle ve kokuşmuş ideolojileriyle yetiştirdikleri belli bir zümreye hitap eder. Bunlar da genellikle yönetici ve topluma yön veren pozisyonlarda bulunan kimselerdir. Kendileri dışında kalanları ise Hindistan’daki kast sistemine benzer bir sistem içerisinde varoş, site, banliyö ve kenar mahalle

diye isimlendirilen gettolara hapseder. Çıkarına uygun ve işine gelecek bir şekilde bu kitleler içerisinde uyuşturucu çeteleri, fuhuş pazarlama ağı ve mafyöz örgütlenmeler kurup bunları kullanmaktan hiç çekinmez. Bunlardan bir kısmını da “Paramiliter Güç” adı altında özellikle de İslâm coğrafyasında sayısız kıyım yapan ölüm makinelerine dönüştürür. “Kötülük Uygarlığı” Batı, kendi tarzındaki demokratik yaşam gereğince gettolarında insanlarını alkol, uyuşturucu ve fuhuş batağında birer birer imha ederken Irak’ta, Suriye’de, Afganistan’da, Yemen’de, Libya’da ve daha nice İslâm beldelerinde bizleri biner biner öldürür. Günün sonunda İslâm beldelerini nasıl da viraneye çevirdiğinin fotoğraflarını ve videolarını servis ederken geride kalabilen dul kadınların, yetim ve öksüz çocukların ve çaresiz ihtiyarların yürekleri yakan çığlığını duymaz, duyurulmasına da izin vermez ...

Batı ve özellikle de İslâm coğrafyasına ihraç ettikleri “Batı Demokrasisi” denilen şey, şeytandan sonra insanlığın başına gelen en kötü ve en ağır trajedidir. Bunun böyle olduğunun delili, günümüze dek ortaya çıkanlar ve Batı’nın, tarihin derinliklerinde gizli kalanlarıyla beraber sayılamayacak kadar kabarık olan iğrenç sicilidir.

1991 yılında Irak üzerine yürüyen Haçlı ordularının ilk bombaladığı yerler Ehl-i Sünnet ilim merkezleri, tarihî camiler ve devletin yönetim binalarıydı. Yani ilim ve yönetim merkezleri.

Buna benzer bir örnek 1917 yılında Çad’da yaşanmıştı. Sömürgeci barbar Fransızlar, tertip ettikleri bir konferansa katılmaları bahanesiyle ülkenin her bölgesinden İslâm

ulemasını başkent Encemine'ye davet etti. Batı ruhunu en güçlü ve canlı bir şekilde içinde barındıran vahşi Fransızlar, topladıkları dört yüz İslâm âlimini orada katlederler. Bu âlimler ülkenin beyni ve gençliğe ruh ve dinamizm veren öncülerdi.

Günümüzde Batı Uygarlığı denince sembolik açıdan akla ilk olarak Belçika'nın başkenti Brüksel gelir. Küçük bir ülke olmasına rağmen aynı Belçika'nın geçmişi tarihte nadir görülen vahşet ve katliamlarla özdeşleşmiştir. 1885 ila 1908 yılları arasında Kongo'yu sömürgeleştirerek yerli halkı köle olarak çalıştırdılar. Belçika Kralı 2. Leopold isimli ruh hastası yönetimindeki vahşi Belçikalılar bu yıllar içerisinde on-on beş milyon Kongo'luyu işkence, uzuv kesme, açlık ve katliamlarla soykırımdan geçirdi. Kral 2. Lopold, Belçikalıların yaptığı bu barbarlığın duyulmaması için Kongo'yla ilgili tüm arşivleri imha ettirdi.

Batı barbarlığından sadece İslâm coğrafyası ve ümmeti değil, tarih boyunca birçok kavim ve medeniyet de ağır ve ölümcül darbeler almıştır. Bunun böyle olmasının en önemli nedenlerinden biri de Batı'nın hastalıklı bir ırkçılıkla kendisini, beyaz olmayan diğer tüm ırklardan üstün görmesidir. Batı, banisi ve atası şeytan olan ırkçılığı kendi içerisinde teorize edip sistemleştirmiştir. Batı, kendi kültürlerinin ve kavimlerinin diğer insanlardan ten rengi ve anlayış açısından üstün olduğunu iddia etmekle kalmaz aynı zamanda kendisinin diğer tüm kavimlerden hem fiziksel hem kültürel hem de entellektüel olarak daha güçlü, daha ahlaki, daha üretken ve daha yaratıcı olduğunu da iddia eder.

Amerika ve Avrupalıların, Afrikalıları geçmişte köleleştirme ve onlara hayvan muamelesi yapmaları işte bu sebeptir. Batı ırkçılığı, kendisi dışındaki tüm insanları ilğine kadar sömürme arzusuyla yanıp tutuşur. Siyonist anlayışa paralel bir şekilde kendisi dışındaki tüm insanlığı kendi öz malı ve mülkü olarak görür. Kendisi dışındakileri, özellikle de bizleri, geri kalmış ve ilkel toplumlar, gelişmemiş, az gelişmiş veya en iyi ihtimalle gelişmekte olan ülkeler olarak sınıflandırır. Ayak basıp sömürgeleştirdikleri her coğrafyada orada yaşayan halkın dillerini değiştirir, kültürlerini yok eder, gençlerini uyuşturup köklerinden kopararak köleleştirir ve âlimlerini ortadan kaldırır.

Hindistan 1857 yılına kadar İslâmi bir idareye sahipti. İngilizler bu tarihte Hindistan'ı işgal edince yönetimi Müslümanlardan alıp Hindulara verdiler. Eğer Batılıların bu işgalleri olmasaydı Hintlilerin büyük çoğunluğu Müslümanlardan olurdu. Bölünme ve parçalanma olmaz ve günümüzde hâlen devam eden ağır sorunlar yaşanmazdı. Nijerya, Sudan, Filistin, Avustralya, Ruanda ve daha nice coğrafyada sergilenen aynı düzenbazlığı bugün yine tekrarlamaya çalışmaktadır Batı dediğimiz insanlık düşmanı uygar barbar sistem.

Pisliğin ve İğrençliğin Adı: Batı Demokrasisi

Şu anda (bir ihtimal) evinizde bulunan veya elinizde tuttuğunuz bir parfüm şişesine dikkatlice bakın, üzerinde Fransızca şu ibareyi göreceksiniz: “Eau De Toilette” (Tuvalet suyu.) Yüz buruşturucu ve belki de mide bulandırıcı bu ibare Batı'nın temel temizlik(!) araçlarından olan parfüme verdikleri isimdir. Roma devrinde hamam kültürü

yaygın olmasına rağmen, Hristiyanlığın o dönemlerinde Hristiyan din adamları bedeninin tamamen yıkanıp temizlenmesini şehvi arzuları tetikleyeceği gerekçesiyle haram kılmış/yasaklamıştı. Avrupalılar işte bu yüzden yüzyıllar boyunca pislik içerisinde yaşadı. Elbiseleri ve bedenleri o kadar pisti ki hoş ve güzel kokmak için tuvalet sonrası güzel kokulu bir su kullanıyorlardı. “Eau De Toilette”nin hikayesi de burada başlar. O dönemlerde yazılmış ve bazıları klasik hâline gelmiş eserlerden de anlaşıldığı gibi Batılılar tamamen pislığe gömülmüş bir hâlde yaşıyorlardı. Fransa’daki şehirler bundan iki yüz yıl öncesinde idrar ve insan pisliğinden geçilmeyen iğrenç birer bataklık gibiydi. Bu manzaraları kitaplarında aktaran kimi yazarlar durumu oldukça ayrıntılı bir şekilde tasvir etmişlerdir.

Ahşap evlerin çürüyen tahtalarından yayılan küf kokuları, iyileşmeyen yaralardan yayılan irin kokuları, yıkanmamış elbiselerden yayılan ekşi ter kokuları, sokaklarda hayvan dışkıları, duvar diplerinde sidik kokuları... Pislik her yerde ve her yer pislik içinde. Avrupa’da insanlar ihtiyaçlarını boş buldukları herhangi bir yerde veya evin içinde giderip dışarı fırlatıyordu. Adına tuvalet denilen bir kulübe veya kapalı bir alan yoktu. Şehrin tümü pislik içindeydi ve temiz bir yere basmak neredeyse mümkün değildi. Yüksek topuklu ayakkabıların hikâyesi de işte tam burada başlamıştır. Batı, aslen öylesine iğrençti ki o dönemlerde her türlü hijyenik uygulama için idrar kullanılmaktaydı. İdrarın antiseptik/mikrop kırıcı özelliklere sahip olduğuna inanıldığından el, yüz ve kıyafetleri “temizlemek” amacıyla kullanılıyordu.

İnsanın ve İnsanlığın Düşmanı: “Demokrat” Maskeli Batı

Batı barbarlık uygarlığının sömürü ve soykırım tarihini öğrenmeye ve aktarmaya çalışmak, dünyanın en uzun zaman gerektirecek işlerindendir. Başını Kristof Kolomb, Vasco da Gama ve Macellan’ın çektiği ve adına coğrafi keşifler dedikleri işgal ve yağma “seyahat”lerinden sonra Avrupalıların Amerika kıtasında kurduğu kolonilere işgücü sağlamak amacıyla milyonlarca Afrikalıyı köleleştirip Amerika’ya göndermişlerdir. Daha önce milyonlarca Kızılderili’yi öldürmüş, topraklarını gasbetmiş ve yeraltı/yerüstü tüm zenginliklerini sömürmüş olan Batılı barbarlar sağ kalabilen Kızılderilileri de köleleştirmişlerdi. Ne var ki sağ kalabilen Kızılderililerin sayısı Batılıların altın madenleri ile pamuk ve şeker kamışı tarlalarındaki iş gücü ihtiyacını karşılamaktan oldukça uzaktı. Ortaya çıkan bu işgücü açığını da Afrika kıtasından adam kaçırıp köleleştirerek kapatmaya çalıştılar. Öyle ki yıllar içerisinde milyonlarca Afrikalı, Batılı barbarlarca kendi yurtlarından kaçırılıp köleleştirilmişti.

Günümüzde dış yüzüyle son derece modern ve medeni olarak görünen Avrupa ve Amerika’nın sokakları, caddeleri, küresel şirketleri ile siyasi ve askerî yapılarının arka yüzünde sistematik olarak devam eden ölüm, kan, yalan, talan, işkence, tecavüz ve vahşetten başka bir şey yoktur. Avrupa ve Amerika’nın büyük şirketleri ve bankalarının sermayeleri yerli kavimlerin ve Afrika’dan getirilip köleleştirilen insanların cesetleri ve çok geniş bir coğrafyada ulaşabildikleri tüm zengin kaynakların sömürüsü üzerine kuruludur.

İnsan yaşamına değer veriyormuş intibai uyandıran reklamlarıyla insanları oltalayan Avrupa ve Amerika'nın en önde gelen sigorta şirketleriyle bankaları ilk sermayelerini köle ticaretiyle elde etmişlerdir.

“Afrikalı yamyamlar” lafını duymayan yoktur. Bunun da bir hikâyesi var. Batılılar, yağmalamak istedikleri halkların ilkelliklerini ve geriliklerini vurgulamak ve uyguladıkları vahşeti başka türlü göstermek için Amerika kıtasındaki yerlileri ve Afrika'nın yerli kavimleri hakkında kuyruklu yalanlar uydurmuş, bu yalanları da propaganda araçları vasıtasıyla tüm dünyaya yaymışlardı. İşte bu yalanlardan biri de söz konusu yerli kavimlerin yamyam olduğu yönünde yapılan tezviratlardı. Amerikan yapımı kovboy filmlerinde sıkça görülen sahnelerden biri de şudur: Yerli kabile, bahtsız bir beyazı (Batılıyı) nasıl olmuşsa yakalamış ve ellerini kollarını bağlayarak içine attığı kazanın altını da odunla doldurup pişirmek üzeredir. Tam o sırada medeni(!) bir kovboy kafilesi imdada yetişerek pişmek(!) üzere olan arkadaşlarını yamyam yerlilerden kurtarıverir!

Barbar Batılılar kendileriyle özdeşleşmiş olan cürümlerini başka milletlere mal etmekte de oldukça mahirdir. Azıcık insaf sahibi olan bazı müsteşriklerin kendi kitaplarında anlattıklarına bakıldığında yamyamlığın, özellikle savaş dönemlerinde Batılı/Haçlı ordularının başvurduğu barbarlıklardan biri olduğu anlaşılmaktadır. Batı edebiyatı ve başta Hollywood olmak üzere Batı sinemasında vampir (kan emen yaratık) konulu kitap ve filmlerin çok fazla olması kuşkusuz bir tesadüf olamaz. Genetik bir şey olmalı.

Yeryüzüne, insanın fitri değerlerini bozup onları ahlaki olarak hayvanlardan dahi daha aşağı derekelere yuvarlamada Batılılardan daha ileride olan bir başka toplum gelmemiştir. Batılılar arasında zina suç olmadığı gibi kadın ve erkek yüz binlerce insan bu çerçevede “ticari” bir faaliyet içerisinde. Eğitim ve daha başka vesilelerle yaşam tarzları buna uygun hâle getirilmiştir ve hâkim düzen bu alanda kendi toplumlarını sınırlandırmaktan özenle kaçınmaktadır. Bu rüsvalık sadece halk arasında değil; batı gençliğine ve toplumuna fikir üretip yön veren siyasetçiler, sanatçılar, edebiyatçılar, filozoflar ve diğer sözde entelektüel unsurlar arasında da sıradanlaşmış ve yaygınlaşmıştır.

Batı ve cinsel suçlar denildiğinde birçok insanın aklına ilk anda Vatikan başta olmak üzere kiliseler gelir. Lût'un ^(as) sapkın kavminin helakine sebep olan iğrenç fiiller, kilise kontrolündeki yetimhanelerde, okullarda ve manastırlarda âdeta sıradanlaşmıştır. Sadece Amerika'da son yarım asırda on binlere varan sayıda erkek çocuk, rahip kılıklı sodomilerin kurbanı olmuştur. Rahip kılıklı bu sodomilerin hemen hemen hepsi hâlen görevlerinin başında ve Hristiyan milletine “hidayet” dağıtmaktadır! Kilisenin böylesi iğrenç tezgâhından geçmiş olan bu zavallı nesilden istikbal adına ne beklenebilir?

Kibirli bir şekilde pek aydın(!) pozlar vermeye bayılan günümüz Batılılarının dedelerinin döktükleri mazlum kanından dolayı kimi nehirler kıpkızıl renkte akarken bazı nehirler de atılan milyonlarca kitaptan ötürü mürekkep renginde akmıştır uzun süre... Tarih boyunca yeryüzündeki en önemli kütüphaneleri Batılılar yakmıştır. 490 yılında Mı-

sır/İskenderiye'deki dev kütüphane Romalılar tarafından, İstanbul kütüphanesi ise 13. yüzyılda Haçlılar tarafından yakılmıştır. Endülüs Kütüphanesi İspanyollarca, Berlin Kütüphanesi de Rusların eline geçmesin diye 1945 yılında Naziler tarafından yakılmıştır. 2003 yılında Amerikan öncülüğündeki Batı işgali sırasında Bağdat Kütüphanesi yine Batılılarca talan edilip yağmalanmış ve yakılıp imha edilmiştir.

Bir Kızılderili sözünde şöyle denir: “Bir gölde iki balık kavga ediyorsa oradan beş dakika önce uzun bacaklı bir İngiliz geçmiştir.” Şu yeryüzünün neresinde bir barbarlık, zulüm, adaletsizlik, yağma, katliam ve iğrençlik varsa Batı ve onun perde ardındaki patronu olan siyonist Yahudiler de orada demektir. Batı, Sanayi Devrimi'ni gerçekleştirdikten sonra çok daha tehlikeli bir duruma gelmiş ve tam anlamıyla Modern ve Çağdaş Barbarizmin öncüsü olmuştur. Sömürü ve yağma ağını genişletmek maksadıyla Irak'ı, Afganistan'ı, Somali'yi ve daha nice “ilkel” beldeyi özgürleştirmek, uygarlaştırmak ve demokratikleştirmek için ya kendi ordularını gönderir ya da ya da yakın zamana kadar Libya, Suriye ve Irak'ta olduğu gibi hedef bölgenin yerlilerinden olan iç işgalci aşağılık unsurları kullanır...

Eğer herhangi bir mümin Batı'yı eleştiriyor ve Batı'nın karşısında duruyorsa anında itibar suikastına maruz kalır. Bu da yetmezse çok iyi bildikleri terörizm kültürü devreye sokulur. Yeryüzünde terörü ve terörizm kültürünü de ilk olarak Batı inşa etmiştir.

Bugün ise Batı, tam bir bataklığa dönmüştür. Aile kurumunu “Sistematik Tecavüz Müessesesi” olarak gören laik bir

Batı ile karşı karşıyayız. Bunun içindir ki böyle bir Batı’da sekiz yaşında doğuran veya kürtaj yaptırılan kız çocukları bulunmaktadır. Cinsellik sekiz dokuz yaşlarına kadar inmiştir. Sodomî kavimlerin sayısı her geçen gün büyük bir hızla artmaktadır. Bu sayının artmasında rahip kılıklı sodomilerin katkısı da oldukça büyüktür. Okullar fuhuş, uyuşturucu ve alkol yuvası hâline gelmiştir. Batı toplumu giderek yaşlanmaktadır. Evlilik oranları düşük olmasına rağmen boşanmalar artmaktadır. “Özgür ve Birlikte Yaşam” adı altında nikahsız ve çocuksuz birliktelikler Batı için ciddi bir tehdit hâline gelmiştir.

Batı bugün içinde bulunduğu buhranlardan çıkabilmek için giderek daha da saldırganlaşmaktadır. Onun, Venezüella’dan tutun Afganistan’a kadar yaptığı farklı yöntem ve yoğunluktaki saldırıları sürdürme bahanesi aramasına gerek yoktur. Bunları sürdürmesi için sadece kendisi olması yetiyor.

İnsanlık âleminin selameti ve istikbali için bu bataklığın kuruması/kurutulması hayati önemi haizdir. Batılıların yaptığı tüm cürümler ve zulümler, onların kendi zimmetinde bedeli ağır bir borç hükmündedir.

TEVHİD DAVETİ DÜNYA GÜNDEMİNDE

İslâm'ın en belirleyici özelliklerinden bir tanesi, her bir muvahhid müminin kalbine büyüklük hissi vermesidir ki bu hâl kibirden ve büyüklenmekten uzaktır. Bununla beraber her muvahhid mümine gururdan temizlenmiş güçlü bir özgüven verir ki bu özgüven de kişiyi bencillikten arındırır ve ona emin olma şuurunu kazandırır.

Günümüzde müminler açısından geçmişte olduğu gibi tevhid ve iman ile olan bağlarını ve geleceğe dair güçlü ümitlerini yeniden kazanma yolunda oldukça ciddi mesafeler kat edildiğini söylemek mümkündür. Bu da El-Aziz ve El-Hamid olan Allah'a (ac) çokça hamd edilmesi gereken büyük bir nimettir. Bu meselede asıl ve en büyük problem ise, yüz milyonlarla ifade edilen kitlelerin İslâm'ın izzetine ve vaadlerine talip olurken, bu dine hakiki manada mensubiyetten, yüklediği mesuliyetlerden ve tevhidin hakikatlerinden uzak kalmalarıdır.

Müslüman ismini taşıyıp veraset yoluyla devraldığı dinine tahkiki bir imanla yeniden bağlanmasına vesile olacak öncü bir nesle olan ihtiyaç, bugün artık daha da somut bir şekilde karşılanmaya başlanmış ve görünür olmuştur.

“Müşrikler hoşlanmasa da, tüm dinlere üstün gelsin diye, Resûl’ünü hidayet ve hak dinle gönderen O’dur.”¹

Tevhid, esas itibariyle bir izzet ve üstünlük akidesidir; yeryüzünün doğusundan batısına, tüm insanlığın krizlerine, kaoslarına, dertlerine ve problemlerine çözüm üretme ve bütün bunlara ortak olma sorumluluğudur. Tevhid, müntesiplerine sadece kendi aralarındaki problemleri çözmek ya da müminlerin sahip bulundukları güzellikleri daha da arttırıp süreklileştirmek görevini ve sınırlı bir sorumluluğu yüklemes. Tevhid, müntesiplerine muvahhid ümmeti istikametten sapmış ve yollarını kaybetmiş milletlere, topluluklara ve fertlere de rehberlik edip, onları hak ve hidayet yoluna yöneltmeye çalışmakla mükellef kılmıştır.

“Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyar ve Allah’a iman edersiniz ...”²

Her muvahhid fert ve camia için fertten topluluğa ve yakından uzağa doğru genişleyen bir halka şeklinde ortaya çıkan bir sorumluluktur bu. Bozulmuş, yozlaşmış, zaafa uğramış, ruhunu ve özünü kaybetmiş ve büyük ölçüde Yahudileşmiş bel’amların gece gündüz yaptıkları tezvirattan kaynaklanan tahribat, dünyanın ufuklarına kapkara cahiliye bulutlarının daha kesif bir şekilde yükselmesine sebep olurken, bu Rabbani sorumluluğun, şuurun ve şiarların yeniden canlandırılması, güçlenmesi ve boş alan bırakmamacasına ulaşılabilen her tarafa götürülmesi bugün her zamankinden daha önemli ve öncelikli bir görev hâline gelmiştir.

1. 61/Saff, 9

2. 3/Âl-i İmrân, 110

Tevhid akidesi bilhassa sevad-ı azam/büyük topluluk diye nitelendirilen çok kalabalık kitlelerin kalplerindeki hâkimiyetini yitirmiştir ki bunun kaçınılmaz sonucu olarak ruhların karardığını, değerlerin ayaklar altına alındığını, köleliğin ve zulmün farklı formlarda ve modern etiketlerle yeniden kopya edildiğini, ters istikametteki uçlar olarak bir tarafta lüks ve konforun diğer tarafta da mahrumiyet ve sefaletin başını alıp yürüdüğünü, insanlığın küfür, sapıklık ve karanlık perdelerine büründüğünü müşahade ediyoruz. Bu yöndeki şahitlikler genel manzaranın vahametini ortaya koyması açısından ibret vericidir. Genel manzaranın ibretâmiz olması, yukarıdaki ayet-i kerimede de buyrulduğu üzere netice itibariyle Tevhid ve Sünnet nizâmına hem kalbî hem de amelî olarak güçlü bir bağlılıkla bağlı olan bütün muvahhidler için görev ve sorumluluğun artması demektir. Bu anlamda her bir muvahhid peşinen son gariplerden olmayı kabul etmektedir.

“İslâm garib başladı, başladığı gibi (bir hâle) dönecektir. Ne mutlu gariblere!”³

Âlimlerin bu hadisle ilgili söyledikleri günümüz Müslümanlarının içinde bulundukları vakıayı açıklayıcı niteliktedir. Hadisteki “Garip” ifadesi mekâna bağlı olmayan uzaklık şeklinde anlamlandırıldığında mesele daha net olarak açıklanmış olur. Günümüz vakıasından birkaç misal verecek olursak: Sayıca çok az olan muvahhidlerin deniz dalgaları gibi kalabalık müşrik topluluklar arasında bulunuyor olmaları kendilerine “Garip” sıfatını kazandırır.

3. Muslim, İman, 145

Allah'ın ^(ac) razı ve hoşnut olduğu İslâm'ın temel esası olan tevhid akidesini vehimler, bid'atler ve hurafelerle sulandırmaya çalışan zayıf karakterli, kötü bilginlerin çokluğu ve etkisine kıyasla güç ve etkinlik açısından oldukça az olan muvahhid âlimler de bu gariblerdendir.

Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle heva ve kuru akıl ürünü ölü, sığ ve kısır ideolojilerin ruh, kalp ve karakter üzerindeki hâkimiyeti ağır ağır da olsa zayıflamaya ve etkisizleşmeye başladı.

Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle daha önce tevhidî hakikatleri kendi nefislerinde zikreden yahut çok dar çevrelerde ürkeklikle ve mahcubiyetle dile getirilebilenlerin bir kısmı samimi bir bağlılıkla Tevhid ve Sünnet nizâmına gönül verirken diğerk kısmı ise öyle bir şeyden hiç söz etmemişler gibi farklı söylemler dillendirip karşıt kamplar oluşturma yoluna gittiler.

Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle damarlarına ve duygularına kadar sirâyet eden bir imanla, Müslümanların kalbinde muazzam bir inkılâp doğdu. Mümin kalplerde doğan hakiki iman, basiret, sabır, cesaret ve metanet; her cins ve cesametteki şer ve şirk güçlerini hayretler içerisinde bırakmış ve istikbale dair bazı endişelere sevk etmiştir.

Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle daha önce birçok kimsenin hareketleri, ilişkileri, ahlakî yapıları, siyasi yönelimleri, sosyal münasebetleri ve ticaretleri gayr-i şer'i bir karmaşıklık, başıboşluk ve tesadüfler sarmalındayken, sonrasında ise imanın, ubudiyetin ve itaatin kendilerine düşen vazgeçilmez bir vazife olduğunu kalben hiçbir ra-

hatsızlık duymadan bildiler ve gereğini de hakkıyla yerine getirmeye çalıştılar.

Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle hak ve hidayet yoluna yönelen müminler boş ve kaotik bir hayattan verimli ve dosdoğru bambaşka bir hayata, nefsiyle, çevresiyle ve Rabbiyle ilişkilerindeki çapraşıklıktan ve samimiyetsizlikten melekût âlemine yâr olarak mustakim ve muhlis bir hayata geçtiler.

Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle beraber Tevhid ve Sünnet nizâmına gönül verenler için Allah'tan (ac) başkasının hâkimiyetine girmek, ilahî kanunlara ve nebevi menhece muhalefet etmek, emirlere yan çizmek, cahiliye kalıntısı örf, âdet ve geleneklere uymak artık mümkün olmadı. Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle ve kabulüyle beraber bu müthiş inkılâb çok kısa bir sürede muvahhid gönüllerde bütün varlığıyla tecelli etti.

Tevhid davetinin gündeme gelmesi şer ve şirk kilitleriyle kat kat kilitlenmiş beşer tabiatının sahih itikad ve nebevi menhec anahtarından başka hiçbir anahtarla açılamayacağını yeniden ispatı ve ilanıdır.

Tevhid davetinin yeniden gündeme gelmesi bu davete ve davetçilere karşı mücadelede şeytanın ömrü kadar tecrübe ve birikim sahibi olan cahiliye toplumu ve idarecilerinin bu seçkin ve eşsiz davet karşısında ellerinde bulundurdıkları tüm imkânları seferber etmelerine rağmen Tevhid ve Sünnet davetçilerinin cahiliye toplumu ve cahiliye idarecileri karşısında saklı gizli bir tarafı olmadı. Zira tevhid dini Din-î Mübin/Apaçık bir dindir.

Tevhid davetinin yeniden gündeme gelmesi bu davete gönül veren müminlerin kalplerinde güçlü bir irade, nebevi ahlak ile ahlaklanma, bir ruh terbiyesi, insaf ve iz'ân, nefsi tezkiye ile temiz bir vicdana genişçe bir alan açmaktadır. Çünkü artık geçmişte kalan cahiliye tortuları temizlenmiştir ve temizlenen yer de ancak temiz olan ile doldurulur.

Tevhid davetinin yeniden gündeme gelmesi cehaletin, zulmün ve günahların kaynağı olan beşerî nizam ve kanunların zahiren dağ gibi görünüyorsa da kökünün aslında bir kıl gibi olduğu hakikatini de yeniden gündemleştirmiştir. Müslümanlar yeniden büyük bir özgüven kazanmış, izzetlenmiş ve başka insanlarla ilişkilerinde ve hareketlerinde körü körüne bir yol ve yöntem takip etmekten tamamen uzaklaşmışlardır. Allah (ac) müminlere, ışığında yürüyecekleri bir nur ve kendisiyle amel edip hükmedecekleri Tevhid ve Sünnet nizamı bahşetmiştir.

Tevhid davetinin yeniden gündeme gelmesiyle hemen hemen her yerde yıkıcı ve yozlaştırıcı etkinlik gösteren ve yayılıp gelişebilen modern cahiliye karşısında sadece tevhid ümmetinin değil, fitratı henüz tam olarak bozulmamış tüm milletlerin de en korunaklı kalesi olduğu ortaya çıkmıştır.

Tevhid davetinin yeniden gündeme gelmesiyle geçmişten bugüne İslâm'ın ve ümmetin bünyesinde özellikle de inanç, ibadet ve menhec alanlarında açılmış olan yaraların Allah'ın (ac) izniyle kalıcı bir şekilde tedavi edilmesi süreci de ciddi olarak hızlandırılmıştır. Zira İslâmi hayatta dengelerin bozulması başta ümmet olmak üzere tüm insanlık için büyük buhranların tetiklenmesine ve çözümsüzlüğe sebep olmuştur.

Tevhid davetinin gündeme gelmesiyle, İslâm coğrafyasının birçok beldesinde İslâm ile yönetimin, bir başka deyişle din ile siyasetin olması gerektiğinin aksine birbirinden ayrı olduğu hakikatini güçlü bir şekilde yeniden gündemleştirmiştir. Dinin devletsiz, devletin de dinsiz olduğu gerçeği acı ve rahatsız edici olsa da apaçık olarak ortaya konmuş ve yüksek bir tonda seslendirilmeye başlanmıştır.

Tevhid davetinin yeniden gündeme gelmesiyle etkisi ve kudreti oldukça zayıflayan iyiliği emretme ve kötülükten men etme hareketi de artık sırtını dayayacak ve kendisine alan açacak mümin bir topluluğa istinad etme imkânına kavuştu.

BİN MUSİBET, BİR NASİHAT

İnsanlara verilen öğütler ve nasihatler çoğu zaman kulak ardı edilir ve önemsenmez. Kurulu düzene, hayata yön veren düşüncelere ve mevcut yaşam tarzına aykırı olduğu için özellikle de Rabbani ve Nebevi nasihatler genellikle zamansız, rahatsız edici ve paradigmayı tümünden değiştirici olarak değerlendirildiğinden insanların çoğu bu öğütlere karşı mesafeli durmuş, tereddüt etmiş veya hasmane tavırlar içine girmişlerdir.

Nasihat aslında aklın da aşısıdır; olgunlaştırır. Nasihatler olmasaydı, bugün insanlığın sahip olduğu itikadi, ilmî, ahlaki, kültürel ve diğer devasa birikimler de olmayacaktı.

Nasihat edilen kişiler veya toplumlar bunun kıymetini hakkıyla takdir etmelidir ki o nasihati ileride başlarına gelecek ciddi bir musibet neticesinde anlamak mecburiyetinde kalmassınlar. Nitekim onlar nasihati musibetler vesilesiyle tecrübe edip nefesleri kesildiğinde bu can acıtıcı deneyimler kendilerinden sonrakilere de aktarılmış olur. Fakat bu nasihat yahut musibetlerin ders ya da ibret olarak aktarıldığı sonraki nesiller de bunları kulak ardı ederse, daha önce yaşanmış trajedileri yeniden tecrübe etmek

zorunda kalırlar. Bu durum böylelikle âdeta bir kısır döngü şeklinde süregider.

Bilhassa itikadi, amelî ve ahlaki açıdan yanlış istikametlere yönelmiş kimi insanlara ve toplumlara ne kadar çok öğüt verilirse verilsin, tuttukları yanlış yoldan kendilerini doğruya ve hidayete yöneltecek olan bu öğütlere kalplerini ve kulaklarını kapattıklarında, kendi öz nefisleri aleyhine bir sonuçla karşılaşır ve hasılları zarardan başka bir şey olmaz. Ama takip ettiği yanlış yolda başına gelen bir felaket (musibet), onu doğru yola yöneltme hususunda nasihatlere kıyasla daha etkili olabilir. Yıkıcı ve kötü tecrübelerin (musibetlerin) öğretme gücü çoğunlukla sözlerden (nasihatlerden) daha kuvvetli ve kesindir.

İnsanın karşılaşabileceği en büyük musibet, tevhidden ve sünnetten yüz çevirmiş olmasıdır. Savaşlar, depremler, kıtlık, birçok bölgede baş gösteren kuraklık, orman yangınları, seller, trafik kazaları, toplu ölümlerin yaşandığı maden göçükleri, tek seferde onlarca, yüzlerce mültecinin Akdeniz'in karanlık sularına gömülüp boğulması ve daha nice büyük küçük musibetler... Tüm bunlar, nimetlerin en büyüğü ve en değerlisi olan tevhid ve hidayetin kaybedilmesinden daha ağır musibetler değildir.

Çağdaş, laik, batıcı, demokrat, milliyetçi, muhafazakâr demokrat, mutlak eşitlikçi, sosyal demokrat, sosyalist, ateist, deist ve envai türden mahlukat, içinde bulunduğu iflas hâlini idrak edememekte ve önünde sonunda karşılaşacakları Rabblerine karşı akıl dışı, cüretkâr tavırlar sergilemekten kaçınmamaktadırlar. Kazanmayı umdukları ise kaybettiklerinin yanında okyanustan bir damlanın izi dahi değildir.

Son yıllarda yaşanmakta olan musibetler karşısında ortaya konan tavır ve yaklaşımlar, inanç ve ahlak açısından sel süprüntüsü gibi, fesat kasırgasının önüne katarak yıkıp devirdiği enkaz misali toplumun içinde bulunduğu derin vahameti yeniden gözler önüne sermiştir. Tekrardan görüldü ve anlaşıldı ki İslâm bir vadide, kendilerini İslâm'a nisbet edenlerin çoğunluğu dahil insanların ekseriyeti ise bir başka vadide...

Katıksız bir tevhidle iman etmezler. Allah'tan başkasına ilah diye tapınırlar. Allah'ın (cc) yolundan engeller ve değersizleştirip kötölemeye çalışırlar.

Tevhidin nurundan alabildiğine uzak ve derin bir sapıklık içindelerdir.

Dünya hayatının cazibesine kapılıp dünya hayatını tercih ederek geçici dünya nimetleri arasında kalmayı, ahiretin daimî ve bitimsiz nimetlerine üstün tutarlar.

Dünyevi olanı, meşru olmayan yollarla elde eder ve bâtil amaçlar uğruna harcarlar. Dünyaya ve dünyevi olan her ne varsa hepsine taparcasına düşkünlük gösterirler.

Allah'tan (cc) hayâ etmezler. Sayısız ayet ve delillere karşın hakkı düşünmezler. Hidayetten saptırıcı oldukları aşikâr olduğu hâlde sapkın yöneticilere ve bilginlere körü körüne uyarlar.

Ölümünden sonraki hayat diye yakine dayalı bir inançları olmadığından ahiret yurduna hazırlık yapmazlar.

Ateş çukurlarının kenarında durdukları hâlde kendilerini emnûemân içinde zannederler. Onların çoğu kalbiyle yahut ameliyle kâfir olup, Allah'a (cc) iman etmemişlerdir.

Geçmiş kavimlerdeki müşriklerin başına bir bela ve musibet geldiğinde yalnız Allah’a (cc) yönelerek ihlasla O’na dua ederlerdi.

Çağdaş müşriklerin ise şirk ve azgınlıklarını arttırmakta ve karşılaştıkları musibetler kendilerini Allah’tan (cc) daha çok uzaklaştırmaktadır.

“Gelecek olan azaba Allah’tan (cc) başka hiç kimse engel olamaz ve o azap geldikten sonra hiç kimse o azabı kaldıramaz.” gerçeğini hakkıyla idrak etmezler.

Her sözleri hakka karşı inatlarını, kinlerini, cehaletlerini ve azgınlıklarını ortaya çıkarır. Doğruluktan ve doğrulardan hoşlanmazlar. Allah’ın (cc) dinine ve yoluna eğri diyerek yanlış göstermeye çalışırlar.

Dosdoğru dini eğmeye, bozmaya, değiştirmeye ve türlü türlü şirk unsurlarıyla karıştırıp barıştırmaya çalışırlar.

Tevhidin aydınlığını, çağdaş şirk ideolojilerinin hüsrana uğratan zifiri karanlığı gibi görüp gösterirler.

Hak ve hakikatten o denli uzağa sapmışlardır ki, ona yaklaşmak ve kurtuluşa ermek ihtimalini bizzat kendi elleriyle yok ederler.

Yeni nesil fertlerin yaradılış kabiliyetlerini yanlış istikametlere yönelten, ürettikleri toplum baskısının kötü sonuçlarını köhnemiş ideolojiler, çirkin davranışlar, kötülenmiş huylar, taassup, körü körüne taklit ve nefsin arzuları gibi masiyetlerden ve münkeratlardan hoşlandırarak tevhid ve sünnetten kaçıncı durumlara alıştırmakla, kör kara cahiliyeye âdeta altın çağ yaşatırlar.

Konu, Kur'ân-ı Kerim olunca "Arap, Arapçı, Arap hayranı ..." olarak etiketler de kendileri aynı Arapların bir kısmının icadı ve Ebu Leheb menşeli "Türk veya Kürt Baasçısı ve Şebbihası" olarak istatistikleri bile tutulmayan katliamcı güruh olunca aydın(!) dahi olabiliyorlar.

Allah_(ac), zeki olmadıklarından dolayı değil, akıldan mahrum oldukları için iman etmeyen ve iman edenlere nefret besleyenlerin üzerine tıpkı çağrıldıkları isim gibi kendilerinden ayrılmayan maddi ve manevi bir rics bırakır. Suretleri de siretleri de artık bu ricsin aynadaki tezahürü gibidir.

İşledikleri cürmün ve masiyetin küçüklüğüne yahut büyüklüğüne bakarlar da bu cürüm ve masiyetleri kime karşı yaptıklarının idrakine varmazlar. Aslı astarı olmayan kut-sallıklar ve menkıbeler uydurarak dine sokmaya çalışırlar.

Yöneticisi oldukları yahut içinde bulundukları konumlarından dolayı insanlara karşı cebbar ve mütekebbir olanların Kıyamet Günü insanların üstüne basarak çiğnediği karınca gibi haşrolunacaklarından da gafillerdir.

"Ah, ah ... Keşke Allah'a ve Resûl'üne itaat etseydik." diyerek dövünecekleri günde, yüzleri ateşte evrilip çevrilecek olan iflah olmaz azgınlardır.

Yangın için su ne ise, Allah'ın_(cc) azabından emin ve selamette olmanın da çokça istiğfarla mümkün olabileceğini bilseler dahi, itikadi/manevi sensörleri işlevsiz kaldığı için bunu yapmaktan imtina ederler.

Nifak ehlinin ve bidatçilerin inançlarını gündemleştirerek toplum içerisinde yayılmasını sağlayacak yol ve yöntemler çıkarıp kalplerde filizlenen zehirli kanaatleri sağlamlaştırırlar.

Kalpleri ölmüş. Öyle ki acı, elem ve ıstırap veren yaralardan ötürü hiçbir şey hissetmemektelerdir.

Kalplere şüphe ve şehvet tohumları atarak saf ve temiz tevhid akidesini karıştırmaya gayret ederek kesin kanaatler olmaktan çıkarmaya gayret ederler.

Hiçbir tedbirin tek başına kaderi önleyemeyeceğine iman etmezler ve ancak Yüce Allah'a yapılacak samimi duanın/ kulluğun, kaderi geri çevirebileceğine de ihtimal vermezler.

Hevasına uygun düştüğü vakit hakka tabi oluyormuş gibi görünüp hevasına aykırı olduğunda hakka muhalefet ederek güya doğru istikamette olduklarını göstermeye çalışırlar.

Fıtratları, akideleri ve ahlakları bozulduğundan, onlar için köpekbalıklarına yem olup helak olmak dahi Nûh'un (as) kurtuluş gemisine binmeye tercih sebebidir.

Bedenlerine hâkim olan kalpleri süfli amaçlar ve geçici metaya esir ve köleyken, yeryüzünde rahatça gezip dolaşmakla özgür olunamayacağını fehmetmezler.

İslâm'ı; kubbenin tozu ve minarenin gölgesinden ibaret zannederler de Resûlullah'ı (sav) yalanlarlar. Onun getirdiklerinin en az bir kısmını reddederler. Ondan ve getirdiklerinden nefret ederler. Onun dinine ve muvahhidlere zarar geldiğinde rahatlayıp sevinirler, zarar vermek için düşmanlarıyla iş birliği yaparlar ve onun dini üstün geldiğinde sıkılır, üzülr, endişelenir ve korkarlar.

Sihirbaza, falcıya, medyuma, astroloğa gider ve söylediklerine inanarak, tasdik ederek Resûlullah'a (sav) indirileni inkâr ederler.

Yaptıkları işlerdeki sorumluluğu küçümserler. Hatadan, ihmalden ya da insanların hak ve menfaatlerini, mallarını, huzurlarını ve güvenlerini çiğnemekten ötürü herhangi bir günah duygusuna kapılmazlar.

Başka insanlarla ilişkilerinde doğruluk ve istikametten uzaklaşırlar. Çoğunlukla yalan söylemeyi gerektirecek herhangi bir sebep yokken bile gayet rahat bir şekilde yalana başvururlar.

Saygın(!) veya sıradan, küçük ya da büyük, zengin yahut fakir olanları dâhil genel olarak sadık, dürüst ve güvenilir değillerdir.

Tarihin belli bir döneminde ataları “insanlar arasından çıkarılmış en hayırlı ve vasat bir ümmet” vasfına haizken, tevhid ve sünnetten yüz çevirdikleri şu çağımızda insanlar arasındaki en zelil topluluk derekesine düşmüşlerdir.

Söz, ehil olmayanın ağzına düşüp cahilce fetva vermekte ve mal da infak etmeyenin kesesinde ve kasasında toplandığı için işler değerini yitirmiş ve hayat lezzet verir olmaktan uzaklaşmıştır.

Fuhşun yollarda, evlerde, ekranlarda, ormanlarda, bahçelerde, sahillerde, sahnelerde, kafelerde, barlarda, meyhanelerde ve saymakla bitmeyecek türlü türlü mekânlarda gece gündüz akıp gittiği günümüzdekine benzer bir başka “müptezellikler/musibetler çağı” yaşanmamıştır insanlık tarihinde. Bu vahim tablo, son dönemde yaşadığımız doğal veya insan kaynaklı büyük afetlerden çok daha yıkıcı ve ağır musibetler silsilesidir.

“Yalnızca sizden zalimlerin başına gelmekle kalmayacak, (suçlu suçsuz herkesi kuşatacak o dehşetli) fitneden sakının. Bilin ki Allah, cezası çetin olandır.”¹

1. 8/Enfâl, 25

ÜMMETİ BÖLÜNMÜŞLÜĞE VE KUŞATILMIŞLIĞA MAHKÛM EDEN YIKIM MODELİ: ULUS DEVLET

2006 yılında İlk sivil kadın astronot olarak uzaya çıkan Amerikalı kadın bir beyanatında şöyle demişti: “Uzayda 11 gün kaldım. Oradan bakınca her şey küçük ve önemsiz görünüyor... Harita üzerinde çizilen ve adına sınır denilen şeylerin gerçekte var olmadığını görüyorsunuz.”

Bir Alman astronot da kendisiyle yapılan röportajda şunları söylemişti: “...Dünyayı bütün olarak gördüğünüzde anlıyorsunuz ki aslında ulusların sınırları yok. Google’a girin haritaya bakın sınırlar göreceksiniz. Almanya, Türkiye, Yunanistan... Hepsinin arasında sınırlar var. Fakat uzaydan bakınca öyle bir şey yok. Bütün bu sınırlar insanların zihninde olan ama gerçekte var olmayan şeyler...”

Bin yıl önce Batı Avrupa’daki Endülüs İslâm Devletinin en parlak dönemi olan miladî onuncu yüzyılda veya altı yüzyıl önce, Osmanlı’nın gücünün zirvesinde olduğu on beşinci asırda yaşıyor olsaydık muhtemelen bu devletlerin sonsuza dek hüküm süreceğine dair güçlü bir kanaata sahip olurduk. Muazzam bir ordunun gölgesinde uçsuz bucaksız topraklarda dünyayı ısıtan yüksek medeniyetin büyüleyici atmosferini soluyan halk arasında da böyle bir devletin zevale uğrayabileceği düşüncesi oldukça uzak olan

olasılıktı. Fakat her iki büyük devlet gibi daha nice kudretli imparatorluklar ilk başlarda yaşadıkları ekonomik ve askeri duraklama ve sonrasında gerileme dönemlerinin ardından zevale uğrayıp dağılarak tarih sahnesinden çekildiler.

Yaşadığımız çağın insanları olarak bizler de “vatan” veya “ülke” ismiyle, kendimizi içinde doğup büyümüş olarak gördüğümüz bir hayat modelinin “ebedi” ve “dokunulmaz” olarak gösterilen bir hayal dünyası içerisindeyiz. Başta demokrasiler ve diktatörlükler olmak üzere akıl ve heva eseri çok farklı yönetim türleri var. Fakat günümüzde hemen hemen tüm dünya ülkeleri “Ulus Devlet” modelinin esareti altındadır.

“Ulus Devlet” terkiminden de anlaşıldığı üzere ulus devletin unsurları bir ulus¹ ve devlet²ten müteşekkildir. Ulus Devlet bir başka deyişle; toprak bütünlüğüne bağlı olarak siyasal örgütlü bir ulusun (veya kâğıt üzerinde de olsa, uluslar topluluğunun) oluşturmuş olduğu tüzel varlık olarak tanımlanır.

Yeryüzünde keşfedilebilmiş en örgütlü yapı devlettir. Fakat “Ulus Devlet” tanımına uygun bir devlet yapısı 1776 yılındaki Amerikan ve 1789 Fransız devriminden sonra daha görünür ve etkin bir surette ortaya çıkmaya başladı. Söz konusu devrimler genel olarak “ulusal çıkar” diye tanımlanan ve ulus devlet modelinin dünyaya hızla yayılmasına yol açan fikrin ortaya çıkışını kolaylaştırdı. Bununla beraber “ulusun ortak dili, kültürü ve kimliği” gibi olguları kullanarak iletişimi güçlendirdi. Öyle ki yirminci yüzyılın

1. Ortak hususiyetleri ve karakteristik özellikleri olan insan grubu

2. Tanımlanmış bir toprak parçası üzerinde diğer ulus devletler tarafından kabul edilen sınırları olan egemen siyasi sistem oluşumu

ortalarına gelindiğinde İslâm coğrafyası da dahil olmak üzere artık “Ulus Devlet” olmayan bir ülke kalmadı. Bunun son örneğini Siyonist çete devleti İsrail parlamentosunda 19 Temmuz 2018 Perşembe günü “Yahudi Ulus Devlet Yasası” adındaki yasanın kabul edilmesiyle gördük. Her Ulus Devlet yapısının özünde var olan faşist karakter, esas itibariyle yeryüzündeki ırkçılığın mızrak başı olan siyonist yahudilerin son uygulamalarıyla bu aşağılık kulvarda da yine en önde olduklarını göstermiş oldu. Söz konusu yasaya göz attığımızda bazı maddelerin bizim gibi bir başka “Ulus Devlet” vatandaşları için ne kadar da tanıdık olduğunu görebilmekteyiz. İşte o yasadaki bazı başlıklar:

- Ülkenin tek resmi dili İbranice olacak.
- Ülkede kendi kaderini tayin etme hakkı sadece Yahudilere aittir.
- İsrail bir Yahudi devletidir,
- İsrail dünyadaki tüm Yahudilerin tarihi anavatanıdır.
- Hukukta bir boşluk olduğunda Yahudi şeriatı referans alınacaktır.
- Dünyadaki tüm Yahudilerin İsrail’e dönme hakkı vardır.
- Yahudilerin dinî günleri resmî tatil olacak.
- İsrail’in başkenti Kudüs’tür.
- Yahudi yerleşimlerinin inşasına devam edilmesi ulusal bir çıkardır.

Esasen “Devlet”in olmadığı bir dünyada güven, huzur, özgürlük ve refahtan söz edilemez. Vatandaşlık bağıyla kurulan münasebet kişinin görevleri, hakları ve sorumluluk-

ları itibariyle hep vatandaşı olduğu “Devlet” üzerinden bir anlam kazanır. Bugün BM’ye üye olanlar ile Vatikan dahil uluslararası ortamda tanınan 193 ÷lke vardır. Birleşmiş Milletler’e üye olmayan veya uluslararası ortamda tanınmayanlarla birlikte bu ÷lkelerin sayısı 206’yı bulmaktadır.

Yeryüzünde tam olarak dine dayalı iki devletten söz edilebilir. İlki Katolik Hristiyanların şehir devleti Vatikan. Vatikan ekümenik özelliğe sahiptir, yani tamamen dinî özelliklidir. İkincisi de hem muharref yahudi şeriatini referans alan hem de ırkçılık temelinde ulusal bir devlet olan siyonist İsrail’dir. Vatikan’ı saymazsak bugün itibariyle yeryüzünde tam 192 ÷lke “Ulus Devlet” modelini esas alarak hüküm sürmektedir. Bununla beraber ulus devlet modeli, sınırlarıyla, farklı yönetim biçimleri ve merkezi hükümetleriyle, bu sınırlar içerisinde yaşayan halklarıyla ve çoğu bağımsız gibi görünen otoritesiyle günümüz dünyasının gereklerine ayak uydurmakta gün geçtikçe daha da zorlanmaktadır. Bu açıdan değerlendirildiğinde her geçen gün artma eğiliminde olan kavimler-kavimler ve kavimler-devletler çatışmasının en önemli sebeplerinden birinin de ulus devlet yapısından kaynaklı sorunlar olduğunu söylemek mümkündür.

Gün geçtikçe sınırlar anlamını yitirmeye başladı. Ulus devletlerden çok önce var olan şehir devletlerin en eskiplerinden olan Mekke şehir devletinde günümüzdeki gibi bir “vatandaşlık” hukuku olmasa da Abdul-Uzza’lar veya Abdul-Lat’lar için bağlayıcılığı olan iptidaî bir sistem bulunmaktaydı.

Özgürlükçü ilkeler üzerine inşa edilmiş bir teknoloji olan internet sansürsüz, merkezi olmayan, sınırları ortadan

kaldıran ve şimdi de aynı anda her yerde mevcut olan bir teknoloji olarak kendi çağını yaşatmaktadır. Bugün internet çağında anlamını yitirmeye başlayan ülke hudutları içerisinde özgürlüğün sınırlarını zorlayarak kimliksiz ve kayıp bir geleceğe yelken açan Abdul-İnt ve Abdul-Diji nesli artık herhangi bir ulus devletin kontrol etmekte zorlanabileceği bir istikamete evrilmektedir. Bunu dışında internet bugün bütün dünyada yeni değer yargılarının ortaya çıkıp yaygınlaşmasına sebep olmaktadır. Bunların da hemen hemen tamamı “Ulus Devlet” sisteminin öngördüğü ulusal yapıda değildir. Mesela özellikle gençler başta olmak üzere birçok insan günümüzde kendisini kimlik kartında yazılı olan uyrukla değil “Dünya vatandaşı” olarak tanımlamaktadır.

Zulüm, işgal ve talanın her zamankinden daha profesyonel bir şekilde artarak yaygınlaşıp küreselleşmesiyle gasıp ve tağutî güçler bu durumun kendileri açısından trajik geri dönüşüyle yüzleşmek zorunda kaldılar. Bilhassa İslâm coğrafyasında yerli ve millî unsurlar da örgütleşerek yer yer küresel hüviyete bürünen direnişler sergiledi. Küreselleşmenin diğer sivri ucu da ulus devletlerin ellerinde tuttukları gücün yavaş da olsa zayıflamaya başlaması ve değişim için sistemler üzerinde baskı oluşturmalarıdır. Çünkü ulus devlet sistemi uluslararası problemleri çözmekte yetersiz ve yerel sorunları halletmekte de çok hantal kalmaktadır.

Esas itibariyle Newağıdu’l İslâm’dan (İslâm’ı bozan unsurlardan) olan demokratik seçimlere katılım ve oy kullanımı dahi, bu süreçte kısmî de olsa terk edilmeye başlandı. Tabi bu terk ediş bir şirk ameliyesi olan ve aziz İslâm’a alternatif olarak dayatılan demokratik seçimlere katılımdan kaçın-

mak amacıyla değil, ulus devlet dayatmacılığına bir tepki ve özgürlüklerin sınırlarının zorlanmasıyla ortaya çıkan bir durumdur. Meselenin ironik tarafı; kendilerini İslâm'a nisbet eden milyon milyon insan demokratik seçimlerde kullanacakları bir oy'u İslâm devriminin(!) zaruri ve tamamlayıcı unsuru olduğuna inanmaya başlarken, özellikle Avrupa ve Amerika'da demokratik seçimlere katılım oranı her seçimde giderek düşmektedir. Hatta bazı batı ülkelerinde yapılan demokratik seçimlere katılım oranının düşüklüğü nedeniyle o ülkedeki seçim sonuçlarının meşruiyeti dahi sorgulanmakta ve bu çerçevede uzun ve yorucu münakaşalar yapılmaktadır. Bu durum herhangi bir ulus devlet için süreç içerisinde çok sayıda problemin ortaya çıkacağı anlamına geliyor.

Bütün ulus devletler varlıklarını ve sürdürülebilirliklerini otorite ve kontrol üzerine bina ederler. Eğer herhangi bir ulus devlet, ulusal ekonomiyi, üretimi, bilgiyi, suçu ve suç kaynaklarını, büyük şirketleri, piyasaları, para arzını ve sınırlarını kontrol edemezse o "Ulus Devlet" yapısı vatandaşlarının kendisinden beklediklerini artık yerine getiremez. Eğer bir ulus devlet sınırlarını savunamıyor ve koruyamıyorsa teknik olarak yok olmuş demektir. Laik, batıcı, demokratik veya diktatöryal yönetimlerin hâkim olduğu ulus devlet modelinin kötü kopyalarından Mısır, Tunus, Pakistan ve Irak gibi bugün içerisinde bulundukları ve daha başkalarının da sırasını beklediği kaçınılmaz akıbet budur.

Ulus devlet sınırları içerisinde yaşayan vatandaşlar özgürlüklerinden bazılarını, geri kalan kısmı korumak için feda

etmek zorundadırlar. Fakat eğer bu karşılıklı münasebet artık işe yaramıyorsa Ulus Devlet hikayesi de trajik bir sonla nihayete erer. Yukarıda saydığımız ülkeleri de buna örnek olarak verebiliriz. Sayılan ve sayılamayan tüm olumsuzluklarına rağmen ulus devletlerin bir gecede çökmesini beklemek mümkün değildir.

Türkiye'deki ulus devletin mimarı olan Kamâlist milliyetçilik, kendi siyasî meşruiyetini Osmanlılık geleneği dışında Türklük/Türkçülük temelinde tanımlarken, diğer yandan dinî kimliği de seküler-ulusal kimlik yönünde dönüştürmüştür. Bu bağlamda Kamâlizm'in altı okundan birisi olan cumhuriyetçilik "Ok"u Osmanlı geleneğine reddiye, laiklik ise tevhidi ve İslâm ümmetini reddedişi ifade eder. Osmanlı'dan tevarüs eden İslâmî kimlik, genel olarak tevhidî bir netliğe sahip olmamasına rağmen rejim bu kimliğe bile tahammül edememiş ve halkın tüm değerlerini Batılı-Laik değerlerle değiştirmeye çalışmıştır

Ulus Devlet modeli arızalı olmasına arızalıdır ama batılı talancıların bilhassa İslâm coğrafyasındaki sömürge sistemini ve güçlü nüfûzlarını koruyabilmek ve sürdürülebilmek için buna ihtiyaçları var. Evet, kendileri için belki de sürdürülemez olarak görmeye başladıkları ulus devlet modelini, bir kısmını zihnen ya da fiilen işgal altında, bir kısmını da işgal tehlikesi altında tuttukları İslâm coğrafyasının bütününde sürdürmekte kararlı oldukları anlaşılmaktadır. Bunun en açık ve güncel örneği Suriye'nin kuzey doğusundan kuzey batısına, yani Akdeniz'e açılan bölgesinde laik ve batıcı uydu bir Kürt ulus devleti kurdurma çabalarıdır. Bu çabalarında oldukça büyük mesafe kat ettiler.

Laik-Batıcı-Kamâlist Türk ulus devleti modelinden ümmet bakiyesi şimdiye kadar ne hayır(!) gördüyse, Batıcı ve Laik olmayan (Kürtler, Araplar, Türkmenler dahil) rojava halkı da harıl harıl kurulmaya çalışılan Laik-Batıcı-Apoist bir Kürt ulus devletinden hemen hemen aynı hayrı(!) görecektir.

Teşebbüsünün dahi çok pahalı bir deneyim olduğu artık kuşkusuzdur “Ulus Devlet” modelinin.

ROMALILARIN İSLÂM'A KARŞI BİTMEYEN/BİTMEYECEK SAVAŞI

Günümüzde İslâm'a ve ümmete karşı savaşın liderliğini yapan Haçlı-Demokrat-Siyonist-Evanjelist kadroların yönetimindeki ABD, NATO Avrupası ve uluslararası Siyonizmin, hiçbir ahlâkî sınır tanımayan bu saldırıları tarihte olduğu gibi bugün de esasen dinî temele dayanmaktadır. ABD'nin tek kutuplu, dünyanın yegâne patronu olma iddiası giderek zayıflıyor. Çin ve Rusya gibi güçlü devletlerin kendi taraflarına çektikleri irili ufaklı diğer ülkelerle beraber farklı birer kutup olarak kendilerini göstermeleri, söz konusu modern imparatorluklar arasında sürekli bir menfaat çatışmasını gerektirdiği gibi bu durum, bugün görüldüğü üzere yıkıcı ve yok edici sıcak çatışmaların yaşanmasına neden olmaktadır.

Modern imparatorlukların şu anda yapmakta olduğu şey, çok da uzak olmayan bir gelecekte yaşanması ve uzun yıllara yayılması öngörülen daha kapsamlı ve büyük savaşta galip gelmeyi kolaylaştıracak avantajlı bir pozisyon elde etmek veya hiç değilse tarih sahnesinden tamamen silinmemek için şimdiden müttefiklerini çoğaltmak, caydırıcılıklarını artırmak, karşılaşılması kuvvetle muhtemel krizleri atlatabilmek için hazinelerini doldurmak ve sınırlarının ötesine

taşıdıkları mevzilerini tahkim etmektir. ABD ve İngilizlerin Kıbrıs başta olmak üzere Doğu Akdeniz'den Ukrayna'ya kadar büyük bir savaş hazırlığına giriyormuş gibi anormal ölçüde askerî yığınak yapıyor olmaları buna delildir.

Genel anlamda Batılıların veya daha isabetli bir tanımlamayla geçmiş ve modern dönem Romalıların kendi aralarında herhangi bir menfaat çatışması baş gösterdiğinde birbirlerine karşı ne kadar acımasız ve vahşi olabildiklerine dair tarih kitaplarında sayılamayacak kadar örnekler mevcuttur. On beşinci yüzyıl sonlarından itibaren başlayan sömürgeci keşif hareketleri, zamanla İngiltere, Hollanda, İspanya, Fransa ve Portekiz başta olmak üzere sömürgeci deniz imparatorluklarının kurulması neticesini doğurdu. Söz konusu Avrupalı sömürgeci imparatorluklar hem denizaşırı uzak sömürge ülkelerinde hem de birbirlerine komşu oldukları Avrupa içlerinde uzun yıllar süren birçok sömürge paylaşım savaşlarına girerler.

Batılıların/Romalıların kendi aralarında yaptığı savaşlar bazen, tarihe Hollanda isyanı diye geçen Seksen Yıl Savaşları gibi, 16 ve 17. yy'da Hollandalıların İspanyollara karşı yaptığı bağımsızlık savaşı, bazen İngilizlerin Fransız topraklarına göz dikmesiyle başlayan ve tam 116 yıl (1337-1453) boyunca devam edip İngilizlerin yenilgisiyle neticelenen Kurtuluş Savaşı, bazen Avrupa sathındaki haris politikalar ve sömürge ganimetleri uğruna yaşanan Birinci Dünya Paylaşım Savaşı (1914-1918), bazen de dünyanın belli başlı güçlü ülkelerinin tamamını içine alıp yeryüzünün ve denizlerin dahi ateş topuna döndüğü ve Batılı-Doğulu

tüm ‘Romalılar’ın da taraf olduğu İkinci Dünya Paylaşım Savaşı (1939-1945) şeklinde cereyan etmiştir.

Romalıların birbirleriyle yaptığı savaşların başlıca sebeplerine baktığımızda daha çok sömürge ganimetlerinin paylaşımında yaşanan anlaşmazlıklar, daha fazla toprak sahibi olma hırısı, Avrupa başta olmak üzere Anadolu ve Rusya içlerine doğru uzanan topraklar ile Kuzey Afrika’da mutlak hakimiyet sağlama hırısı, mezhep savaşları ve sonraki dönemlerde ortaya çıkan ideolojik düşmanlıklara dayalı savaşlar gibi nedenleri görürüz.

Batılısıyla doğulusuyla, geçmiş ve hazır tüm Romalıların değışmez ve daimî ortak düşmanı tevhid ümmetidir. Romalılar, tıpkı bugün olduğu gibi sahip oldukları siyasi, iktisadi ve askerî tüm kuvvetleri ile, saldırı ve imha aracına dönüştürdükleri envai çeşit ideolojilerini tarih boyunca İslâm ümmetini yok etmek için etkili bir şekilde kullanmışlardır. Romalıların İslâm’a ve ümmete karşı düşmanlıkları Nebvî haberle tescillidir. Rasûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

“Size karşı insanların en şiddetlisi, Rumlar (Romalılar) dır. Onların yok olması/helâkı ise ancak kıyametle birlikte olacaktır.”¹

İslâmî Davet ve Cihadda Mücadelenin Ana Eksenî: Romalılar

Tevhid davetinin başladığı ve İslâm medeniyetinin kurulduğu ilk günden bugüne kadar Müslümanların düşmanlarına karşı verdiği mücadele ve savaşların kronolojik seyrine bakıldığında Rasûlullah’ın (sav) haber verdiği hususların

1. İmam Ahmed, Müsned; 17335

tahakkuk etmiş olduğu çok açık bir şekilde gör÷lmektedir. Nitekim Romalılara karşı mücadele ve savaş, Romalıların (Romalıları bağı Gassani hükümdarının) Rasûlullah'ın elçisi Haris b. Umeyr el-Ezdi'yi şehit etmesinin ardından hicri 8. senede yapılan Mute Gazvesi'yle başlamıştır.

Hicretin 9. yılında Bizans imparatoru Herakleios'un, tevhid davetinin yayılmasını engellemek amacıyla, büyük bir orduyla Medine İslâm Devleti üzerine sefere çıktığı şeklinde bazı istihbari duyumların alınması neticesinde (bu gazvede herhangi bir muharebe yaşanmadığı hâlde) İslâm Devleti'ne siyasi ve askerî anlamda zafer kazandıran Tebuk Gazvesi yapılmıştır.

Rasûlullah'ın (sav) otuz bin kişilik bir İslâm ordusu toplayarak Tebuk'e kendilerinden çok daha kalabalık olan Bizans ordusuna karşı düzenlediğı bu hücum seferi, aynı zamanda Rasûlullah'ın sağlığında bizzat katıldığı son seferdir. Rasûlullah'ın (sav) vefat etmeden önce Mute şehitlerinin intikamının alınması maksadıyla hazırlanması için talimat verip, bizzat teftiş ettiği ve Romalıların hakimiyetindeki Suriye üzerine göndermeyi istediğı Usame ordusu, Rasûlullah'ın sağlığında Romalılar üzerine göndermek için hazırladığı son ordudur.

Başta Ömer ve Osman (r.anhuma) olmak üzere hulefa'i raşidin döneminde de İslâmî fetihlerin iki ana ekseninden biri ve en önemlisi, Romalılarla çatışma ve savaş olmuştur. Tek farkla ki, bu dönemde ve daha ileriki dönemlerde İslâm orduları saldırı, fetih ve İslâm'ın hakimiyeti zemininde ilerlemiştir. Aynı dönemde Filistin ve Şam bölgesi ile Mısır ve Afrika'nın kuzey bölgesinin büyük kısmı Romalıların

egemenliğinden kurtarılmıştır. Öyle ki, Osman ^(ra) devrinde Romalıların başkenti olan Konstantiniyye (İstanbul) İslâm ordularının hedefi olmuştur. Bir taraftan da Mağrib’i Aksa (Fas) üzerinden Endülüs’e girerek orayı Batı Romalılardan almışlardır.

Tevhid ve sünnet davetinin her yere ulaştırılması ve Allah’ın ^(ac) dininin hâkim kılınması, bunun için yapılan cihad, fethedilen ülkelerde yepyeni bir medeniyetin oluşup gelişmesi ve kuvvet itibariyle İslâm tarihi boyunca başarı ve azametiyle öne çıkan iki devletten biri olan Emeviler (diğeri Osmanlı’dır) devrinde de Romalılarla çatışma ve savaş, birçok bölgedeki fetih hareketliliğinin ana eksenini oluşturmuştur. İslâm orduları bu süre zarfında Kuzey Afrika’nın tamamını Bizanslıların elinden almayı ve Endülüs üzerinden Fransa’nın kuzeybatı şehirlerinden Tours şehri kapılarına kadar ulaşmayı başarırlar. Emeviler devrinde Akdeniz’deki bazı adalar da Romalıların elinden alınır.

Emeviler’den sonraki dönemlerde Müslümanların davet ve fetih hareketlerinin ana ekseninde yine Romalılarla mücadele ve çatışma vardır. Abbasiler döneminde de Romalılarla mücadele tüm şiddetiyle devam eder. Fakat özellikle Abbasilerin altın çağından sonraki ikinci dönemlerinde mücadelenin niteliği daha ziyade müdafaa/savunma pozisyonuna geriler.

Abbasilerin Bağdat’taki merkezî hilafetinin zayıflamasıyla beraber, Romalılarla mücadele bu süreçten sonra bağımsız İslâm Devletleri vasıtasıyla devam eder. İrili ufaklı bu müstakil İslâm devletleri, Romalılarla mücadele sürecinde hem saldırı hem de savunma itibariyle cihad görevlerini

en iyi şekilde yerine getirmeye çalışmışlardır. Bu bağımsız İslâm devletlerinden Büyük Selçuklular, Rey şehri (İran'ın şimdiki başkenti Tahran'ın sekiz km. güneydoğusu) ile Anadolu'nun kuzey ve doğusunda Doğu Romalılara/Bizanslılara karşı çetin bir mücadeleye girişirler. Hamdaniler Devleti de bugünkü Şam ve çevresini Hristiyan Romalı-lardan temizlerler. Daha sonra bayrağı Atabeyler Devleti alır ve Zengiler, Avrupa'dan gelen saldırgan Haçlılara karşı cihad ederler. Zengilerin amcazadeleri, Eyyubiler Devleti'ni kurduğu zaman Romalılara karşı cihad bayrağını yükseltme izzetini de onlardan miras alırlar.

Memlükler, Mısır ve Şam diyarını Haçlıların tehdit, taciz ve taarruzlarından korurlar. Anadolu Selçukluları, Küçük Asya'da Anadolu'nun batısına doğru Romalılara karşı mücadele ve cihada aralıksız bir şekilde devam ederler. Nihayet İslâm tarihinde tevhid sancağının yükseltilmesinde Emevi Devleti'yle beraber başarı ve azametiyle öne çıkan Osmanlılar tarih sahnesine çıkarak Romalılara karşı İslâm'ın kılıcı olma şerefini üstlenirler.

Osmanlı Devleti'nin kurucusu Osman Gazi, Batı Anadolu'da Romalılara karşı yaptığı cihad neticesinde elde ettiği toprakların alanını peyderpey genişletir. Bundan sonraki süreçte Küçük Asya toprakları üzerindeki bütün (Romalı) Rum topraklarına İslâm'a davet elçileri gönderir. Osman Gazi, Romalıları ya İslâm'a girmek ya cizye ödemek ya da savaşmak tercihiyle karşı karşıya bırakır. Osman oğullarının yirminci yüzyılın başlarına kadar devam eden İslâm bayraktarlığı misyonu da böylelikle başlamış olur.²

2. Osmanlının türlü hatalar ve günahlardan tenzih edildiğine dair şüphelere

Romalıların Rönesans'ı ve İslâm 'a Karşı Yeni Saldırı, İfsad ve İmha Dalgası

Osmanlı'nın Romalılarla mücadelesinde en önemli dönüm noktası, Konstantiniyye'nin fethedilmesidir. Konstantiniyye'nin fethi, Doğulu Batılı bütün Romalılar arasında adeta şiddetli bir deprem etkisi yapar. Nitekim tarihle ilgisi takvim yapraklarıyla sınırlı olanların dahi bildiği üzere tarihçiler Konstantiniyye'nin Müslümanlar tarafından fethedilmesini, orta çağın kapanıp yeni çağların açılmasının başlangıcı olarak kabul ederler.

Osmanlı Devleti'nin Konstantiniyye'yi İslâm şehrine (Konstantinopol'dan İslâmpol'a) çevirmesinden doğan mu-

yer vermemek adına şu kısa açıklamayı yapmak faydalı olacaktır. Osmanlılar gibi, geçmişte yaşamış kavimler ve devletler hakkında söz söylerken, ne hezeyanla saldırmak ne de nostaljik tapınmak yoluna gidilmelidir. Osmanlılar yüzyıllar boyunca İslâm'a ve ümmete hizmet etmişlerdir. Lakin bu, onların külliyyen pırupak olduğu anlamına gelmez. Söz konusu hata ve cürümlerden en çok hatırdaki kalanları şunlardır:

- Erken dönemde başlayan taht/saltanat kavgaları. Bu kavga zamanla öyle bir vahamete ulaşmıştır ki, İslam tarihinde daha önce örneğine hiç rastlanmamıştır. O da bir sultanın, iktidara gelmesi durumunda bebek-tıfıl olanı da dahil diğer kardeşlerinin katledilmesi gibi kıyımların yapılmasıdır.

- Aslen Ukraynalı (Hürrem Sultan), Yunan (Kösem Sultan), Sırp, Rus ve İtalyan kadınların cariye olarak alınması veya başka sebeplerle eş edinilerek sarayda nüfuz sahibi olmalarının önünün açılması. Söz konusu validelerin, saray kavgalarına müdahil olarak taht/saltanat çekişmelerinde oğulları lehine diğer şehzadelerle sonu gelmeyen rekabete girişmeleri.

- Sarayda lüks, şatafat ve debdebenin olabildiğince artması.

- Fetihlerin azalması ve toprak kayıplarının başlamasıyla beraber süreç içerisinde halka reva görülen haksız vergilerin artması.

- Osmanlı'nın ahir devrinde Romalıların da baskılarıyla beşerî kanunların çıkarılmaya başlanması ve Allah'ın kanunları dışında kanunlarla hükmetmek gibi hususların saraydaki hükümet nizamına sirayet etmesi. Bu ağır cürümden sonraki süreç Osmanlı'da batılılaşmanın ve asli kimliğini kaybetmenin kapısını açmıştır.

"Onlar bir ümmetti, gelip geçti. Onların kazandıkları kendilerinin, sizin kazandıklarınız sizindir. Siz onların yaptıklarından sorguya çekilmezsiniz." (2/ Bakara, 134)

azzam dalgayla Müslümanlar Romalılara karşı kuzey, güney ve batı yönlerden fetih hareketlerini yoğunlaştırmışlardır. İslâm orduları, önü alınamaz bir şekilde Yunan topraklarını, Karadeniz kıyılarını, Balkanları ve Doğu Avrupa ülkelerini fetheder. Bu dönemde Avrupa'da Rönesans (kendine gelme ve eski canlılığını yeniden kazanma) dönemi başlar. 15 ve 16. yüzyılda önce İtalya'da (Roma'da) başlayan bu hareket daha sonra Fransa, Almanya ve İngiltere başta olmak üzere diğer Avrupa ülkelerine yayılmıştır.

Rönesans'la beraber Avrupa'da pozitif bilimlerin önemsilmesi ve artması sonucu coğrafi keşifler de yoğunlaşmıştır. Romalıların coğrafi keşiflerinin artması doğal olarak yeni sömürgelerin ve bu sömürgelerden elde edilen sermaye birikiminin de artması sonucunu doğurmuştur. Aslında yeni sömürgeler demek olan coğrafi keşifler sonunda oluşan sermaye birikimi, Rönesans sonunda bilimsel ve teknik gelişmelerle birleşip, ileriki dönemde Romalıları bilim ve teknik alanında Osmanlıların ilerisine taşıyacak sıçramanın temeli olan Sanayi Devrimi'nin meydana gelmesinde temel etken olmuştur. Romalılar böylelikle askerî anlamda saldırı veya savunma döngüsünü aşmanın yollarını bulmuş ve Müslümanlarla aralarında sürgit devam eden inanç temelli savaşta avantajlı konumu elde etme istikametinde ciddi mesafeler kat etmişlerdir.

Rönesans ve sonrasında yaşanan Sanayi Devrimi'yle beraber Romalılarda bilim, edebiyat, sanat ve sözde serbest düşünce alanında şirk ve küfür temelinde yeni fikirler ve eserler ortaya çıkmıştır. Bundan sonraki süreçte Romalılar hem Osmanlılar hem de diğer İslâm devletlerine karşı sava-

şıp, işgal, paylaşım ve sömürü faaliyetlerinde işte bu ‘Yeni Eserleri’ de saldırı, teslim alma, dönüştürme ve direkt ya da dolaylı tahakküm aracı olarak kullanmışlardır. Bilhassa on dokuzuncu yüzyılın sonlarından itibaren Romalıların Osmanlı ve islâm coğrafyasındaki diğer devletlere karşı siyasi, iktisadî ve askerî açıdan üstünlüğü daha da belirgin ve belirleyici bir hâle geldi. Osmanlı Devleti’nin de yıkılışından sonra Romalıların önünde istedikleri gibi at koşturabileceklerini düşündükleri uçsuz bucaksız bir imparatorluk bakiyesi kaldı.

Sömürge dönemleri boyunca İslâm beldelerinde, Romalıların Müslüman halklara yönelik yeni saldırı ve imha aracı olarak kullanmaya başladığı ve adına laiklik denen ilhad ve şirk akımları geliştirildi. Bu akım Müslümanların çocukları arasında, özellikle kültürlü kesimler arasında yaygınlaştırılmıştır. Doğrudan veya dolaylı sömürgeci Romalıların kontrolünde oluşturulan laiklik, demokrasi, liberalizm, sosyalizm ve milliyetçilik gibi akımlar, yine onların kontrol ve gözetiminde serpilmeğe devam etmiştir. Aynı yönde ve benzer hedefleri önceleyen belli başlı bazı siyasi partiler kurulmuş, öne çıkarılan sözde ‘lider’ etiketli Romacı uşak tağutlar ve kendilerini Romalılara hizmete adanmış bazı burjuva aileler vasıtasıyla sömürge sonrası ara dönemlerde yönetim yine Romalılar tarafından söz konusu bu Romacılara devredilmiştir. Bu, bazen de adına Bağımsızlık Savaşı/İstiklal Harbi denilen süreçte veya hemen akabinde gerçekleşmiştir. Bundaki asıl amaç ise, emperyalist Romalıların kontrolündeki tağutlar eliyle, İslâm coğrafyasındaki tüm beldelerde tevhid ve sünnet nizamı dışında beşerî hükümlerin sürdürülebilir bir şekilde hâkim kılınmasıdır.

İslâm coğrafyasındaki ülkelerde Romacı uşak tağutlar rejiminin ilk olarak nerede ve kim tarafından sistemleştirildiği tam olarak bilinmiyorsa da bilinen şudur ki, söz konusu ülkelerde İslâm'ın bağları tek tek çözülmeye başlamıştır.

Rasûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

“İslâm'ın bağları, bağ bağ (peş peşe, peyderpey) çözülecektir. Bir bağ söküldüğünde, insanlar ondan sonra gelen bağa tutunacaktır (ona yönelecektir). (İslâm'da) Çözülecek ilk bağ, hükümdür. En sonuncusu ise, namazdır.”³

Modern Romalıların (ABD, NATO Avrupası ve beynelmilel Siyonizm) İslâm coğrafyasının hemen hemen tamamına yakınında başarılı oldukları hususların başında, söz konusu ülkelerde Allah'ın (ac) şeriatıyla hükmetmenin geçersiz kılınması ve yerine Rönesans ürünü, akıl ve hevaya dayalı, sığ, güdük ve yetersiz beşerî kanunların yürürlüğe sokularak, bunun demokrasi adıyla çoğunlukçuluğu esas alan parlamentolarda teşri (yasama) yoluyla kalıcı hâle getirilmiş olmasıdır. Allah'ın şeriatının ilga edilmesi, şüphesiz Müslümanlar açısından Endülüs'ün elden çıkması, Kudüs'ün Yahudilerin eline geçmesi, Afganistan'ın işgali veya Bağdat'ta Rafızîlerin hâkim olması gibi büyük hadiselerden de daha azim ve mühim bir meseledir. Şer'i Şerif'in ilga edilmesi doğal olarak ümmetin geri kalan unsurları üzerinde zincirleme musibetler silsilesinin de tetikleyicisi ve hızlandırıcısı olmuştur.

Bu musibetlerin en büyük olanlarının başında hiç şüphesiz sahih tevhid akidesinin ümmetin çoğunluğu arasında

3. İmam Ahmed, Müsned; 21139

fesada uğraması, itikadi bidatlerin yayılması ve sünnetin kaybolmasıdır. Rasûlullah'ın (sav) bize getirdiği ve öğrettiği yüce ve nezih akidenin özellikleri kalplerde, zihinlerde ve amellerde silikleşmiştir. Halkın çoğu Allah'ı (ac) unutmuş, Allah da onlara kendilerini unutturmuştur. İnsanların geneli başlarında bulunan Romacı uşak hükümetlere, makama, mevkiye, mal-mülke, hevaî yaşam tarzına veya android telefonlar, internet siteleri, dijital platformlar ve televizyon ekranlarına tapınır olmuştur.

Söz konusu musibetlerden birisi, Mekke-i Mükerreme, Medine-i Münevvere ve Kudüs'ün Romalılar veya (Romalıların akıl almaz entrikalarıyla) Romacı uşak yöneticiler tarafından işgal edilmiş olmasıdır. Müslümanların ilk kıblesi ve Harem'lerin üçüncüsü olan Mescid-i Aksa, aslında Mekke ve Medine'nin Romalıların denetimine girmesinden sonra elden çıkmıştır.

Halifesiz Ümmet ile Organize Romalıların Mücadelesinde Son Halka

Tevhid ve sünnet ehli her bir müminin çok iyi bildiği üzere, şu ân kendisini tek kutuplu dünya üzerinde yegâne güç olarak gösteren ABD suretindeki haçlıbaşı, aynı zamanda geçmiş Roma imparatorluğunun da vârisidir. İslâm coğrafyasındaki sömürü ganimetlerinin paylaşımı hususunda aralarında zaman zaman derin anlaşmazlıklar baş gösterse de NATO Avrupa'sı ve siyonist çete devleti de bu sıfatı taşımada Amerikalılarla ortaklaşmaktadır. Modern Roma İmparatorluğu ABD ve NATO Avrupa'sı aynı zamanda geçmiş Roma İmparatorluğunun tarihsel düşman olarak konumlandığı İslâm ümmetine düşmanlık ve saldırgan-

lık mirasını da devralmış ve hem diğer Romalıları hem de İslâm coğrafyasındaki ülkelerde iktidarda bulunan Romacı uşak tağut yöneticileri bu hedefe yöneltip kilitlemektedir.

Modern Romalılar, İslâm ve Müslümanlarla savaşta sürekli olarak yeni yollar ve yöntemler geliştirip sahada uygulamaktadır. Birçok çatışma alanında Müslümanlara karşı açık bir cephe açmaktan kaçınan Modern Roma imparatorluğu ABD, ortağı Rusya, NATO Avrupa'sı, Siyonist İsrail ve Rafızî İran ile beraber oluşturdukları savaş konsorsiyumuyla, vekalet savaşları düzenini kadim İslâm topraklarına yerleştirmiş durumdadırlar. Yakın tarihimizde İslâm coğrafyasındaki bazı ülkelerde fiiliyata geçirilen ve halen sürmekte olan Vekalet Savaşları'na şu örnekleri verebiliriz:

Komünist Sovyetler Birliğinin Afganistan'ı işgali sonrasında Amerika'nın bu işgale karşı (Gülbeddin Hikmetyar ve Abdirabbi Rasul Seyyaf gibi) bazı yerel savaş ağaları ve aşiret güçlerini desteklemesi ... Amerika'nın, Irak'ı, kademe kademe Kuveyt'i işgal etme sürecine sokması ... Afganistan İslâm Emirliği'nin, Romalılar ve Rafızî İran ortaklığıyla ve savaş ağaları eliyle yıkılması ve oralardaki muhacirlerin azı hariç esir edilmesi ve öldürülmesi ... Mısır'da sahte demokrasi yoluyla iktidara gelen İhvan'ın, Romacı uşak tağut General Sisi eliyle tasfiyesi ... Yemen'de Husi isyanı ve ülkenin Rafızî İran'ın kontrolüne girmesi ... Libya'da general Hafter'in vekil tağut olarak yerel halka karşı savaştırılması ... Romacı uşak yönetici (kanaat önderi, Bel'am) Fethullah Gülen'in talimatı ve elebaşılığıyla Türkiye'de gerçekleştirilmeye çalışılan 15 Temmuz 2016 darbe girişimi ve daha nice misaller.

Bunun en son örneği Irak ve Suriye'deki kaos ve savaştır. Irak ve Şam bölgesinde tevhid ehli Müslümanlara karşı kara gücü olarak sahaya sürülen inançta ateist ve yaşamda laik Kürt güçler “Kürdistan”, Rafızî Haşdu’ş Şa’bi milisler de “Şiî Safevî İmparatorluğu” romantizmiyle motive edilerek modern Roma imparatorluğu ABD ve ortakları adına vekaleten savaştırılmaktadırlar.

Modern Romalılar, Müslüman sıfatı taşıyan herkesi, özelde ise tevhid ve sünnet daveti yapan İslâmi hareketleri, yeryüzü ve beşeriyet için en büyük tehdit olarak göstermektedirler. Tüm bu sihirlerinin ve sahtekarlıklarının tek nedeni, islâm ümmetine karşı birleşik Roma İmparatorluğu’nun Orta Dünya’yı asıl hareket ve motivasyon kaynakları olan Haçlı-Siyonist esaslara göre yeniden dizayn etmektir. Evvela, dünyanın siyasi haritasının değiştirilmesini kolaylaştıracak şekilde rejimlerin ve özellikle de kendileri için çizilmiş hareket alanlarının sınırlarını aşma yönelimi gösteren bazı liderlerin devrilip, yerlerine itaatkâr olanların getirilmesi süreci tamamlanmaya çalışıldı.

Hiç kuşku yok ki bundan sonraki süreçte Romalılar Orta Dünya’da bazı ülkeleri bölüp dağıtarak haçlı-siyonist hedeflere munasip bir yeniden haritalandırmanın bitimsiz çabası içinde olmaya devam edeceklerdir. 2023 yılı Ekim ayı başlarında Filistinlilerin başlattığı Aksa Tufanı operasyonundan sonra Siyonist çete devletinin ABD ve NATO Avrupa’sı tarafından sınırsız finansman, onbinlerce tonluk silah, mühimmat ve gıda ile koşulsuzca desteklenmesi bu ortak amacı açık bir şekilde ortaya çıkardı.

Güçlü görünen her bir devletin veya birliğin muhakkak yumuşak ve zayıf yönlerinin olduğu da bir gerçek. Son yıllarda Avrupa’da yaşanan gelişmeler, önümüzdeki süreçte Avrupa’nın da en az birkaç yeni ayrı devlete gebede olduğunu göstermektedir. Bu ayrılık ve bağımsızlık taleplerinin günümüz Roma imparatorluğunu temsil eden ABD’ye de sıçraması kuvvetle muhtemeldir. Şu anda Doğu Roma imparatorluğu sıfatını ziyadesiyle hak eden Rusya Federasyonu da bu akıbetten salim değildir. Modern Romalılar hakkında da şu kaidenin geçerli olacağını ümit ediyoruz: Ceza amelin cinsindendir!

Modern Romalılar, Müslümanların itikadi, ahlaki, kültürel ve medeni değerlerini, kendi kokuşmuş uygarlık değerleriyle eşitleme çabalarını hiçbir zaman sonlandırmayacaklardır.

Modern Romalılar, İslâm ülkelerinde ihya, inşa ve direniş namına varlık gösteren ve kendi aşağılık amaçları istikametinde kullanamayacağından emin olduğu tüm İslâmi hareketleri etkisizleştirip imha etme kararlılıklarını sürdürecektir.

Modern Romalılar, siyonist çete devleti İsrail’in siyasi, ekonomik ve askeri nüfuz alanını olabildiğince genişleterek bölge ülkelerindeki halkları doğrudan veya dolaylı olarak Siyonist çete yönetimine bağlı/bağımlı ve Romalıların felsefelerini yutup mallarını tüketen köleler kitlesi hâline getirmek hedefindedirler. Bunu daha da kolaylaştıracak bir unsur olarak Siyonist çete devleti İsrail’in sınırlarının “Vadedilen topraklar” ölçeğine ulaştırılması gerekiyor ki, şu sıralar Suriye’de ve Irak’ın kuzeyinde ateist-laik Kürtle-

re kurdurulması planlanarak yapılmaya çalışılan şey tam olarak budur.

Romalılar, yeryüzünün en zengin ve bereketli toprakları üzerinde yaşayan halkları dünyanın en yoksul insanları olarak kendilerine muhtaç ve bağımlı bir hâlde tutmak için, Romacı uşak tağut yöneticiler veya savaşçı marabalar vekaletiyle sömürülerini ve sömürge ganimetlerini paylaşım düzenini sürdürmekten geri durmayacaklardır.

Romalıların öteden beri hedeflediği şey, İslâm ümmetini ya tümüyle imha etmek ya da tümünü İslâm dininden uzaklaştırıp koparmaya çalışmaktır. Yani Romalılaştırmaya değer(!) bile görmediği İslâm ümmetinin fertlerini İslâm'dan tamamen veya kısmen de olsa koparmak onlar için temel hedeftir.

Ümmetin sahip olduğu doğal kaynakların çalınması, İslâm ülkelerinde var olan gelir kaynaklarının dağılımındaki adaletsizlik, zulüm ve haksızlığın giderek daha da katlanılmaz bir hâle gelmiş olması, baskı, korku ve aşağılamanın yaygınlaşıp derinleşmesi, açlık, hastalık ve felaketlerin günbegün artması, katliamlar, göçler, toplum içindeki yozlaşma, huzursuzluk ve ruhsal bunalımlar ve tüm bunların getirdiği siyasi kamplaşmalar, ekonomik buhranlar, toplumsal bölünmeler ve kültürel krizler... İşte çağdaş Romalıların İslâm coğrafyasındaki halklara vadedip bizzat veya vekalet yoluyla gerçekleştirdiği şenaatlerin hülasası budur.

Halifesiz ümmetin ahvaline gelince. Allah'ın (ac) merhamet ettikleri hariç, Müslüman ismiyle tesmiye olunan insanlar, seçkin veya sıradan olanları dahil ekseriyeti dünyayı

sevmek ve ölümden nefretle malûldür. Binaenaleyh başta Modern Romalılar olmak üzere kavimler birbirleriyle çağırışıp, onların üzerine üşüşmüştür. Bunun sonucu olarak da Romalıların politikaları gereği ve Romacı uşak tağutlar eliyle genel olarak dar bir maişete ve sıkıntılı/endişeli bir hayata mahkûm olmuşlardır. Allah (ac) şöyle buyurmaktadır:

“Kim de zikrimden (göndereceğim Kitaplardan) yüz çevirirse, şüphesiz ki ona sıkıcı/dar bir hayat vardır ve Kıyamet Günü’nde onu kör olarak diriltiriz.”⁴

Tevhid ümmetiyle Romalılar arasında hicri sekizinci yılda Mute Savaşı’yla başlayan ve hâlen muvahhidlerin tarihsel düşmanları olan Modern Romalılarla devam eden savaş, yukarıda naklettiğimiz hadis-i şerifte Rasûlullah’ın (sav) buyurduğu gibi kıyamete kadar devam edecektir. Davet ve cihad temelinde devam edecek bu mücadele sürecinde taifetu’l mansura’ya dahil olma şerefine nail olanlara ne mutlu!

4. 20/Tâhâ, 124

DEMOKRASİ GEMİSİ İÇİN BATIŞ VAKTİ

ABD yirminci yüzyılın başlarından itibaren öylesine büyük bir mali varlık ve güç topladı ki yakın tarih sayfalarında 20. Yüzyıl “Amerikan Yüzyılı” olarak anılacaktır. Bu kanaati doğrulayan birçok sebep var. Özellikle İkinci Dünya paylaşım savaşında önce Nazi Almanyası ve daha sonra da Sovyet Rusya tarafından kendisine kafa tutulmasına rağmen ABD rakiplerini alt etmeyi başardı. İki binli yıllara gelindiğinde dünyanın en güçlü ve en etkili ülkesi tartışmasız bir şekilde ABD olarak görünüyordu. Sonuç olarak, yirminci yüzyıl sadece bir ülkenin baskın olduğu/hükmettiği bir yüzyıl olmasının yanı sıra, aynı ülke tarafından dünyaya yayılan politik sistemin yani tevhid karşıtı, çağdaş şirk ideolojisi ‘Demokrasi’nin de en parlak asrı oldu.

Demokrasi fitnessi İslâm coğrafyası da dahil dünyanın dört bir yanında kabul görmeye başladığında, demokratik sistemin dünyayı etkisi altına almasının en büyük nedeni olarak bu sistemin cazibesinin karşıkönulamazlığı olduğu iddia edilmekteydi.

Geçtiğimiz yüzyılın ikinci yarısında gerçekleşen olaylar farklı bir bakış açısıyla da değerlendirilebilir. Dünya millet-

leri demokrasiye kâğıt üzerinde de olsa sadece standartlar/ normlar ve savunduğu değerler için değil aynı zamanda ekonomik ve politik başarıya ulaşmanın en etkili yöntemi olduğu için de ilgi duyup yönelmeye başladılar.

Özgürlük alanının sınırsızlığı iddiası ve sivil idealler, daha önce otoriter rejimler altında hayatlarını sürdüren ve sırf can ve mal güvenliğini büyük ölçüde güvence altına aldığı için bundan memnun olan halkların ikna edilmesinde kesinlikle etkili bir rol oynadı. Ancak, Batı Avrupa'nın 1950'li ve 60'lı yıllarda ekonomik açıdan muazzam bir şekilde gelişmesi, komünist Doğu/Sovyet bloğuna karşı Soğuk Savaş'tan galip çıkması ve demokratik yayılcılığın en güçlü rakiplerinin zayıflaması veya bertaraf edilmesi de bu süreçte aynı derecede etkili oldu.

Dünyanın birçok ülkesinde siyasal rejimler arasında hegemonik bir pozisyona yerleşen demokrasinin özellikle İslâm coğrafyasındaki zoraki başarı(!) hikâyelerinin farklı bir boyutu olduğu kuşkusuzdur. Bu durum günümüzde demokrasinin içinde bulunduğu krizi ne örtebilecek ne de öteleyebilecek bir niteliktedir.

Hem Batılı demokratik yönetimler başta İslâm coğrafyası olmak üzere üçüncü dünya ülkelerindeki sömürü ve talan alanlarının azalması hem de diğer ülkelerdeki demokratik görünümlü zorba rejimlerin vatandaşlarının yaşam standartlarını iyileştirme noktasında sürekli olarak gerilemeye başladıklarından beri ilginçtir ama başta demokrasinin anavatanı olarak bilinen Batı Avrupa'dan Washington'a kadar liberal demokrasiyi reddeden halkçı, daha doğrusu omurgasız ve eyyamcı hareketler baş göstermeye başladı.

Yaygın kanaatin aksine ABD ve Avrupa'da insanların fitrî ve şer'î tüm sınırları kaldıran ve sınırsız hürriyet bahşetme iddiasındaki demokratik düzenin gölgesi altında yaşama istekleri gün geçtikçe azalıyor. Misal olarak ABD'de yapılan anketlerde özellikle ileri yaşlardaki 65 yaş ve üzeri Amerikalıların üçte ikisi demokratik bir yönetim altında yaşamının vazgeçilemez olduğunu düşünürken, otuz beş yaş ve altındaki genç Amerikalılar arasında bu oranın %30'lara gerilemesi gösterilebilir. Hatta belirli bir kesim otokratik alternatiflere yani güçlü bir hükümdarın tek başına yönetimine daha açık durumdadırlar. 1995-2017 yılları arasında, belirli aralıklarla yapılan anketlerde Fransa, Almanya ve İtalya gibi ülkelerde askeri bir idare altında yaşamayı tercih edeceğini ifade eden insanların sayısı üç katına çıktı.

Dünya ülkelerinde yapılan seçimlerin sonuçları incelendiğinde bu görüşlerin sadece fikri manada tercihlerden ibaret olmadığını, mevcut demokratik statükonun karşısında cephe alan ciddî bir zemin üzerine kurulu olduğu açıkça görülecektir.

Bu manzara bugün özellikle Avrupa'nın belli başlı ülkelerinde aşırı milliyetçi/faşist partilerin ve adayların kolayca harekete geçirebileceği bir fay hattı olduğu sonucunu ortaya koymaktadır. Sonuç olarak, demokrasinin en temel ilke ve standartlarının çoğuna saygı duymayan otokrasi/tek adam yönetimi yanlısı halkçılar son yıllarda Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da hatırı sayılır bir şekilde güçlendiler. Daha önce öngörülemeyen bu gelişmeler, ülkeler arasındaki askeri ve mali dengelerin değişmesiyle açıklanmaya çalışılmaktadır.

Böyle bir durumun doğru bir şekilde analiz edilmesi ve açıklanması bugün her zamankinden daha da önemli hale gelmiştir. Çünkü gelişmiş ekonomileri ve birbirine benzer ittifak kıstasları olan birçok demokratik devletin uzun süredir devam eden siyasal üstünlüğü/hegemonyası artık sona yaklaşıyor.

İngiltere ve ABD gibi oturmuş demokrasiler yeni yüzyıla girilen dönemde küresel çapta gayrı safi yurtiçi hasılların büyük bir bölümünü oluşturmaktaydı. Sovyetlerin dağılmaya başladığı 1990'lardan itibaren, eskiden Soğuk Savaş döneminde dünyanın çeşitli noktalarında komünist Sovyet yayılmacılığına karşı Batı'nın oluşturmuş olduğu demokratik ülkeler ittifakı elinde bulundurduğu küresel çaptaki gelirlerin çok önemli bir kısmının daha kontrolünü ele geçirdi.

1950'li yıllardan itibaren Amerikalıların liderliğini yaptığı ve demokrasi ile yönetenlerin meydana getirdiği ittifak oluşumu hem coğrafik hem de kurumsal yapı olarak genişleyerek Japonya ve Almanya'yı da içine almasıyla beraber, demokratik cephenin uluslararası camiadaki etkisi daha da ezici hale geldi.

Liberal Demokrasi ve Kemâlden Sonra Zeval

Söz konusu bu demokratik bloğun yaklaşık olarak yüz yıldan bu yana ilk defa, küresel gayrı safi milli hasıllar içerisindeki payı %50'nin altına gerilemiş durumda. Uluslararası demokratik bloğun bir maliye çetesi olan Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) tahminlerine göre bu oran ileriki yıllarda %30'lar seviyesine inecek.

Tevhîdî uyanış cereyanları ümmet içerisinde halka halka yayılırken bilhassa İslâm coğrafyasını hedef alan demokratik yayılmacılığın etkisi ve baskınlığı azalmaktadır. Bununla beraber otoriter devletlerin, Güçlü Adam yönetimlerinin elinde tuttuğu mali güç ise önemli ölçüde artmaktadır.

Ülkelere özgürlük karnesi(!) veren ve küresel demokratik bloğun özellikle İslâm coğrafyasını hedef alan öncü örümceği Freedom House'ın 1990 yılında "özgür olmayan" kategorisine koyduğu ülkeler, dünyadaki toplam gelirin yalnızca %12'sine sahip iken, bugün bu oran %33'e çıkarak, Avrupa'da faşizmin yükselişe geçtiği 1930'lu yılların ilk dönemindeki istatistikleri yakalamakla kalmayıp, Soğuk Savaş yıllarında Sovyet Rusya'nın en güçlü olduğu dönemlerde ulaşılan en yüksek istatistikleri de geride bıraktı.

Dünya şu anda sonuçları ve etkileri muazzam olacak tarihî bir eşiğe yaklaşmaktadır. Yapılan tahminlere göre gelecek yıllar içerisinde Çin ve Rusya gibi "özgür olmayan" ülkelerin, küresel gelirdeki payı Batılı liberal demokrasilerin payını geçecek. Sadece 25 yıllık bir zaman diliminde Batılı liberal demokrasiler eşi benzeri görülmemiş bir mali kuvvet konumundan, yine eşi benzeri görülmemiş bir mali zafiyet içerisine düşmüşlerdir.

Batı Avrupa ülkeleri ile ABD ve Kanada'nın oluşturduğu geleneksel liberal demokrasi bloğunun, geçmişteki muazzam baskınlığı tekrar geri kazanması, kendi içlerinde demokratik sistem karşıtlığının artması ve dünya ekonomisindeki paylarının sürekli düşmesi sebebiyle her geçen gün daha da imkânsız hale gelmektedir.

Tam da bu noktada istikbalde iki olası senaryo çıkıyor karşımıza:

Ya dünyanın en güçlü otokratik devletleri liberal demokrasilere dönüşecek, ya da miadı dolana kadar süreceği düşünülen demokrasinin baskın olduğu dünya düzeni tarihe sadece birbirine düşman siyasi sistemlerin topyekûn savaş öncesindeki kısa bir geçiş dönemi olarak geçecektir. Her iki durumda da değişmeyen ve değişmeyecek tek hakikat; İslâm dışı demokratik yahut otokratik güçler için yegâne ve değişmez düşman Tevhid ve Sünnet nizamı olmaya devam edecektir.

Demokratik Blok, Ekonomik Güç ve Kültürel Nüfûz

Ekonomik olarak olabildiğince güçlü olmak hangi yönetim olursa olsun devletlere birçok açıdan fayda sağlar. Fakat bunlardan belki de en mühim olanı bir devletin kendi iç sınırları içerisindeki istikrarını sağlama ve bu istikrarı sürdürülebilir kılabilmesidir. Aksi durumda hoşnutsuzluk ve kargaşa atmosferi hâkim olur. Demokrasi de olsa başka bir yönetim de olsa eğer devlet mali yeterliliği ve istikrarı sağlayamıyorsa, o devletin orta ya da uzun vadede çöküşe sürüklenmesi mukadderdir.

Ekonomik güç bir taraftan demokrasiye istikrar sağlamanın yanı sıra aynı zamanda devletlere, başka devletlerin birçok yönden gelişimine etki etme gücü ve imkânını kazandıran araçları da elverişli hale getirir. Hiç şüphe yok ki bu araçların en etkili ve en yıkıcı olanı ise kültürel nüfuzdur.

Yaşı müsait olanların hatırlayacağı üzere batılı liberal demokrasinin zirve yaptığı zamanlarda Amerikan ve Batı

Avrupa ülkeleri dünyanın en ünlü yazarlarına, müzisyenlerine, sinema filmleri ve aktörlerine, en çok izlenen televizyon dizileri ve filmlerine, en ileri sanayi ürünlerine ve en saygın üniversitelerine ev sahipliği yapıyordu.

Geçtiğimiz yüzyılın sonlarına doğru ülkemiz başta olmak üzere dünyanın geri kalan kısmında yaşayan gençliğin zihninde şu dürtü yankılanmaktaydı:

Batı uygarlığının şu muhteşem varlığından hiç değilse bir parçaya sahip olma isteği ... Batılı yaşam tarzının arzulanması ... Bunların gerçekleşebilmesi içinse Batı'nın liberal demokrasi kökenli siyasal sisteminin (kötü bir kopyayla da olsa) taklit edilmesi ...

Fevkalade ekonomik güç ve kültürel nüfuz/yumuşak güç kullanımı bir araya geldiğinde ortaya devasa bir siyasi etki ve zoraki saygınlık çıktı.

Batılı demokrasilerin haçlı tıyneti yeniden hortladı ve elde edilen siyasi etki ekonomik yırtıcılık istikametine evrilererek bilhassa İslâm coğrafyasında daha da sert bir şekilde kullanıldı. Söz konusu ülkeleri küresel ekonomik sisteme dâhil etme vaadi veya onları bu sistemden dışlama tehdidi o ülkelerin iç siyasi meselelerine müdahale gerekçesi yapıldı.

Batılı demokratik blok ekonomik güçlerini istedikleri zaman çok kolay bir şekilde askeri güce çevirebilmişlerdir. Bu da liberal demokrasilerin dünya üzerindeki hegemonyasını sağlamlaştırmıştır. Batılı demokrasilerin askeri gücünü arkasına alan siyasiler kendi ülkelerinde kurdukları demokratik sistemlerin varlığını bir nevi garanti altına almış oluyordu. Güç kullanılarak devrilmesi neredeyse

imkânsız olan rejimlerin de doğal olarak meşru olduğu kabul edilmek zorundaydı.

Haçlı batılıların sömürgeleri olan bölgeler, efendilerinin siyasi sistemlerini (liberal demokrasiyi) taklit etmeleri karşılığında bağımsızlıkla(!) ödüllendirildiler. Bu sayede, Cezayir’den Moldova’ya dünyada irili ufaklı birçok demokrasi ortaya çıktı. Almanya ve Japonya gibi günümüzün iki büyük ülkesinin demokratik bir anayasaya sahip olma süreci ise bizzat bu ülkeleri işgal eden askerlerin gözetiminde gerçekleştirildi.

Sonuç olarak ekonomik gücün demokrasinin yayılmasında oynadığı ciddi rolü görmezden gelerek “Demokrasi Asrının” hikâyesini tam olarak anlamak mümkün değildir.

Demokrasinin karanlık geleceği hakkında yorumda bulunmak ya da isabetli tahminler üretmek için, demokrasinin lokomotif ülkelerinin (ABD ve Batı Avrupa’nın) sürekli olarak mali güç kaybına uğradığını ve bunun önümüzdeki yıllarda dünyada büyük bir değişime yol açabileceği ihtimalinin giderek güçlenmekte olduğunu da hesaba katmalıyız.

Batılı Demokratik Bloğun Gerilemesi

Kuzey Amerika ve Batı Avrupa’nın, demokrasinin kurumsal olarak en sağlam köklere sahip olduğu ülkeler olması hasebiyle kendi ülkelerinde zenginliğin ve istikrarın oluşmasında liberal demokrasinin önemli bir rol oynaması zahiren iyi bir durummuş gibi görünebilir. Ne de olsa, bu ülkeler güçten düşmeye başlasalar bile Kanada’nın veya Fransa’nın, daha önce bahsi geçen ve demokratik sistem için ekonomik olarak yıkılma tehlikesinin eşiği manasına

gelen kişi başına milli gelirde 14.000 dolar seviyesinin altına inilmesi pek muhtemel görölmüyor veya böyle ‘trajik’ bir tablonun kendileri için asla düşünölmeyeceğini vehmetmektedirler. Ancak, “toplam ekonomik varlık” İkinci Dünya paylaşım savaşı sonrasında Batılı demokrasileri ayakta tutan mali başlıkların sadece bir tanesiydi.

Batı Avrupa ve ABD’den oluşan demokratik bloğun bu dönemdeki başarısının anlaşılabilmesi için üç farklı konu başlığını daha incelemek gereklidir:

- 1- Eşitlik ilkesinin göreceliği
- 2- Halk kesimleri arasında gelir dağılımının adil olması
- 3- Otoriter rejimlerin, genel olarak demokratik bloğa göre çok daha fakir olması.

Her üç başlıkta da bugüne kadar demokratik blok açık ara öndeydi. Ancak yıllar geçtikçe aradaki fark yavaş da olsa istikrarlı bir şekilde kapanma eğiliminde.

Otokratik rejimlerin, liberal demokrasi ile yönetilen devletlerle mali performans noktasında rekabet edebilme kabiliyetine ulaşması önemli ve üzerinde durulması gereken bir noktadır. En etkili olduğu dönemde komünizm, gelişmekte olan dünya ülkeleri üzerinde liberal demokrasiye kafa tatabilmişti. Ancak en güçlü olduğu zamanlarda bile, kapitalizm karşısında zayıf bir alternatifti. 50’li yıllara gelindiğinde Sovyet Rusya ve onun uydu devletlerinin kontrol ettiği toplam gelir dünyadaki toplam gelirlerin %13’üne tekabül ediyordu. Sonraki 40 yılda ise bu oran düzenli şekilde gerileyerek 1989’da %10’a geriledi. Komünist devletler vatandaşlarına kapitalist Batı’nın refah düzeyiyle rekabet

edebilecek bir yaşam tarzı sunamıyordu. 1950 ile 1989 arasında, Sovyetler Birliği'nin kişi başına düşen milli geliri, önceleri Batı Avrupa'nın %70'ine denk iken bu oran sonraları %50'lere kadar düştü. O dönemlere şahitlik edenler Sovyet sosyalizminin “en yüksek geri kalmışlık seviyesi” manasına geldiğini de hatırlayacaklardır.

Otoriter kapitalizmin yeni ortaya çıkan tiplerinin Sovyet Rusya gibi ileride mali açıdan bir gerileme dönemine girmesi mümkündür. Ancak şu ana kadar, Arap Körfez ülkeleri ve Doğu Asya'daki otoriter kapitalist düzen yoluna devam etmektedir. Bugün en yüksek kişi başına düşen milli gelir oranına sahip ilk 15 ülkeden 9 tanesi demokrasi ile yönetilmeyen ülkelerdir.

Emsallerine göre daha başarısız otoriter rejimlere sahip İran, Kazakistan ve Rusya gibi ülkeler dahi kişi başına düşen milli gelirlerini basit adımlar atarak 20.000 dolar seviyesine çekebilecek durumdadır. 20 yıl öncesine kadar kişi başına düşen milli gelir olarak çok gerilerde olan Çin de arayış hızla bir şekilde kapatmaya devam ediyor. Ülkenin kırsal kesimlerinde bu oran günümüzde de düşük olmasına rağmen Çin, şehirlerde bu oranı yükseltebilecek kapasitede olduğunu ispatladı. Çin'de şehirleşmenin en yoğun olduğu bölgelerde 420 milyon insan yaşarken, bu bölgelerde kişi başına düşen milli gelir 23.000 dolardır. Bir başka deyişle, yüz milyonlarca insan “otoriter bir rejimin sağladığı modern hayatın” tadını çıkarıyor. Çin'i örnek alan daha fakir ülkeler artık biliyor ki, ülkelerinin tıpkı Çin gibi takdire şayan refah seviyelerine ulaşması için liberal demokrasi trenine binmek zorunda değiller.

Otoriter Yönetimler ve Yumuşak Güç

Bu dönüşümün sonuçlarından birisi de otokratik rejimlerin ideolojik manada kendine güven duygusunun artması ve bununla beraber, bu rejimlerin Batılı demokrasilere çeşitli müdahalelerde bulunma gücünü kendinde bulması oldu. Bu konuyla alakalı son iki yıldaki en büyük örnek, Rusya'nın ABD'de yapılan başkanlık seçimlerini etkilemeye çalışmasıydı.

Rusya'nın Batı Avrupa'daki etkisi ise çok daha büyük işler başaracak hale gelmiş durumda. Örnek olarak, Vladimir Putin göreve geldikten sonraki süreçte Rusya, İtalya ve Fransa'da siyasi arenada hem sağ hem de sol aşırıcı partilere düzenli mali destek vermektedir.

Diğer Avrupa ülkelerinde ise bu durum çok daha ciddidir. Almanya ve Avusturya'nın eski başbakanları gibi emekliye ayrılmış etkili siyasiler eliyle Avrupa'da Rus propagandası yapılır hale gelindi. Akla hemen şöyle bir soru gelebilir. Liberal demokrasilere müdahale noktasında Ruslar yalnız mı kalacaktır?

Bu sorunun cevabı ise kesinlikle hayırdır. Çünkü otoriter güçlerin, toplum içerisinde derin ayrılıklar ve bölünmeler temeline dayanan demokrasilere yaptığı müdahalelerin gayet etkin ve başarılı olması Rusya'nın izinden giden diğer devletlerin de iştahını kabartıyor. Çin'in yurtdışında yaşayan vatandaşları üzerinde ideolojik baskı kurma çabalarına hız vermesi ve ana bilgi merkezlerinde Konfüçyüs Enstitüleri kurmaya devam etmesi bu bağlamda değerlendirilebilir. Buna ilaveten, bu meseleye has bir bütçe oluşturmak sure-

tiyle Suudi Arabistan son iki yıldır kendi hesabına çalışan kayıtlı Amerikan lobicilerin sayısını 25'ten 145'e kadar çıkartmış bulunmaktadır.

Suudiler bu türden lobi faaliyetlerini hac ve umre ziyaretçilerinden elde edilen gelire finanse etmektedirler. Bu bağlamda 27 Haziran 2018 tarihli bir haber oldukça dikkat çekiciydi. Tunuslu İmamlar Birliği, Tunus Baş Müftüsüne çağrıda bulunarak bu yıl Hac görevini tamamlamak üzere hazırlanan hacıları bu konuda teşvik etmemesini istedi. Buna sebep olarak Hac ibadetinin masrafının çok yüksek olması ve Hac için ödenen paraların Suudi Arabistan tarafından şeriata aykırı bir biçimde Amerikan lobiciliğine harcanması ve Suriye ve Yemen gibi ülkelerdeki savaşlarda kullanılması gösterildi.

Batılı demokrasiler ve otoriter rejimler arasındaki teknolojik ve ekonomik güç dengesinin değişmesi, Batılı demokrasileri dış kaynaklı müdahalelere karşı daha savunmasız kılarken aynı zamanda otoriter rejimlere de kendi değerlerini yayma hususunda daha rahat hareket etme fırsatı vermektedir.

Akademik yayınlar, popüler kültür, yabancı yatırımlar ve hibeler başlıklarında otoriter rejimlerin 'yumuşak gücü' şimdiden hissedilir hale gelmiştir. Örnek olarak, birkaç yıl öncesine kadar dünyanın önde gelen üniversitelerinin hepsi liberal demokrasi ile yönetilen ülkelerdeki üniversiteler olarak gösterilmekteydi. Ancak otoriter rejimler bu açığı hızla kapatmaya devam ediyor.

Times Higher Education (Times Yüksek Eğitim) tarafından yapılan son ankete göre, dünyanın en iyi 250 enstitüsün-

den 16 tanesi Çin, Rusya, Suudi Arabistan ve Singapur gibi demokrasi ile yönetilmeyen ülkelerin sınırları içerisinde.

Ancak otoriter rejimlerin yumuşak gücünün belki de en önemli kalemi, demokratik devletlerin bir zamanlar kayıtsız şartsız ellerinde tuttukları, haberlerin sunulma ve dağıtılmasının kontrolünü yavaş yavaş da olsa zayıflatmış olmalarıdır.

Geçmişte Sovyetlerin propaganda kanalı Pravda'nın ABD topraklarında birkaç bin takipçiye bile ulaşması mümkün değilken, günümüzde devlet eliyle kurulup yönetilen Katarlı El Cezire, Çinli CCTV ve Rus RT haber ajanslarının hazırladığı içerikler her gün milyonlarca Amerikalı tarafından izlenmekte ya da okunmaktadır. Bu da Batı'nın medya içeriği üzerindeki hegemonyasının yıkılması anlamına gelmektedir.

Küresel Demokratik Hegemonyada Sonun Başlangıcı

Kuzey Amerika ve Avrupa'da geçtiğimiz yıllara damga vuran uzun süreli demokratik istikrar döneminde ABD hem kültürel hem de ekonomik olarak baskın olan süper güçtü. Sovyetler Birliği gibi otoriter rakipler ekonomik olarak hızlı bir şekilde gerilerken ideolojik savaşı da kaybetti. Sonuç olarak, hem daha fazla bireysel özgürlük ve kolektif özgüven vaat eden hem de yaşanması daha kolay olan bir hayata davet eden demokrasi, rakiplerine karşı bir adım öne geçti.

O dönemlerde başarı getiren bu maddelerle alakalı herhangi bir sıkıntı yaşanmaması halinde demokrasinin ge-

leneksel kalelerinde bir sorun patlak vermesi için hiçbir neden görünmüyordu. Hatta sayısı sürekli olarak artan otoriter rejimlerin de önünde sonunda kendi kendilerine demokratikleşeceğine dair güçlü beklentiler vardı.

Ancak, Batılı demokrasilerin dünyanın en etkili kültürel ve ekonomik gücü olduğu dönem -biiznillah- artık sona erme sath-ı mâiline girmektedir. Liberal demokrasilerin kurumsal olarak güçlü eskime sinyalleri verdiği günümüzde, otoriter kesimler, liberal olmayan demokrasi formatında yeni ideolojik alternatifler geliştirmeye çalışmaktadırlar.

Batılı demokrasiler belki de tekrar baskın güç olabilir. Bunun için, ekonomik birtakım gelişmelere ihtiyaç vardır. Rusya, İran ve Suudi Arabistan gelir kaynağı olarak büyük oranda yeraltı kaynaklarına bağımlı durumdadır. Çin'in son yıllardaki büyüme oranları da sürekli yükselen borç balonu ve ülkenin sahip olduğu insan gücü kaynakları yardımıyla bu derece yüksek oranlara ulaştı ancak, bu eğilim ülkenin bir süre sonra elindeki avantajları bitirmesinin ve yaşanan nüfusun üretimde krizlere yol açmaya başlamasından sonra sürdürülebilir olup olmadığı ileride görülecektir. Dolayısıyla otoriter devletlerin son zamanlarda gösterdiği mali atılımın ömrü kısa sürebilir.

Öte yanda gelişmiş Batılı ülkelerin mali performansı artabilir. 2007 küresel krizinin etkilerinin geçmesiyle beraber Kuzey Amerika ve Avrupa ülkelerinin ekonomileri tekrar hayat bulması halinde, liberal demokrasinin kaleleri bir kez daha modernize otokrasilerle kapanmaya başlayan arayı açabilir.

Rusya ve Çin sınırları içerisinde henüz gelişme sürecinin başlamadığı geniş bakir topraklar var. Bu da bu iki ülkenin hali hazırdaki büyüme modellerini sürdürülebilir kılması halinde hatırı sayılır mali kazanımlar elde etmeye devam edeceği anlamına gelmektedir.

Batılı demokrasiler için bir diğer umut kaynağı ise, dünyada her geçen gün daha fazla sözü geçmeye başlayan Brezilya, Hindistan ve Endonezya gibi devletlerin, küresel demokrasi bloğunun kötü gidişatına dur deme ve demokratik değerlerin dünyaya yayılmasına yardım etmeye başlayacakları düşüncesidir. Ancak bunun için hali hazırdaki yol haritasında büyük çaplı değişiklikler olması gerekmektedir. Fakat bu ülkelerin dış politikalarını belirleyen faktörler arasında demokrasinin müdafaası tarihsel olarak hiçbir zaman olmadı. Örnek olarak, Rusya'nın Kırım'ı ve Ukrayna'nın doğu bölgelerini işgal etmesinin ardından Brezilya, Hindistan ve Güney Afrika, Rusya'nın kınanmasını öngören BM tasarısında oy kullanmamayı tercih ettiler. Rusya'ya karşı ekonomik önlemler alınmasına da karşı çıktılar. Bir diğer örnek olarak, bu ülkeler devletlerin internet üzerinde daha fazla kontrol sahibi olması gerektiği noktasında otokratik devletlerle aynı safta yer aldılar.

Bugün dünya sahnesine yeni yeni giren demokrasiler, tarihi olarak Kuzey Amerika, Batı Avrupa ve Doğu Asya'nın bazı bölgelerindeki sağlam demokratik devletlere kıyasla istikrar konusunda çok geridedirler. Son yıllarda bazı ülkelerde esen demokrasi karşıtı rüzgârlar, önümüzdeki yıllarda bu ülkelerin bazılarının “kusurlu demokrasiler” olarak kalacağını sinyallerini vermektedir. İlk olarak Mısır veya Türkiye'nin

akla geldiği ülkelerde ise tam anlamıyla öyle olmasa da bir tür “Demokratik Hilafet” rejimine dönüşeceği ihtimali küresel demokrasi bloğunu endişeye sevk etmektedir.

Bu ülkelerden bazıları pekâlâ sürekli güç kaybeden demokratik kuvvetlere omuz vermek yerine, otokratik güçlerle aynı safa geçebilir. Demokratik devletlerin geçmişte ‘Demokrasi Çağında’ olduğu gibi küresel çapta mutlak bir egemenlik elde etmesini ummak büyük bir ihtimalle pek gerçekçi olmayacaktır. Demokrasilerin gün geçtikçe çekiciliğinin azalması ve yolun sonunda bir ideoloji olarak sunması gereken refah ortamını artık sağlayamayacak duruma gelmesi daha muhtemeldir.

Tüm bunlara rağmen Batı tarzı demokrasinin işleyen prensipleri, ileride kapitalizm ile rekabet edebilecek hayat standartlarına sahip olsa bile, otoriter rejimler altında yaşayan insanlara belli bir oranda cazip ve çekici olmaya devam edecektir. Bugün itibariyle Batılı demokrasilerin yüzyıl süren küresel iktidarı artık bitiş noktasına doğru ivme kazanmaktadır.

Demokrasinin Batı’da saplı duran çapasının daha ileriye taşınması ile gerçek bir demokratik hegemonya devrinin yeniden başlaması mümkün görünmemektedir. Demokrasi artık dünyanın bir köşesine sıkışmış, mali ve demografik olarak sürekli kan kaybeden itikadî, ahlâkî ve insanî açıdan fevkalade tahribatlarla enkaz bırakarak sonunda da yok olup gidecek olan menhus bir yönetim şekli olarak hatırlanacaktır.

“Her ümmetin bir eceli vardır. Ecelleri geldiğinde ne bir saat/
bir an onun gerisinde kalır ne de önüne geçebilirler.”¹

1. 7/A'râf, 34

BATININ İÇİMİZDEKİ TRUVA ATI DEMOKRASİ

Hiç şüphe yok ki kişi için en büyük fitne ve musibet kalbinin şirke yönelmesi, ondan hoşnut olması ve onunla amel etmeye devam etmesidir. Sapkınlığı ve saptırcıları en şiddetli olan fitnelerin başında da günümüzün en yaygın şirk dini ve tabiri caizse şeytanın ustalık eseri olan demokrasi fitnesi gelmektedir. Demokrasi fitnesi; jeofizik kurallarına göre depreme sebep olan fay hattındaki enerjinin yıkıcı sonuçlarla ortaya çıkması gibi kalbin altını üstüne getirerek tepetaklak edip o kalbi mechiya/ters çevrilmiş kap haline getirir. Artık o kabın içine hiçbir hayır girmez olur.

Böyle bir kalp ise ne tevhidi ne takvayı ne de iyi olanı kabul eder. Kalp eğer hidayetden dalaletle doğru dönüp devrilmişse, kul yeri doldurulamaz çok büyük bir kayıpla yüz yüze kalmış demektir. Kalbin, kişinin hem dünyevî hem de uhrevî akibetini belirleyici etkiye sahip niyet ve ameller hususunda bir kaptanın gemi üzerindeki kontrol ve hakimiyeti gibi bir hakimiyete sahip olduğu düşünüldüğünde demokrasicilik mesleğine intisab etmiş bir kimsenin tevhid dini İslâm'a göre durumunun vahim olduğunu söylemek bir iddia değil, hakikatin tâ kendisidir.

tevhid BASIM YAYIN	BATININ İÇİMİZDEKİ TRUVA ATI DEMOKRASİ	ISBN 978-625-94697-4-4
	www.tevhidkitap.net www.tevhidmeali.com www.tevhiddersleri.org www.tevhiddergisi.org tevhiddergisi@gmail.com	